

အာဂဏ်

နုလုံးမည်းနှင့်နုလုံးဖြူ

BLACK HEART & WHITE HEART
SIR H.RIDER HAGGARD

ရှင်ဟိယာဂါ့ဒ်

စာအုပ်အမှတ် (၁၃၆)

Quality Publishing House

အမှတ် ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်တမ်းသာလမ်း၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ မန်ကန်မြို့၊

ဖုန်း- ၇၀၆၄၁၄၊ ၇၂၁၀၆၇၊ ၂၈၂၆၀၄၊

ဒို့တာဝန်အစုထုံးငါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ဈွန် (၅) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ဈွန် (၅) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောင်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူ့မှုရေးဦးတည်ဈွန် (၅)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
- * မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

စွဲလုံးစွဲ
မည်း
ဖြူ

အောင်ခန့်

.....

Black Heart & White Heart

by

Sir H.Rider Haggard

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၆၁/၂၀၀၃ (၃)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၇၈/၂၀၀၃ (၆)

ပျော်ရွှင်

ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၀၃၊ ဇူလိုင်လ)
အုပ်စု - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - တင်မောင်မျင့်
ကွန်ပျူတာစာစီ - *Quality*
အတွင်းဖလင် - *Quality*

ပျော်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အေ့ဖ်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပျော်သူ

ဦးမြင့်ထွန်း၊ ယာယီ (၇၁၆)
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၆၀၀ ကျပ်

ဆရာ အောင်ခန့်

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)ရက် (ဗုဒ္ဓဟူးနေ့)တွင် ပဲခူးတိုင်း၊ သနပ်ပင် မြို့နယ်၊ ကမာစဲကျေးရွာ၌ အဖဦးအောင်သန်းခင်၊ အမိ ဒေါ်သန်းကြည် တို့မှ မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ ဝင်းမြင့်၊ ဝင်းဆွေ ဖြစ်သည်။

၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို ပဲခူးမြို့အစိုးရအထက် တန်းကျောင်းက ပြေဆိုမောင်မြင်သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်လက် ပညာသင်ယူဆည်းပူးရာ၊ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ဥပစာတန်း အပိုင်း (ခ) ၌ 'မြန်မာ စာပထမ' ရရှိပြီး၊ ၁၉၅၈ ခုနှစ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်၌ သာဓိး အောင်ဆုကို တက်ရောက်ယူရသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လတွင် ဝိဇ္ဇာ(အထွေထွေဂုဏ်ထူးတန်း) ကို ဒုတိယတန်း၊ ပထမဆင့်မှ အောင်မြင်ပြီး မော်လမြိုင်ကောလိပ် မြန်မာစာဌာန တွင်နည်းပြဆရာအဖြစ် စတင် အမှုထမ်းသည်။

၁၉၆၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ် (၂)၊ မြန်မာစာဌာန၏ လက်ထောက်ကထိကနှင့် ဌာနမှူးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင် သည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့(အရည်အချင်းလိုက် ပထမ) ရရှိ သည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် မြစ်ကြီးနားဒီဂရီကောလိပ်သို့ပြောင်း ရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်မတ်လတွင် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ရွေးချယ်စေ လွှတ်ချက်အရ၊ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ ပီကင်းမြို့တော် နိုင်ငံခြားဘာ သာသိပ္ပံကျောင်း၌ မြန်မာစာပေပညာရှင် (ဧည့်-ပါမောက္ခ) အဖြစ် ၂ နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ် မတ်လတွင် ကထိကနှင့် ဌာနမှူးအဖြစ် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် (လှိုင်နယ်မြေ) တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။

အဝေးသင်တက္ကသိုလ် စတင်တည်ထောင်သောအခါ၌ ကထိကနှင့် မြန်မာစာဌာနမှူးတာဝန်ကို၁၉၉၂ခု၊ မေလတွင် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ယူရသည်။

၁၉၉၃ ခု၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ မြန်မာစာဌာန၌၊ တွဲဖက်ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး၊ မြန်မာစာဌာနမှူး တာဝန်ကို လည်း ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ဆန်းတွင် အငြိမ်းစားယူသည်။

ယခုအခါ မြန်မာစာကျမ်းကျင်သူအဖြစ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ မြန် မာစာဌာန၌ ဆက်လက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး၊ မြန်မာစာပါရဂူ သင်တန်းသား များအား စာပေပို့ချလျက်ရှိသည်။

၁၉၅၉ ခု မတ်လတွင် စာပေစတင်ရေးသားသည်။ စာပေရေးသား ရာ၌ မြန်မာစာပေ၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ဆောင်းပါး၊ စာတမ်း၊ စာအုပ် များကို **တက္ကသိုလ်ဝင်းမွန်** ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားသည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် တွင် ရေးသားသော **ခေတ်သစ်ကဗျာမိတ်ဖွဲ့** စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ၊ စာပဒေသာဆုကို ရရှိခဲ့သည်။

ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုများ၊ စွန့်စားခန်းဝတ္ထုများကို မြန်မာပြန်ရာ၌**အောင်ခန့်** ကလောင်အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်သည်။၁၉၆၈ခုနှစ်တွင် ဆာဝေါလတာစကော့ ၏Quentin Durward ဝတ္ထုကို **ရဲသွေးနီနီ** အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ရာ၊ ထို ဘာသာပြန်ဝတ္ထုဖြင့် ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားစာပေ၊ ဘာသာပြန်စာပေဆုကို ရရှိခဲ့သည်။

အောင်ခန့် ကလောင်အမည်ဖြင့် ဆာ ရိုက်ဒါဟက်ဂတ် ဝတ္ထု အမြောက်အမြားနှင့် အခြားကမ္ဘာ့ဝတ္ထုဆရာကြီးများ၏ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုများ၊ စွန့် စားခန်းဝတ္ထုများကို မြန်မာပြန်ခဲ့သည်။

ပထမအကြိမ် ပြန်မပြန်သုဇ်အမှာ

ကျွန်တော် ရိုသေလေးစားသော ဆရာကြီးတစ်ဦးထံမှ ဆာရိုက်ဒါဟတ်ဂတ်၏ အလွန်ရှားပါးသော ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ၁၉၇၀ ပြည့် နှစ်ဦးတွင် ရရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုကို လန်ဒန်မြို့ လောင်းမင်း' ဂရင်းနှင့် ကုမ္ပဏီက ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ အမည်မှာ BLACK HEART AND WHITE HEART AND OTHER STORIES ဖြစ်ပြီး၊ ဝတ္ထုသုံးပုဒ်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုသုံးပုဒ်မှာ BALCK HEART AND WHITE HEART; ELISSA နှင့် THE WIZARD တို့ ဖြစ်ပါသည်။

THE WIZARD ကို ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှားက နန်းလည်နောင် အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ပြီးပါပြီ။ အခြားဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကိုကား မည်သူမျှ မြန်မာမပြန်ရသေးပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ELISSA ကို သမုဒယသုဇ် အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်၍ ၁၉၇၁ ခု ဖေဖော်ဝါရီလက ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ELISSA ကို မြန်မာပြန်အပြီးတွင် THE BLACK HEART AND WHITE HEART ကို ဆက်လက်မြန်မာပြန်၍ ထုတ်ဝေရန် ရည်သန်ထားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်လက်ဝယ်သို့ ရရှိထားသော မူရင်းဝတ္ထုတွင် စာတစ်ရွက်မပါ စုတ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စာမျက်နှာ ၁၃ နှင့် ၁၄ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာမပြန်သေးဘဲ ဆိုင်းငံ့ထားရင်း ပြည့်စုံသော မူရင်းဝတ္ထုကို မရရအောင် ရှာဖွေခဲ့ပါသည်။

THE BLACK HEART AND WHITE HEART ဝတ္ထုမှာ ဆာရိုက်ဒါဟတ်ဂတ်၏ ဝတ္ထုပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကျော်အနက် ထင်ရှားသော ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်အဖြစ် ဆာရိုက်ဒါဟတ်ဂတ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းများတွင် ဖတ်ရှု

၂ * အင်္ဂါ

ရလင့်ကစား၊ ‘လိုက်လေဝေးလေ၊ ရှာလေရှားလေ’ ဆိုသကဲ့သို့ ရှားပါးလှသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ ယနေ့အထိ ရှာ၍မတွေ့ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော့်လက်ဝယ်သို့ ရရှိထားသော မူရင်းဝတ္ထုမှာ စာတစ်ရွက် စုတ်နေလင့်ကစား ရှေ့ဆက်ဖတ်သောအခါ၌ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းကို မှန်းဆ သိမြင်နိုင်ပါသည်။ အရသာ မပျက်လှပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လက် ဝယ်ရရှိထားသော မူရင်းဝတ္ထုစာမူကိုပင် မြန်မာပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ‘နှလုံးမည်း နှင့် နှလုံးဖြူ’ အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်လိုက်ပါသည်။

စာတစ်ရွက်စုတ်သွားသော နေရာတွင်မူ (ဘာသာပြန်သမားတို့ စောင့်ထိန်းလိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းဥပဒေသကို ရိုသေလေးစားသောအားဖြင့်) ကျော်လွှားခြင်း ချန်သွားခြင်းလည်း မပြု၊ မိမိအတွေးအကြံဖြင့် ကြံဖန်ပြီး ဖြည့်စွက်ရေးသားခြင်းလည်း မပြုပါ။ မူရင်းဝတ္ထုကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဖတ်ပြီး ရှေ့နောက်ဆက်စပ် ဆင်ခြင်၍ ဖြစ်နိုင်သော ဇာတ်လမ်းသဘော အချုပ်ကိုသာ မှတ်ချက်အနေဖြင့် ဖော်ပြထားပါသည်။ ‘မူရင်းဝတ္ထုလက်ဝယ်ရှိ သူများ၏ အကူအညီဖြင့် ထိုနေရာ ထိုကွက်လပ်ကို တစ်နေ့နေ့၌ ဖြည့်စွက် နိုင်လိမ့်မည်’ ဟု ယုံကြည် မျှော်လင့်မိပါသည်။

နှလုံးမည်းနှင့်နှလုံးဖြူ ဝတ္ထုမှာ ၁၈၇၉ ခုနှစ် တစ်ပိုက်က ဇူးလူးပြည် နယ်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်ကို အခြေတည်ပြီး ရေးသားထား သော ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ် အချစ်နှင့် စွန့်စားခန်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်သည် အာဖရိကတိုက် ဇူးလူးဒေသတွင် ၁၈၇၅ ခုနှစ်မှ ၁၈၇၉ ခုနှစ်အထိ လေးနှစ်တိတိ နေထိုင်အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

၁၈၇၅ ခုနှစ်တွင် နေတယ်ပြည်နယ် ဘုရင်ခံဖြစ်သော **ဆာဟင်နရီ ဘော်ဝါး**၏ လက်အောက်တွင် အငယ်တန်း အတွင်းဝန်ကလေးအဖြစ် ကိုးလ တိတိ အမှုထမ်းရင်း ဇူးလူးတို့နှင့် လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဇူးလူးလူမျိုးနှင့် အာဖရိကတိုက်သားတို့၏ သမိုင်းရာဇဝင်နှင့် ဓလေ့ထုံးစံ များကို လေ့လာခဲ့သည်။ ၁၈၇၆ ခုနှစ်တွင်မူ ထရန်စဖားနယ်၏ အထူးကော် မရှင်မင်းကြီးဖြစ်သော **ဆာသီယိုဖလပ် ရုပ်စတုန်**၏ လက်အောက်သို့ ပြောင်း ရွှေ့ပြီး သုံးနှစ်တိတိ အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ထိုအတောအတွင်း ဇူးလူးစစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ပွားရာ၊ စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံများ၊ မတရားမှုများ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများ တို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၈၇၉ ခုနှစ်တွင် ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ပြီး အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အဆိုပါ ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် ဝတ္ထုပါ အဖြစ် အပျက် အကြောင်းအရာတို့ကို နှိုင်းဆ ဆင်ခြင်ကြည့်သောအခါ **နှလုံးမည်း**

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၃

နှင့် နှလုံးဖြူ ဝတ္ထုသည် ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ် ကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့သိခဲ့ရသော တကယ့်အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်ကို မှတ်တမ်းတင် ရေးဖွဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ ဝတ္ထုတွင် ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်သည် တဏှာလောဘ ရမ္မက်မီးတို့ တငြီးငြီး တပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော လူသားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးသောအမှုကို အနုစိတ်ဖြယ်မှုန်းရင်း ‘မကောင်းသောအမှုကို ပြုသောသူသည် နောက်ဆုံး၌ အတိဒုက္ခရောက်ရ၍၊ ကောင်းသောအမှုကို ပြုသောသူသည် နောက်ဆုံး၌ ချမ်းသာသုခကို ခံစားရသည်’ ဟူသော ဘဝအသိပေါ်လာအောင် ရေးဖွဲ့ထားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ‘မမ္မနှင့် အမမ္မတို့ အားပြိုင်မှုတွင် မမ္မသည် အစပထမ၌ အရေးနိမ့်ကောင်း နိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ မမ္မသည် အမမ္မအပေါ် အနိုင်ရ အောင်ပွဲခံသည်’ ဟူသော လောကနိယာမတရားကို နှလုံးသွင်းလာမိအောင် ရေးဖွဲ့ထားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်၏ ဝတ္ထုနှင့်အတူ ဆာအာသာကိုနှင့်ဒွိုင်း၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုပါ ပူးတွဲမြန်မာပြန် တင်ပြထားပါသည်။

ဆာအာသာကိုနှင့်ဒွိုင်း (၁၈၅၉-၁၉၃၀) မှာ ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ် (၁၈၅၆-၁၉၂၅) နှင့် သက်တူရွယ်တူ ခေတ်ပြိုင်စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ရုံမက၊ သူ၏ဝတ္ထုမှာ ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်၏ဝတ္ထုနှင့် ဦးတည်ချက်ချင်း၊ ဝတ္ထုသဘောသွားချင်း ခပ်ဆင်ဆင်တူနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်ပြိုင်စာရေးဆရာကြီးနှစ်ဦး၏ လက်ရာကို နှိုင်းယှဉ်အရသာခံနိုင်ရန် ပူးတွဲတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

အောင်ခန့်

၁၉၇၂ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၄ ရက်။

(ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် Quality Publishing House စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပါသည်)

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် ဘုရင်စိတီဝါယိုး

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်လမ်း စတင်သည့်အချိန်၌ **ဖီလစ်ဟတ်ဒင်** သည် ဇူးလူးပြည် နယ်တွင် ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ် ဖောက်ကားနေသော ကုန်သည်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ကုန်စည်တို့ကို နွားလှည်းကြီးများဖြင့် တာဝန်ခံသယ် ယူပို့ဆောင်ပေးသော ယာဉ်မှူးကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်မှာ အသက်လေးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်လင့်ကစား အရွယ်တင်ကာ ရုပ်အဆင်း တင့်တယ်ချောမော လျက်ရှိ၏။ အရပ်အမောင်းမှာ မြင့်မားပြီး တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော သွင်ပြင် ရှိ၏။ အသားအရည်မှာ ညိုစိမ်းစိမ်းရှိပြီး မျက်လုံးအစုံမှာမူ စူးရှတောက်ရွန်း လျက်ရှိ၏။ မေးစေ့ထက်၌ ချွန်မြနေသော မုတ်ဆိတ်တိုလေး ရှိပြီး ဆံပင်တို့ မှာ ကောက်ကွေ့လျက်ရှိ၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်မှာ သန့်ပြန့် ခုံထည်လှသော် လည်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းများမှာ ထွေပြားပွေလီလှပေ၏။ ထို ဘဝဇာတ်လမ်းများအနက် အချို့သော ဖြစ်ရပ်ဇာတ်ကြောင်းများကို ဖီလစ် ဟတ်ဒင်သည် အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကိုပင် တစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှပင် ပြန်လည်ဖွင့်ဟပြောကြားခြင်း မပြုဘဲ လုံးဝ ပြည်ဖုံးကား ချ ထားခဲ့၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ကား မြင့်မြတ်သောမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာ သော အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ အခြေခံအထက်တန်း ပညာရပ် များကို သင်ကြားအောင်မြင်ရုံမက အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ ဒိတ်ဒိတ်ကြံ တက္ကသိုလ် ကြီး၌ပင် ပညာဆည်းပူးခဲ့ဖူးသည်ဟု အဆိုရှိ၏။ ထိုအဆိုမှာ မည်မျှမှန်သည်

ဟု အတိအကျ မပြောနိုင်လင့်ကစား အထက်တန်းပညာများကို သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ကြောင်းကား ထင်ရှားသိသာလှပေ၏။

အကြောင်းသော်ကား ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် အရေးအခွင့်ကြုံတိုင်း ဂန္ထဝင်မြောက် စာကြီးပေကြီးများထဲမှ ဆီလျော်ရာစာပိုဒ်များကို ကြည့်လင်ပြတ် သားသော အသံဖြင့် ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ဆို၍ ကိုးကားပြောဆိုတတ်သော ကြောင့်ပေတည်း။

ထိုအချိန် ထိုအခါက ယဉ်ကျေးမှု မဖွံ့ဖြိုးသေးသော အာဖရိက တောင်ပိုင်းကဲ့သို့ နေရာမျိုးတွင် ဂန္ထဝင်မြောက် စာကြီးပေကြီးများထဲက စာပိုဒ်များကို သွက်သွက်လက်လက် ချက်ကျလက်ကျ ရွတ်ဆိုပြောကြားနိုင်သူမှာ လုံးဝမရှိသလောက် ရှားပါးရကား ဖီလစ်ဟတ်ဒင်မှာ (အာဖရိကတိုက် တောင်ပိုင်းရှိ ဗြိတိသျှကိုလိုနီပြည်နယ်တစ်နယ်ဖြစ်သော) နေတယ် ပြည်နယ်ရှိ အပေါင်းအသင်းများအလယ်၌ အထူးပင် မျက်နှာပွင့်လျက်ရှိ၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေဖြစ်သော အင်္ဂလန်ပြည်ကို အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာကာ နေတယ်ပြည်၌ အခြေစိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က လုံးဝ အဆက်ဖြတ်ထားသကဲ့သို့ အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ ဆွေမျိုးသားချင်းများကလည်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင် မာကြောင်းချာကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း မပြုကြပေ။

ဤသို့ဖြင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် နေတယ်ပြည်နယ်တွင် ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကြာမြင့်အောင် အခြေစိုက် နေထိုင်ခဲ့၏။ ဤသို့ နှစ်လရှည်ကြာ နေထိုင်ခဲ့သည့် အတောအတွင်းဝယ် အလုပ်အကိုင် အမျိုးမျိုးကို လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် မည်သည့်အလုပ်အကိုင်မှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ချောချောမောမော မရှိခဲ့ပေ။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်မှာ ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်သော ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်ရှိပြီး ပါးနပ်လိမ္မာလှသောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် စတင်အကျွမ်းဝင်သော လူတိုင်း၏ လေးစားယုံကြည်မှု ရရှိအောင် ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနိုင်သော အရည်အချင်းထူးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်ရင်းနှီး၍ အရည်အကြာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာမိသောအခါ၌မူ ထိုအပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ကို တစ်နေ့တခြား စိတ်ပျက်လာတော့သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ထိုအပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများကို ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် အဆက်ဖြတ်ကာ တစ်နေရာရာသို့ ရှောင်ထွက်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် ပတ်သက်သော မယုံကြည်စရာကောင်းသော သတင်းဆိုးများသည် အပြန်အနွံ ထွက်ပေါ်လာတတ်

၆ * အင်္ဂါ

သည်။ ဖိလစ်ပိုင်ဒင် မပေးဆပ်ဘဲ ထားခဲ့သော အကြွေးငွေ အမြောက်အမြား စာရင်းသည်လည်း အပြန်အနံ့ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။

ဖိလစ်ပိုင်ဒင်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းတွင် အရေးအကြီးဆုံးသော ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပျက်ပေါက်ဖွားတော့မည့် ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်လမ်း စတင်သည့် အချိန်၌ ဖိလစ်ပိုင်ဒင်သည် ဇူးလူးပြည်နယ်၌ နေထိုင်အခြေစိုက်ကာ နွားလှည်းကြီးများဖြင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ၊ တစ်မြို့မှ တစ်မြို့သို့ ကုန်စည်များကို သယ်ယူတင်ပေးသော ကုန်သည်ယာဉ်မှူးကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။

ထိုသို့ ဆောင်ရွက်နေခိုက် နေ့တစ်နေ့တွင် ဖိလစ်ပိုင်ဒင် တာဝန်ယူကွပ်ကဲလာသော ကုန်တင်နွားလှည်းကြီးများသည် ထရန့်စဖားနယ်ရှိ ယူထရီချ နယ်စပ်မြို့ကလေးသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် ကုန်ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးစောင့်ရှောက်ရသော ပစ္စည်းထိန်းသည် ကုန်တင်နွားလှည်းကြီးများပေါ်ရှိ ကုန်စည်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ မိမိစီးနင်းလိုက်ပါလာသော ကုန်တင်နွားလှည်းပေါ်တွင် တင်ဆောင်လာခဲ့သော ဘရန်ဒီသေတ္တာ ခြောက်သေတ္တာတိတိ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရှိရတော့၏။

ပစ္စည်းထိန်းလည်း လက်ရာခြေရာများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ဖိလစ်ပိုင်ဒင်ထံသို့ သွားရောက်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောကြားရာ ဖိလစ်ပိုင်ဒင်က 'မိမိ၏ အလုပ်သမား ကဖား လူငယ်များ၏ လက်ချက်ဖြစ်မည်ထင်ကြောင်း' ပြောကြားကာ ကဖားလူငယ်များကို ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်း၏။ ထိုအခါ နှုတ်ကြမ်းလျှာကြမ်းသော ပစ္စည်းထိန်းက 'ကဖားလူငယ်များ၏ လက်ချက်မဟုတ်ကြောင်း။ မိမိစစ်ဆေးတွေ့ရှိရချက်များအရ ဖိလစ်ပိုင်ဒင်၏ လက်ချက်သာဖြစ်ကြောင်း' ပြောကြားကာ ဖိလစ်ပိုင်ဒင်အား "သူခိုး . . . သူခိုး" ဟု အတိအလင်း စွပ်စွဲပြောဆိုလေ၏။

ထို့နောက် ဖိလစ်ပိုင်ဒင်နှင့် ပစ္စည်းထိန်းတို့သည် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြစ်တင်ပြောဆိုရာမှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် မကြာခင် ဓားဆွဲ တုတ်ဆွဲကြသည့် အခြေအနေဆိုးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ပစ္စည်းထိန်းမှာ ဖိလစ်ပိုင်ဒင်၏ ဓားချက်ထိကာ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲကျသွားတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဖိလစ်ပိုင်ဒင် သည် 'မိမိကို ဒေသဆိုင်ရာ အမှုထမ်းတို့ ဖမ်းဆီးအရေးယူတော့မည်' ကို တွေးတောစိုးရွံ့သောကြောင့် ထိုမြို့မှ ညတွင်းချင်း ရှောင်တိမ်းထွက်ခွာကာ၊ နေတယ်ပြည်နယ်သို့ နွားလှည်းဖြင့် အမြန်ဆုံး သုတ်ခြေတင်လာခဲ့၏။

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၇

နေတယ်ပြည်နယ်သို့ ရောက်သောအခါ ‘ဤဒေသတွင် နေထိုင်၍ လုံးဝစိတ်ချရမည်မဟုတ်’ ဟု တွေးတောမှတ်ထင်လာပြန်သောကြောင့် ဖီလစ် ဟတ်ဒင်သည် မိမိ၏ နွားလှည်းတစ်စီးကို **နယူးကတ်စတယ်**နယ်၌ ချန်ထား ပြီးလျှင် အခြားနွားလှည်းများပေါ်သို့ ကဖားကုန်ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင် ကာ ဇူးလူးပြည်နယ်အတွင်းသို့ ရှောင်တိမ်းထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ဇူးလူးပြည်နယ်မှာ ဗြိတိသျှလက်အောက်ခံ ကိုလိုနီပြည်နယ် မဟုတ် ရကား မည်သည့် ဗြိတိသျှအစိုးရအမှုထမ်းမှ လာရောက်ဖမ်းဆီးခြင်း မပြု နိုင်ပေ။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် တိုင်းရင်းသား ဇူးလူးဘာသာစကားကို ရေရေ လည်လည် ပြောဆိုတတ်ရုံမက တိုင်းရင်းသားဇူးလူးတို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကိုပါ ကျကျနန နားလည်သိရှိထားသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ် ဟတ်ဒင်သည် တိုင်းရင်းသား ဇူးလူးများနှင့် အခက်အခဲမရှိ ကုန်စည်ရောင်း ဝယ်ဖောက်ကားနိုင်လေရာ၊ မကြာမီကာလတွင် လက်တွင်း၌ အသားတင် အမြတ်ငွေ အတော်အသင့် စုဆောင်းနိုင်ရုံမက နွားကောင်ရေ အမြောက်အမြား ကိုပင် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်သော အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအချိန်တွင် ‘ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ဓားချက်ကြောင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရသွားသော ပစ္စည်းထိန်းသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်အပေါ် အခဲမကြေသေး ဘဲ ‘တွေ့ရာသချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ လက်စားချေမည့်အကြောင်း’ ကြိမ်းဝါးရုံ မက နေတယ်ပြည်ရှိ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များနှင့် ပူးပေါင်းလျက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်အပေါ် အရေးယူရန် စီမံလျက်ရှိသည်ဟူသော’ သတင်းစကား ကို ကြားသိရလေ၏။

ထိုသတင်းစကားကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ‘ဗြိတိသျှ လက် အောက်ခံ ကိုလိုနီပြည်နယ်များသို့ လောလောဆယ်ပြန်၍မဖြစ်သေးကြောင်း’ စဉ်းစားဆင်ခြင်မိလေ၏။ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ပါလာသော ကုန်ပစ္စည်းများမှာ ဇူးလူးများကို ရောင်းချ၍ ကုန်တော့မည်ဖြစ်ရကား ကုန်ပစ္စည်းသစ်များ ထပ် ဖြည့်ရတော့မည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေပေသည်။ ကုန်ပစ္စည်းအသစ်ကို ထပ် ဖြည့်ရန်မှာ ဗြိတိသျှလက်အောက်ခံ ကိုလိုနီပြည်နယ်များသို့ မိမိသွား၍ မဖြစ် သေးရကား ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ကုန်ပစ္စည်းအသစ်များ ထပ်ဖြည့်ရမည့် အစီ အစဉ်ကို လုံးဝ ပယ်ဖျက်လိုက်၏။

ဤသို့ ကုန်စည်ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရန် အခွင့်မသာသောအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ‘မိမိ၏ အဖိုးတန်အချိန်ကို စိတ်ပြေလက်ပြေ အပန်းဖြေ ရာမည်သော အမဲပစ်ခြင်းအမှုဖြင့် ကုန်ဆုံးစေတော့အံ့’ ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

၈ * အင်္ဂါ

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ဖိလစ်ပိုင်ဟတ်ဒင်သည် မိမိပိုင် နွားများနှင့် လှည်းများကို ဗြိတိသျှလက်အောက်ခံ ကိုလိုနီပြည်နယ်နှင့် ဇူးလူးနယ်စပ်တွင် နေထိုင်သော မိမိ၏ မိတ်ဆွေ ဇူးလူးအကြီးအကဲတစ်ဦးထံသို့ သွားရောက်ပို့ ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ဇူးလူးပြည်နယ်အတွင်း အမဲပစ်ခွင့်တောင်းခံရန် တိုင်းရင်းသားဇူးလူးတို့ဘုရင် စီတီဝါယိုး စံမြန်းတော်မူရာ အူလန်တီမြို့တော် သို့ ခြေလျင်ခရီး ထွက်လာခဲ့၏။

ဤသို့ ခြေလျင်ခရီး ထွက်လာရာတွင် ဖိလစ်ပိုင်ဟတ်ဒင် ဖြတ် သန်းရောက်ရှိခဲ့သော ဇူးလူးမြို့ရွာများမှ ဇူးလူးအကြီးအကဲများသည် ဖိလစ် ပိုင်ဟတ်ဒင်အား လှိုက်လှဲပျူငှာ ကြိုဆိုဧည့်ခံကြသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ရ လေ၏။

ဖိလစ်ပိုင်ဟတ်ဒင် လာခဲ့သော အချိန်ကာလမှာ ၁၈၇၈ ခုနှစ်တွင် ဖြစ် ပွားသော ဇူးလူးစစ်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးပြီးစီးခါစ လအနည်းငယ်အကြာတွင် ဖြစ် ၏။ ဇူးလူးဘုရင် စီတီဝါယိုးက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကုန်သည်များအပေါ် တင်း တင်းမာမာ ဆက်ဆံနေချိန်ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ ဇူးလူးအကြီးအကဲများ သည် မိမိတို့ဘုရင် မည်သို့သဘောထားနေကြောင်းကို ဂဃနဏ မသိရှိကြ သေးပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဇူးလူးအကြီးအကဲများသည် မိမိတို့မြို့ရွာသို့ ဖြတ်သန်းရောက်ရှိလာသော ဖိလစ်ပိုင်ဟတ်ဒင်အား လှိုက်လှဲပျူငှာ ကြိုဆိုဧည့်ခံ ကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ဇူးလူးဘုရင် ရှေ့တော်မှောက်သို့ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခွင့်ရသော အခိုက်အတန့်တွင်မူ အင်္ဂလိပ်ကုန်သည် များနှင့် အခြားလူမျိုးများအပေါ်ထားရှိသော ဇူးလူးဘုရင်စီတီဝါယိုး၏ သဘော ထားနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စွန်းတစ်စမျှ သိမြင်ခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ အကြောင်းကား ဤသို့ပါတည်း။

ဇူးလူးဘုရင် စီတီဝါယိုး စံမြန်းတော်မူရာ အူလန်တီမြို့တော်ကြီးသို့ ဖိလစ်ပိုင်ဟတ်ဒင် ရောက်ရှိသွားပြီး ဒုတိယမြောက်နေ့တွင် ဖိလစ်ပိုင်ဟတ်ဒင် တည်း ခိုနေသော တဲကြီးရှိရာသို့ မင်းမှုထမ်းတစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုမင်းမှုထမ်းက ဖိလစ်ပိုင်ဟတ်ဒင်ကို 'ခြေလှမ်းကြွတိုင်း မြေကြီးကို တုန်ခါမြည်ဟည်းစေသည့် ဟတ္တီရာဇာ ဘွဲ့မည်ရှိတော်မူသည့် ဘုရင်မင်းတရား ကြီးက လက်သင့်ခံတွေ့ဆုံလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒတော်ရှိကြောင်း' ပြောကြား၏။ ထို့နောက် ဖိလစ်ပိုင်ဟတ်ဒင်ကို ထောင်ပေါင်းများစွာသော တဲအိမ်များကို ဖြတ် သန်းပြီး ခေါ်ဆောင်သွားရာ နောက်ဆုံးတွင် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော တဲနန်း တော်ကြီးသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၉

တဲနန်းတော်ကြီးအတွင်း၌ ရာဇကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးရှိ၍ ထိုရာဇကုလားထိုင်ကြီးထက်၌ ရာဇသွေး ရာဇမာန်ပါလှသော ဇူးလူးကြီးတစ်ဦး ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုဇူးလူးကြီးကား အခြားမဟုတ်၊ ဘုရင်စိတီဝါယိုးပေတည်း။

ဇူးလူးဘုရင် စိတီဝါယိုးသည် ကျားသစ်ရေ ဝတ်ရုံကြီးကို ဆင်မြန်းထားကာ အတိုင်ပင်ခံ မှူးကြီးမတ်ရာများနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက်ရှိ၏။

ဖိလစ်ဟတ်ဒင်ကို ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သော မင်းမှုထမ်းသည် ဘုရင်စိတီဝါယိုး၏ ရှေ့တော်သို့ ဝင်ရောက်ကာ ဒူးထောက်လျက် ရှိခိုးကန်တော့၏။ ထို့နောက် ဘုရင်စိတီဝါယိုး၏ ဘုန်းတော်ကို ရွတ်ဆိုပြီးလျှင် ရှေ့သို့ အတန်ငယ်တိုးကာ ခစားရင်း ‘အရှင်မင်းမြတ် အလိုတော်ရှိသည့်သူ ရှေ့တော်မှောက်သို့ အသင့်ရောက်ရှိနေပါကြောင်း’ လျှောက်တင်၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဇူးလူးဘုရင်က ဒေါသတကြီးဖြင့် . . .

“ဒီမှာ ဆွေးနွေးလို့ မပြီးပြတ်သေးဘူး။ စောင့်နေပေစေ၊ စောင့်နေပေစေ”

ဟု မိန့်ကြားလိုက်၏။

ထို့နောက် အတိုင်ပင်ခံ မှူးကြီးမတ်ရာဘက်သို့ လှည့်ကာ ဆက်လက်ဆွေးနွေးမိန့်ကြားမြဲ မိန့်ကြားနေတော့၏။

ဘုရင်စိတီဝါယိုးသည် အသံကုန်မြင့်ပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မိန့်ကြားခြင်းဖြစ်လေရာ ဇူးလူးဘာသာစကားကို ကျကျနန တတ်မြောက်နေပြီးဖြစ်သော ဖိလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဇူးလူးဘုရင်မိန့်ကြားသော စကားတို့ကို တစ်လုံးမကျန် သိရှိနားလည်ခွင့်ရတော့၏။

ဘုရင်စိတီဝါယိုးကို စိတ်အားထက်ထက်သန်သန် တောင်းပန်နေဟန်တူသော အသက်အရွယ်အိုမင်းကာ ပါးရေတွန့်လိပ်နေသည့် အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီးအား ဘုရင်စိတီဝါယိုးက . . .

“မောင်မင်း ဘာတွေလျှောက်တင်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ ဒီလူဖြူ ခွေးအတွေ့ရဲ့ ဝိုင်းကိုက်တာကို ခံရမယ့် ခွေးတစ်ကောင်လို့ ထင်နေသလား။ ဟောဒီတိုင်းပြည်ကကော ဘယ်သူတိုင်းပြည်လဲ။ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူးလား။ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ဘေးဘိုးမိဘများဟာ ဟောဒီတိုင်းပြည်ကို စိုးမိုးခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဟောဒီတိုင်းပြည်က တိုင်းသူပြည်သားအားလုံးရဲ့အသက်ကို ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ကယ်လည်း ကယ်တင်နိုင်တယ်။ သတ်လည်း သတ်ဖြတ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီမှာ မောင်မင်း ဒီလူဖြူလေးတွေအားလုံးကို ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ခြေနဲ့နင်းပြီး ချေမှုန်းပစ်မယ်။ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ တပ်မဟာကြီးက ဒင်းတို့အားလုံးကို တကြွပ်ကြွပ် ဝါး

၁၀ * အင်္ဂါ

စားပစ်လိုက်မယ်။ ဒါဟာ ငါကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ နောက်ဆုံး အမိန့်တော်ဖြစ် တယ်”

ဟု မိန့်ကြား၏။

ထိုအခါ ပါးရေတွန့်လိပ်နေသည့် အတိုင်ပင်ခံ အမတ်အိုကြီးသည် စစ်ပွဲကြီးမဖြစ်ပွားဘဲ ပြေငြိမ်းသွားရေးအတွက် စေ့စပ်ဖြန့်ဖြေသည့်အနေဖြင့် ဘုရင်စီတီဝါယိုးကို ထပ်မံလျှောက်တင်သည်ကို ဖိလစ်ဟတ်ဒင် တွေ့မြင်ရ ၏။

အတိုင်ပင်ခံအမတ်အိုကြီးသည် ဘုရင်စီတီဝါယိုးကို တုံ့ပျပ်ရိုကျိုး ရှိခိုးလျှောက်တင်နေရာမှ အသာမတ်တတ်ထလိုက်ပြီးလျှင် ပင်လယ်ပြင်ရှိရာ ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ရင်း တတွတ်တွတ် လျှောက်တင်နေသည်။ အတိုင် ပင်ခံအမတ်အိုကြီး၏ စကားကို ဖိလစ်ဟတ်ဒင် မကြားရသော်လည်း အတိုင် ပင်ခံအမတ်အိုကြီး၏ ခံ့ထည်လှသော ကိုယ်ဟန်အနေအထားနှင့် ကြေကွဲ ဝမ်း နည်းနေသော အမူအရာတို့ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ‘ဘုရင်စီတီဝါယိုး စိတ် လိုက်မာန်ပါ ဆောင်ရွက်ခြင်းပြုပါက ဆုံးရှုံးပျက်စီးမည်ဖြစ်ကြောင်း နိမိတ် ဖတ်နေခြင်းဖြစ်မည်’ ဟု မှန်းဆ သိမြင်ရပေ၏။

ဘုရင်စီတီဝါယိုးသည် အတိုင်ပင်ခံအမတ်အိုကြီး၏ လျှောက်တင် စကားကို အတန်ကြာအောင် အောင့်အည်းနားထောင်နေရာမှ ရာဇကုလားထိုင် ကြီးပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်၏။ ဘုရင်စီတီဝါယိုး၏ မျက်လုံးအစုံသည် လည်း ဒေါသမီးလျှံတို့ဖြင့် တဝင်းဝင်းတောက်လျက်ရှိ၏။

ဘုရင်စီတီဝါယိုးက အတိုင်ပင်ခံ အမတ်အိုကြီးကို . . .

“ဟယ် အမတ်ကြီး၊ ငါကိုယ်တော်မြတ်ဟာ သင့်ကို နှစ်ပေါင်းများ စွာ ယုံမှားသံသယဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အခုတော့ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာ မလို တော့ဘူး။ သဲသဲကွဲကွဲ ကြည်ကြည်လင်လင် သိမြင်ပေပြီ။ သင်ဟာ သစ္စာ ဖောက်တစ်ယောက်ပဲ။ သင်ဟာ ဆုမ်ဆေး* ရဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ပဲ။ နေတယ် အစိုးရရဲ့ ခွေးပဲ။ အခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ ခွေးကို ငါကိုယ်တော်မြတ်ကို ကိုက် ဖို့အတွက် ငါကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ စံအိမ်တော်မှာ ကျွေးမွေးထားနိုင်တော့ဘူး”

* ‘ဆုမ်ဆေး’ ကား ဗြိတိသျှကိုလိုနီ နိုင်ငံများဖြစ်သော အာဖရိကတိုက် တောင်ပိုင်းဒေသများကို အုပ်ချုပ်ရသော ဆာယီယိုဖလပ် ရုပ်စတုန် (၁၈၁၇-၁၈၉၃) ကို ဇူးလူးများခေါ်သော အမည်ဖြစ်သည်။ ‘နိုင်ငံ ဖခင်ကြီး’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဘဝဖြစ်စဉ်အကျယ်ကို ဗြိတိသျှ စွယ်စုံကျမ်း အမှတ် (၂၀)၊ စာမျက်နှာ ၅၀၄ တွင် တွေ့နိုင်ပါသည်။

ဟု အော်ကြီးဟစ်ကြီး မိန့်ကြားပြီးနောက် . . .

“သူ့ကို ဆွဲထုတ်သွားကြ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ညီလာခံသဘင်၌ ရှိကြသော များကြီးမတ်ရာ သေနာပတိ တို့သည် မတိုင်ပင်ထားဘဲ အလိုအလျောက် ပြိုင်တူ ခပ်တိုးတိုး ညည်းတွား လိုက်ကြ၏။

သို့သော် အတိုင်ပင်ခံအမတ်အိုကြီးမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည့် အမှုအရာ လုံးဝမပြပေ။ ဘုရင့်အမိန့်အရ စစ်သားများက သတ်ဖြတ်ရန် ကြမ်း ကြမ်းတမ်းတမ်း လာရောက်ဖမ်းဆီးသော်လည်း လုံးဝ မျက်နှာမပျက်ပေ။

အတိုင်ပင်ခံ အမတ်အိုကြီးသည် ဝတ်ရုံတော်စဖြင့် မျက်နှာကို ငါး စက္ကန့်မျှ ဖုံးအုပ်လိုက်ပြီးနောက် ဘုရင်စိတ်ဝါယိုးကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ထို့ နောက် ကြည်လင်ပြတ်သားသောအသံဖြင့် . . .

“အို . . . ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ယခုအခါမှာ ဧရာဒုဗ္ဗလ သင်္ချိုင်းဝကို ခြေချရတော့မယ့် သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ နုပျိုသစ်လွင် ငယ်စဉ်အခါတုန်းက ကျွန်တော်မျိုးဟာ ကေသရာဇာဘွဲ့မည်ခံ တဲ့ ချာကာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ချာကာဘုရင်မင်းမြတ် နတ်ပြည်စံ ကံကုန်တော်မူကာနီးဆဲဆဲမှာ လူဖြူတွေ လာရောက်မယ့်အကြောင်း နိမိတ်ဖတ်သွားတာကို ကျွန်တော်မျိုး နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားနာခဲ့ရပါတယ်။ ချာကာဘုရင်မင်းမြတ် နိမိတ်ဖတ်သွား တဲ့အတိုင်းပဲ ဒီတိုင်းပြည်ကို လူဖြူတွေ လာရောက်ခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်တော်မျိုးဟာ ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံ တဲ့ ညီတော် ဒင်ဂန် ဘုရင်ကြီးထံမှာ ဆက်လက်အမှုတော်ထမ်းရင်း သွေးမြစ် တိုက်ပွဲကြီးမှာ လူဖြူတွေကို ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ ဖြူတွေအောင်ပွဲရသွားပြီး ဒင်ဂန်ဘုရင်ကြီးကို လူဖြူတွေက သတ်ပစ်လိုက် ကြပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ဒင်ဂန်ဘုရင်ကြီးရဲ့ ညီတော်ဖြစ် တဲ့ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ ခမည်းတော် ပန်ဒါ ဘုရင်ကြီးထံမှာ အတိုင်ပင်ခံအမတ် အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုတော်ထမ်းခဲ့ပါတယ်။

“အို အရှင်မင်းမြတ်၊ ပန်ဒါဘုရင်ကြီးရဲ့ ထီးနန်းအရိုက်အရာအတွက် အရှင်မင်းမြတ်နဲ့ အရှင်ရဲ့ နောင်တော်ဖြစ်တဲ့ အမ်ဘူလာစီ မင်းသားတို့ တိုက် ခိုက်ကြတဲ့အခါတုန်းက ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်မင်းမြတ်ဘက်က မားမား မတ်မတ် ရပ်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပါတယ်။ တူဂီလာ တိုက်ပွဲကြီးမှာ အရှင်ရဲ့နောင် တော် အမ်ဘူလာစီမင်းသား ကျဆုံးသွားပြီး နောက်လိုက်နောက်ပါတစ်သောင်း

၁၂ * အင်္ဂါ

ဟာလည်း အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ညိုဝါနေတဲ့ မြစ်ရေပြင်ကြီးဟာလည်း သွေးချင်းချင်းနီပြီး သွေးချောင်းစီးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်ကို ဆုမ်ဆေးက ရာဇသရဖူ ဆောင်းပေးတဲ့အခါတုန်းကလည်း ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်မင်းမြတ် အပါးမှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်ဟာ ရာဇသရဖူဆောင်းပေးတဲ့ ဆုမ်ဆေးကို ကတိအမျိုးမျိုး ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပေးခဲ့တဲ့ ကတိတွေ တစ်ခုမှ မတည်ခဲ့ပါဘူး။

“အို အရှင်မင်းမြတ်၊ ယခုအခါမှာ အရှင်မင်းမြတ်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးကို ငြီးငွေ့တော်မူပါပြီ။ ကျွန်တော်မျိုးဟာလည်း ဧရာဒုဗ္ဗလ သင်္ချိုင်းဝကို ခြေချရတော့မယ့်အရွယ် ရောက်နေပါပြီ။ အရှင်မင်းမြတ်ကို ကျွန်တော်မျိုး လျှောက်တင်ခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ရဲ့ အလေ့အတိုင်း တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေ မိုက်မဲသိမ်ဖျင်းတဲ့စကားတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဦးရီးတော်ဖြစ်တော်မူတဲ့ ချာကာဘုရင်ကြီးရဲ့ နိမိတ်ဖတ်သွားတာတွေကတော့ တစ်သေဝေမတိမ်း မှန်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး စွဲမြဲယုံကြည်ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်နဲ့ လူဖြူတွေ တိုက်ခိုက်ကြတဲ့အခါမှာ လူဖြူတွေပဲ အောင်ပွဲဆင်ပါလိမ့်မယ်။ လူဖြူတွေကို တိုက်ခိုက်တဲ့အတွက် အရှင်မင်းမြတ်ဟာ မရုဏသေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

“အို အရှင်မင်းမြတ်၊ လူဖြူများကို တိုက်ခိုက်လိုပါက တိုက်ခိုက်ပါလော့။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်မင်းမြတ်အတွက် တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကို မကြောက်မရွံ့ တိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်မင်းမြတ်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးအတွက် အကောင်းဆုံးဆုလာဘ်ကို ရွေးပြီး ပေးသနားတော်မူလိုက်ပါပြီ။ အို အရှင်မင်းမြတ်၊ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်းမြေ့စွာနဲ့ စက်တော်ခေါ်နိုင်ပါစေသော်၎င်း။ အရှင်မင်းမြတ်အား နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကျွန်တော်မျိုး ဦးတင်လိုက်ပါတယ်”

ဟု လျှောက်တင်၏။

အတိုင်ပင်ခံအမတ်အိုကြီး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ညီလာခံတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။ ‘ဘုရင်စိတီဝါယိုး စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ပေးထားသောအမိန့်ကို ရုပ်သိမ်းတော့မည်လော’ ဟု တွေးတောကာ မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

သို့သော် အတိုင်ပင်ခံအမတ်အိုကြီး၏ စကားသည် ဘုရင်စိတီဝါယိုး၏ နှလုံးသားမှ သနားကြင်နာစိတ် ယိုဖိတ်လာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းလော။ သို့တည်းမဟုတ် ဘုရင်စိတီဝါယိုး၏ သနားကြင်နာစိတ်ကို ချမှတ်ထားသော နိုင်ငံရေးမူဝါဒကပင် အနိုင်ရသွားခြင်းလော မသိ။

ဘုရင်စီတီဝါယိုးသည် . . .

“သူ့ကို ဆွဲထုတ်သွားကြ”

ဟု ထပ်မံ မိန့်ကြားတော်မူလိုက်၏။

ထိုအခါ စစ်သားကောင်းကြီးဖြစ်ခဲ့သော အတိုင်ပင်ခံအမတ်အိုကြီး

၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ် ပြုံးယောင်သမ်းလာပြီးလျှင် . . .

“မင်္ဂလာညပါ အရှင်”

ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကို လျှောက်တင်လိုက်သေး၏။

ထို့နောက် စစ်သားတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ကာ မိမိကို

အဆုံးစီရင်မည့်နေရာသို့ လိုက်ပါသွားရှာလေ၏။

ဤအခြင်းအရာ ခပ်သိမ်းကို ကြားသိမြင်တွေ့ရသော ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားရုံမက တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းလည်း ဖြစ်လာတော့၏။

“ကျေးတော်ရင်း ကျွန်တော်ရင်းကိုတောင် ဒီလိုဆက်ဆံရင် ဘုရင်စီတီဝါယိုးဟာ ငါ့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံပါ့မလဲ။ ငါတို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကို ဘုရင်စီတီဝါယိုး မျက်နှာသာမပေးတော့တာဟာ နေတယ်နယ်က ငါထွက်လာကတည်းကပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်စီတီဝါယိုး မိန့်ကြားတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်က ဘာများပါလိမ့်။ ငါတို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကို စစ်တိုက်မယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘာများ ဆိုတာပါလိမ့်။ တကယ်လို့ ငါတို့အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကို ဘုရင်စီတီဝါယိုး စစ်တိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ဒီနေရာဟာ ငါရောက်လာသင့်တဲ့နေရာ မဟုတ်ပေဘူး” စသည်ဖြင့်လည်း အမျိုးမျိုး တွေးတောနေမိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဘုရင်စီတီဝါယိုးသည် စဉ်းစားတွေးတောနေဟန်ဖြင့် အောက်သို့ ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကို မော့လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“သူစိမ်းကို ငါ့ရှေ့တော်မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပေတော့”

ဟု မိန့်ကြားလိုက်၏။

ဘုရင်စီတီဝါယိုး၏ စကားကို ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း ကြားသိရသောကြောင့် ရှေ့တော်မှောက်သို့ အခစားဝင်ခဲ့၏။ ထိုသို့ အခစားဝင်ခိုက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အမူအရာမျိုး ပေါ်လွင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့၏။

ဘုရင်စီတီဝါယိုးသည် ရှေ့တော်မှောက်သို့ အခစားရောက်လာသော သူစိမ်း၏ မြင့်မားခုံထည်သောကိုယ်ဟန်အနေအထားနှင့် ပြတ်သားထင်ရှားလှသည့် အချိုးအစားကျလှသော မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ကာ . . .

၁၄ * အော်ဂန်း

“အော် ငါ့ရှေ့တော်မှောက်ကို အခစား ဝင်ရောက်လာတဲ့ သူစိမ်းက လူဖြူတစ်ယောက်ပေကိုး”

ဟု ရေရွတ်ပြီးမှ . . .

“အချင်းလူဖြူ၊ မောင်မင်းဟာ အမ်ဖာဂိုဇန် (အခိုင်းအစေ) တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ အကြီးအကဲသွေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်လည်း စိတ်နှလုံး သက်သာရာရသွားပြီးလျှင် အသာသက်ပြင်းချရင်း . . .

“မှန်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အကြီးအကဲသွေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု လျှောက်တင်လိုက်၏။

“အချင်းလူဖြူ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့တိုင်းပြည်ကို ဘာလိုချင်လို့ မောင်မင်းရောက်လာတာလဲ”

“အို အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်ရဲ့တိုင်းပြည်မှာ ရှေးယခင်အခါထဲက ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ပြုခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို အရှင်မင်းကြီးလည်း သိရှိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ အခုအခါမှာတော့ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ကုန်စည်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချလို့ပြီးပါပြီ။ ဒီတော့ နေတယ်ပြည်နယ်ကို ကျွန်တော်မျိုး မပြန်ခင်လေးမှာ အရှင်ရဲ့ တိုင်းပြည်မှာ အမဲပစ်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး အလိုရှိတာက ဒါပါပဲအရှင်။ အရှင်မင်းကြီး ခွင့်ပြုတော်မူပါလို့ လျှောက်ထားတောင်းပန်ပါတယ်”

“အချင်းလူဖြူ၊ မောင်မင်းရဲ့ ခွင့်ပန်ချက် ကျုပ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ မောင်မင်းဟာ ဆုမ်ဆေးက စေလွှတ်လိုက်တဲ့ သူလျှိုတစ်ယောက်သော်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဧကရီဘုရင်မကြီးရဲ့ နေတယ်နယ်မှာရှိနေတဲ့ အကြီးအကဲတစ်ယောက်က စေလွှတ်လိုက်တဲ့ သူလျှိုတစ်ယောက်သော်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ တိုင်းပြည်က မောင်မင်း ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားရမယ်”

ဘုရင်စီတီဝါယိုး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်က ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်ရင်း . . .

“အို အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရောက်တဲ့ အခါမှာ ဆုမ်ဆေးကရော ဧကရီဘုရင်မကြီးရဲ့ အကြီးအကဲကပါ ကျွန်တော်မျိုးကို ဆုတော်လာဘ်တော် ချီးမြှင့်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ယုံကြည်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို မပြန်ချင်သေးပါဘူး၊ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ အရှင်ရဲ့ တိုင်းပြည်မှာနေပြီး အမဲပစ်ချင်ပါသေး”

တယ်။ အရှင်ရဲ့ တိုင်းပြည်မှာနေခိုက်မှာ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်ပေးမယ့် အမိန့်အာဏာနဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေသကို တစ်သဝေမတိမ်း နာခံပါ့မယ်”

ဟု ပြောကြားပြီးနောက် . . .

“အို အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင့်အားဆက်သရန် ကျွန်တော်မျိုးတွင် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကောင်း ပါလာပါတယ်”

ဟု လျှောက်တင်၏။ ထိုအခါ ဘုရင်စီတီဝါယိုးက . . .

“ဘာလက်ဆောင်ပဏ္ဏာလဲ မောင်မင်း၊ ကျုပ်ဟာ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးပါ။ ကျုပ်အဖို့ ဘာလက်ဆောင်ပဏ္ဏာမှ မလိုပါဘူး”

ဟု မိန့်ကြားလိုက်၏။

“အရှင်မင်းမြတ် အလိုတော်မရှိပါက ရှိပါစေတော့။ ကျွန်တော်မျိုး ဆက်သမယ့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဟာ အရှင်ရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ တွက်ဆပါက ဘာမှ အဖိုးမထိုက်ပါ။ အသေးအဖွဲ့မျှသာဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်မျိုး ဆက်သမယ့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာက ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်ဖြစ်လို့ပါပဲ”

“အော် ရိုင်ဖယ် သေနတ်လား၊ အချင်းလူဖြူ၊ မောင်မင်း ဆက်သမယ့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်က ဘယ်မှာလဲ မတွေ့ပါလား”

“အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်ကို အခစားဝင်ရောက်တဲ့အခါမှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကျွန်တော်မျိုးနဲ့တစ်ပါတည်း ယူဆောင်လာဖို့ပါပဲ အရှင်၊ ဒါပေမဲ့ အရှင်ရဲ့ ကျေးကျွန်များက မြေကြီးကို တုန်ခါမြည်ဟည်းစေတဲ့ ဟတ္တိရာဇာ အရှင်ထံတော်မှောက်ကို ဝင်ရောက်ခစားတဲ့အခါမှာ လက်နက်ကို မသယ်ဆောင်ရဘူး။ လက်နက်သယ်ဆောင်လာတာတွေ့ရင် သေဒဏ်အပေးခံရမယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အပြင်ဘက်မှာ ထားခဲ့ရပါတယ်အရှင်”

ဘုရင်စီတီဝါယိုးမှာ ပါးနပ်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ခနိုးခနဲ့ လျှောက်တင်စကားကို ချက်ချင်းရိပ်စားမိကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“ဟောဒီ လူဖြူဆက်သမယ့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို သွားယူခဲ့ကြစမ်း၊ အဲဒီ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို ငါကိုယ်တော်မြတ်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ရှုအကဲခတ်တော်မူမယ်”

ဟု မိန့်ကြားလိုက်၏။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါလာခဲ့သော မိတ်ဆွေ ဇူးလူးအကြီးအကဲသည် နဖူးနှင့်မြေကြီး ထိလှမတတ် ခေါင်းငုံ့ကာ အရိုအသေပြုရင်း တဲတံခါးဝရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

၁၆ * အော်ဂဲန့်

အတန်ကြာသောအခါ ထိုဇူးလူးအကြီးအကဲသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ် တစ်လက်ကို ကိုင်ရင်း ပြန်ဝင်လာကာ ဘုရင်စီတီဝါယိုးအား ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကို ဆက်သလိုက်သည်။ ထိုသို့ ဆက်သလိုက်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းဝ သည် ဘုရင်စီတီဝါယိုး၏ ရင်ညွန့်နှင့် တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး တည်နေပေ သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က ခွဲခွဲပျစ်ပျစ် အသံဖြင့် . . .

“အို ဟတ္တီရာဇာအရှင်၊ အရှင်ရဲ့ အသည်းနှလုံးနဲ့ တည့်တည့်မတ် မတ်ကြီး တည်နေတဲ့ ရိုင်ဖယ်ပြောင်းဝကို အပေါ်သို့ ထောင်ပြီး ကိုင်ဖို့ အရှင့် ရဲ့ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးကို အမိန့်ပေးတော်မူပါ”

ဟု လျှောက်တင်၏။ ထိုအခါ ဘုရင်စီတီဝါယိုးက . . .

“ဘာကြောင့်လဲ မောင်မင်း”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“မဟာပထဝီမြေပြင်ကို တုန်ခါမြည်ဟည်းစေလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိတော်မူ မယ့် ဟတ္တီရာဇာအရှင်၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဟာ ကျည်အပြည့်ရှိရုံမက မောင်း လည်း တင်ထားတဲ့အတွက်ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု လျှောက်တင်၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ စကားကို ကြားလျှင်ကြားခြင်း၊ ဘုရင်စီတီဝါယိုး သည် အလန့်တကြား လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်ပြီးလျှင် ရာဇဏူဇန္ဒြေကိုပင် မထိန်း နိုင်ရှာဘဲ ရာဇကုလားထိုင်ပေါ်မှ မြေပြင်ထက်သို့ လှိမ့်ချလိုက်သည်။ ကြောက် ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော ဇူးလူးအကြီးအကဲသည်လည်း နောက်သို့ လွှားခနဲ ခုန် ပြီး ဆုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် လက်တွင်ကိုင်ထားသော ရိုင်ဖယ်သေ နတ်မောင်းခလုတ်ကို ယောင်ယောင်မှားမှား ဆွဲဖြုတ်လိုက်ရာ၊ “ဒိုင်” ခနဲ ကျည်ထွက်သွားသည်။ ထိုရိုင်ဖယ်ကျည်ဆံသည် လွန်ခဲ့သော တစ်စက္ကန့် ကာလက ဘုရင်စီတီဝါယိုး၏ ဦးခေါင်းရှိခဲ့သော နေရာကို ဖြတ်ကာ ဝီခနဲ ပျံသန်းသွားသည်။

မြေပြင်ထက်၌ ပြားပြားဝပ်နေသော ဘုရင်စီတီဝါယိုးလည်း ဒေါသ တကြီးဖြင့် . . .

“သူ့ကို ဆွဲထုတ်သွားကြ”

ဟု အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။

တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေသော ဇူးလူးအကြီးအကဲသည် ဘုရင်စီတီ ဝါယိုး အမိန့်မပေးခင် လက်တွင်ကိုင်ထားသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မြေကြီး ထက်သို့ ကြောက်လန့်တကြား လွှတ်ချရင်း . . .

“ပြုစားခံရတဲ့ သေနတ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးသေနတ်” ဟု ရေရွတ်ကာ တဲနန်းတော်တံခါးဝသို့ တအားကုန် ထွက်ပြေးသွားတော့၏။

ထိုအခါ ညီလာခံတစ်ခုလုံးရှိ လူအပေါင်းတို့လည်း ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“အို အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်ရဲ့ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးဟာ သူ့ဘာသာသူ သွေးလန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါပြီ။ ရှိပါစေတော့”

ဟု လျှောက်တင်ပြီးနောက် . . .

“အို အရှင်မင်းမြတ်၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အလောတကြီးသွားပြီး မထိလိုက်ပါနဲ့။ ဒီရိုင်ဖယ်သေနတ်ဟာ မောင်းထပ်မတင်ရဘဲ ကျည်ထွက်နိုင် တဲ့သေနတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ရှုစားတော်မူပါ”

ဟု လျှောက်တင်ရင်း ဝင်ချက်စတာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကောက်ယူ လိုက်၏။

ထို့နောက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် အနီးအနားရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ၏ ထိပ်ဖျားကို ဆတ်ခနဲ ချိန်ရွယ်ကာ “ဒိုင်း” “ဒိုင်း” “ဒိုင်း” “ဒိုင်း” ဟု လေးချက်တိတိ ပစ်ပြလိုက်၏။ ဖီလစ်ဟတ်ဒင် ပစ်သမျှ ကျည်ဆံတိုင်းပင် ပစ်မှတ်ကို တိတိကျကျသွားမှန်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ညီလာခံတစ်ခုလုံးရှိ ဇူးလူးအပေါင်းတို့လည်း အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားကြရာမှ . . .

“အံ့တစ်ပါးပါကလား၊ တော်ပါပေ၊ လက်ဖြောင့်ပါပေ”

ဟု တစ်ခဲနက် ချီးကျူးကြကုန်၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဘုရင်စီတီဝါယိုးကလည်း . . .

“အချင်း လူဖြူ၊ မောင်မင်းရဲ့ သေနတ်မှာ ကျည်ဆံကုန်သွားပြီလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကျည်ဆံကုန်သွားပါပြီ။ အရှင် ရှုစား တော်မူပါ”

ဟု လျှောက်တင်ကာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပေးဆက်လိုက်၏။

ဘုရင်စီတီဝါယိုးလည်း ဝင်ချက်စတာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကမ်းယူ ပြီးလျှင် ကြီးစွာသောသတိဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာကြည့်ရှုနေသည်။ ထို့ နောက် လက်တွင်ကိုင်ထားသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းဝအား မိမိရှေ့တူရု တွင် ခစားနေကြသည့် မှူးကြီးမတ်ရာတို့၏ ဝမ်းဗိုက်များကို လှမ်းချိန်လိုက် ၏။ သေနတ်နှင့် အချိန်ခံရသော ဇူးလူးမှူးကြီးမတ်ရာတို့လည်း ဟိုဘက်တိုး သည်ဘက်ကပ်နှင့် ကြောက်လန့်တကြား ကိုယ်ကို ရွှေ့နေကြ၏။

၁၈ * အော်ဂဲန့်

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဘုရင်စီတီဝါယိုးက ဒေါသ အမျက် ပြင်းစွာထွက်လာပြီးလျှင် . . .

“အချင်းလူဖြူ၊ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးကျွန်များ ဘယ်လောက်သတ္တိညံ့တယ် ဆိုတာကို မြင်ရဲ့လား၊ ဒီရိုင်ဖယ်သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆံတစ်တောင့်ရှိဦးမယ် ထင်ပြီး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေကြတယ်”

ဟု မိန့်ကြား၏။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“မှန်ပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်၊ သူတို့ဟာ တကယ်ပဲ သတ္တိညံ့ကြပါတယ်။ အရှင်စံပယ်တော်မူခဲ့တဲ့ ရာဇကုလားထိုင်ထက်မှာ သူတို့ ထိုင်ရလို့ ရှိရင်လည်း ရာဇကုလားထိုင်ထက်က မြေပြင်ထက်သို့ ကြောက်လန့်တကြား လှိမ့်ချကြပါလိမ့်မယ်။ အရှင်မင်းမြတ်ပြုတော်မူခဲ့တဲ့ နည်းအတိုင်းပေါ့အရှင်”

ဟု လျှောက်တင်လိုက်ရာ ဘုရင်စီတီဝါယိုးက . . .

“အချင်းလူဖြူ၊ သေနတ်များကို မောင်မင်းလုပ်တတ်ပါသလား”

ဟု ခပ်သွက်သွက် မေးလိုက်၏။

ညီလာခံတစ်ခုလုံးရှိ ဇူးလူးမှူးကြီးမတ်ရာ အပေါင်းသည် မိမိတို့ နောက်ဘက်ရှိ ခြံစည်းရိုး တံခါးပေါက်ဆီသို့သာ ခေါင်းတလှည့်လှည့်နှင့် လှမ်း ကြည့်နေကြ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“အရှင်မင်းမြတ်၊ သေနတ်ကို ကျွန်တော်မျိုး မလုပ်တတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ပျက်နေတဲ့ သေနတ်တွေကိုတော့ ကောင်းအောင် ပြင်တတ်ပါတယ်”

ဟု လျှောက်တင်၏။

ထိုအခါ ဘုရင်စီတီဝါယိုးက စိုးရိမ်မကင်းသော အမူအရာဖြင့် ...

“အချင်းလူဖြူ၊ မောင်မင်းကျေနပ်လောက်တဲ့ ဆုတော်ငွေကို ကျုပ် ချီးမြှင့်ရင် တဲနန်းတော်ကြီးမှာနေပြီး ပျက်နေတဲ့ သေနတ်တွေကို ပြင်ပေး မလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဒီကိစ္စကတော့ အရှင်ချီးမြှင့်မယ့် ဆုတော်ငွေပမာဏအပေါ်မှာ တည် ပါလိမ့်မယ်အရှင်”

ဟု လျှောက်တင်ပြီးနောက် . . .

“အို အရှင်မင်းမြတ်၊ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ဘာအလုပ်ကိုမှ မလုပ်လိုသေးပါ။ အလုပ်လုပ်ရလွန်းလို့ ငြီးငွေ့နေတဲ့အတွက် အနားယူ အပန်းဖြေချင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ခွင့်ပန်တဲ့အတိုင်း အမဲ ပစ်ဖို့ အခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်မျိုး အမဲပစ်ထွက်ချင်ပါသေးတယ်။ အရှင်ယုံတော်မမူရင် ကျွန်တော်မျိုး အမဲပစ်ထွက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်မျိုးနဲ့

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၁၉

အတူ အရှင်စစ်သည်တော်များကို တစ်ပါတည်း ထည့်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလို အမဲပစ်ခွင့်ရလို့ အမဲပစ်ပြီး ပြန်လာတဲ့အခါမှာတော့ ပျက်နေတဲ့ သေနတ်တွေကို ပြင်ပေးတဲ့အတွက် ချီးမြှင့်တော်မူမယ့် ဆုတော်ငွေ ပမာဏကို ကျွန်တော် မျိုးနဲ့ အရှင် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ခွင့်ပန်တဲ့အတိုင်း အမဲပစ်ဖို့ ခွင့်မပေးဘူးဆိုရင်တော့ အရှင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး နေတယ်နယ်ကို ကျွန်တော် မျိုး ပြန်သွားပါတော့မယ်”

ဟု လျှောက်တင်လိုက်၏။
ထိုအခါ ဘုရင်စိတီဝါယိုးက . . .

“နေတယ်နယ်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ဒီလူဖြူဟာ သူမြင်ခဲ့ ကြားခဲ့ ရသမျှတွေကို အသေးစိတ် အစီရင်ခံတော့မှာပေါ့”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဘုရင်စိတီဝါယိုး၏ အမိန့်တော်အရ အတိုင်ပင်ခံ အမတ်အိုကြီးကို အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ခေါ်ဆောင်သွားကြသော ဇူးလူးစစ်သားများသည် တအားကုန်ပြေးလာရာမှ ဘုရင်စိတီဝါယိုး ရှေ့တော်မှောက်တွင် ပျားပျားဝပ်ပြီး ရှိခိုးအရိအသေပြုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်စိတီဝါယိုးနှင့် ဖိလစ်ဟတ်ဒင်တို့၏ စကားဝိုင်းလည်း ပျက်သွားတော့၏။

ဘုရင်စိတီဝါယိုးက ဇူးလူးစစ်သားများအား . . .

“သူ သေသွားပြီလားကွယ့်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဇူးလူးစစ်သားများက ပြုံးရယ်ရင်း . . .

“ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မရဏတံတားကို သူ ဖြတ်ကျော်သွားပါပြီ အရှင်၊ သူမသွားခင်မှာတော့ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ မော်ကွန်းတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ဆိုသွားခဲ့ပါတယ်”

ဟု လျှောက်တင်ကြ၏။

ထိုအခါ ဘုရင်စိတီဝါယိုးက . . .

“ကောင်းပါလေကွယ်။ ဒီကျောက်တုံးဟာ ငါကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ခြေထောက်ကို ဘယ်လိုဒုက္ခအန္တရာယ်မှ မပေးနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

ဟု မိန့်ကြားပြီးနောက်၊ မျူးကြီးမတ်ရာများအား . . .

“ကိုင်း မောင်မင်းတို့၊ ဆုမိဆေးနဲ့ ဧကရီဘုရင်မရဲ့ နေတယ်မှာ ရှိတဲ့ အကြီးအကဲတို့ကို ဘယ်လိုတွန်းလှန်တိုက်ထုတ်မယ်ဆိုတာ လျှောက်တင်ကြလော့”

ဟု ခါးသီးနာကြည်းသော အသံကြီးဖြင့် မိန့်ကြားလိုက်၏။ ထိုအခါ

ဇူးလူးမျူးကြီးမတ်ရာများက . . .

၂၀ * အော်ဂန်

“ငါတို့၏ ဖခင်ကြီး အမိန့်ရှိသည်ကို နားထောင်ကြလော့။ မြေအပြင်ကို တုန်ခါမြည်ဟည်းစေသော ဟတ္ထိရာဇာဆင်မင်းကြီး၏ စကားကို နားထောင်ကြလော့”

ဟု သံပြိုင် အော်ဟစ်ကြ၏။

ထိုအခိုက်တွင် အခြားသူများထက် ပို၍သတ္တိကောင်းသော ဇူးလူးအကြီးအကဲတစ်ဦးက . . .

“ငါတို့သည် လူဖြူများကို မကြာခင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောကြအံ့။ ငါတို့၏ ဇာတ်လမ်းကား ရဲရဲနီသော ဇာတ်လမ်းတည်း။ ချွန်မြသော လှံသွားတို့အကြောင်း ဇာတ်လမ်းတည်း။ ငါတို့ စစ်တပ်ကြီးသည် လူဖြူများအား ထိုဇာတ်လမ်းကို ပြောကြပါအံ့”

ဟု ဟစ်အော်ပြောကြားလိုက်၏။

ထိုဇူးလူးအကြီးအကဲ၏ စိတ်အားထက်သန်စွာ အားနှင့်မာန်နှင့် ဟစ်အော်ပြောကြားသော စကားတို့သည် မြက်ခြောက်များကို မီးစွဲပြီး ကူးစက်လောင်ကျွမ်းသကဲ့သို့ ညီလာခံတစ်ခုလုံးရှိ ဇူးလူးများ၏ အသည်းနှလုံးကို ကူးစက်သွားတော့သည်။ ဇူးလူးအချို့သည် မိမိတို့နေရာတွင် ထိုင်မြဲထိုင်နေကြသော်လည်း ဇူးလူးအချို့မှာမူ ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ညီလာခံတစ်ခုလုံးရှိ ဇူးလူးများသည် မြေပြင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ သံပြိုင်ညီညီညာညာ သီဆိုကြတော့သည်။

**“အင်ဒါဘာ အီဘွန်ဂူး
အင်ဒါဘာ ယေမီကွန်တိုး၊
လီနို ဒွန်ယီဆွာ နေး
အင်မီ နာလီဘီနီ ယာဟိုး”**

ထိုသို့ သံပြိုင်ညီညီညာညာသီဆိုကြသော တေးသီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ် မှာ ဤသို့ပါတည်း။

**“ရဲရဲနီသော ဇာတ်လမ်း။
ရဲရဲနီသော ဇာတ်လမ်း။
လှံသွားတို့အကြောင်း ဇာတ်လမ်း။
ဤဇာတ်လမ်းကို ငါတို့စစ်တပ်ကြီးသည်
သူတို့နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရလေအောင်
သီဆိုကြပါအံ့”**

ထိုတေးသီချင်းများကို စိတ်ပါလက်ပါ သီဆိုနေရာမှ သွေးလန့်စရာကောင်းလှသော မျက်နှာပေါက်ရှိသော ဇူးလူးကြီးတစ်ယောက်သည် ဖိလစ်

ဟတ်ဒင် အပါးသို့ ခုန်လွှားလာရင်း ကြီးမားလှသော လက်သီးဆုပ်ကြီးကို ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ မျက်နှာနားတွင် ဝှေ့ရမ်းပြလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဘုရင်စီတီဝါယိုးသည် မိမိရှိလိုက်သော မီးတောက် သည် ကြောက်ခမန်း လန့်ခမန်း တဟူးဟူး တပြောင်ပြောင် တောက်လောင် နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် . . .

“တိတ်ကြလော့”

ဟု မိုးခြိမ်းသကဲ့သို့ အောင်မြင်လေးနက်သော အသံကြီးဖြင့် အမိန့် ပေးလိုက်၏။ ဘုရင်စီတီဝါယိုးကား အသံဩဇာကောင်းလှသူအဖြစ် ထင်ရှား ကျော်စောသူလည်း ဖြစ်ပေ၏။

ဘုရင်စီတီဝါယိုး အမိန့်ပေးလျှင်ပေးချင်း သံပြိုင်ဆူညံစွာ အော်ဟစ် သီဆိုနေသော ဇူးလူးအပေါင်းတို့သည် ကျောက်ထုရုပ်များပမာ ချက်ချင်း နှုတ် ဆိတ်သွားကြတော့၏။ သို့သော် ဇူးလူးများ သီဆိုနေသော တေးသီချင်းကား ပဲ့တင်ထပ်ကျန်နေပေသေးသည်။

“ငါတို့စစ်တပ်ကြီးသည်
သူတို့နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရလေအောင်
သီဆိုကြပါအံ့
သီဆိုကြပါအံ့ . . .”

ဤအဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ကြားသိနေရသော ဖီလစ် ဟတ်ဒင်လည်း . . .

“ဒီဒေသဟာ ငါရောက်သင့်ရောက်ထိုက်တဲ့ ဒေသမဟုတ်တာ သေ ချာသထက် သေချာလာပေပြီ။ ဒီကောက်ကျစ်တဲ့ ဘုရင်ကို လက်နက်သာ တပ်ဆင်ပေးရင်တော့ ဒီဘုရင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ခဏလောက် မေ့ သွားမယ်ထင်ပါရဲ့။”

ဟု တွေးတောဆင်ခြင်နေမိ၏။
ထို့နောက် တဲနန်းတော်တံခါးပေါက်ကို လှမ်းကြည့်ရာမှ . . .
“အလို၊ သူက ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။
အကြောင်းသော်ကား တဲနန်းတော်တံခါးပေါက်မှ အတွင်းသို့ ဖြတ် ဝင်လာသော ဇူးလူးလုလင်တစ်ဦးကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင် မြင်ရသော ဇူးလူးလုလင်မှာ ဇူးလူးများအနက် ရုပ် ဆင်းသွင်ပြင် အခုံညားဆုံး အတင့်တယ်ဆုံး ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်ရှိသူဖြစ်၏။ အသက်မှာ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီး ‘အမ်ချီယူ’ ဇူးလူးစစ်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်

၂၂ * အာဇာနည်

အဆောင်အယောင်ကို အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဦးခေါင်းထက်တွင် ဖျံရေဦးရစ် ခေါင်းဆောင်းလေးကို ဆင်မြန်းထားသည်။ ထိုဦးရစ် ခေါင်းဆောင်းထက်၌ ငှက်မွေး ငှက်တောင်များ စိုက်ထားသည်။ လက်မောင်းများ၊ ဒူးခေါင်းများနှင့် ခါးတွင်မူ နွားနက်မွေးဖြင့် ရက်ထားသော ပန်းပွားများကို ဆင်မြန်းထားသည်။

လက်တစ်ဖက်တွင်မူ ဒိုင်းအနက်လေးတစ်ခုကို ကိုင်စွဲထားသည်။ ‘ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ အစစား ဝင်သောသူတိုင်း လက်နက်များ မကိုင်ဆောင်ရ’ ဟူသော အမိန့်ကြောင့် အခြားလက်တစ်ဖက်တွင်မူ မည်သည့်လက်နက်မှ မပါ။ ဗလာသက်သက် ဖြစ်နေပေသည်။

ဇူးလူးလုလင်၏ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်မှာ တင့်တယ်ချောမောလှပြီး မျက်လုံးအစုံမှာ ရိုးသားခြင်း၊ ဖော်ရွေခင်မင်တတ်ခြင်းများဖြင့် ထွန်းလက်နေသည်။ ပါးစပ်မှာလည်း နှစ်လိုဖွယ်အသွင်ဆောင်နေသည်။

ဇူးလူးလုလင်၏ အရပ်အမြင့်မှာ ခြောက်ပေနှစ်လက်မခန့်ရှိသော်လည်း ရင်အုပ်ကျယ်ခြင်း၊ ကြွက်သားများ ပြည့်တင်းဖုထစ်နေခြင်းတို့ကြောင့် အရပ်အမောင်း မြင့်မားသည်ဟု ရုတ်တရက် မထင်ပေ။ ထို့ပြင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အသားအရေလည်း ရှိပေသည်။ ဤသို့ အသားအရေ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းခြင်းမှာ ဇူးလူးများအနက် ရာဇသွေးပါသူတို့၏ လက္ခဏာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ခြံ၍ဆိုရသော် ဖိလစ်ဟတ်ဒင် မြင်ရသော ဇူးလူးလုလင်ကား “မျိုးရိုးကောင်းပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော သူတစ်ယောက်ပေတည်း” ဟု အလွယ်တကူ မှန်းဆသိမြင်နိုင်သောသူဖြစ်သည်တကား။

ဇူးလူးလုလင်နှင့်အတူ ဇူးလူးကြီးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ထိုဇူးလူးကြီးမှာ အဝတ်အစားကို ရိုးရိုးဝတ်ဆင်ထားပြီး စောင်တစ်ထည်ကို ခြုံထားသည်။ ဆံပင်အချို့တစ်ဝက် ဖြူနေသည်ကို ထောက်ဆခြင်းဖြင့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိမြင်ရသည်။ ထိုဇူးလူးကြီး၏ မျက်နှာမှာလည်း နှစ်လိုဖွယ်သော အသွင်ရှိပေသည်။ သို့သော် မျက်လုံးအစုံမှာ ကြောက်တတ်ရွံ့တတ်သောအသွင်ကို ဆောင်နေရုံမက ပါးစပ်အနေအထားမှာလည်း စိတ်ဓာတ်မကြံ့ခိုင်သောအသွင်ကို ဆောင်နေပေသည်။

ဘုရင်စိတ်ဝါယိုးကလည်း မိမိအပါးသို့ ရောက်ရှိသောအခါမှ ထိုသူနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်သွားပြီး . . .

“မောင်မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”
ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဇူးလူးနှစ်ယောက်လည်း ဘုရင်စီတီဝါယိုးရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် နဖူးနှင့် မြေကြီးထိအောင် အရိုအသေပြုကြသည်။ နှုတ်မှလည်း ဘုရင်စီတီဝါယိုး၏ ဘွဲ့နာမများကို တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆို ချီးကျူးကြသည်။

ဘုရင်စီတီဝါယိုးလည်း စိတ်မရှည်သည့်အလား . . .

“လျှောက်တင်စရာရှိတာကို လျှောက်တင်ကြစမ်း”

ဟု မိန့်ကြားလိုက်၏။ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လုလင်လည်း ဇူးလူးတို့ခလေ့အတိုင်း ပြင်ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“အို အရှင်မင်းမြတ်။ ကျွန်တော်မျိုးကတော့ ‘အမ်ချီယူ’ စစ်တပ်ရဲ့ ဗိုလ်မင်းဖြစ်တဲ့ ဇုမ်ဘားရဲ့ သား နာဟွန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးအနားမှာ ရှိသူကတော့ ကျွန်တော်မျိုးဖခင်ရဲ့ အငယ်ဆုံးဇနီးရဲ့ မောင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်မျိုးဦးလေး အမ်ဂိုနာ ဖြစ်ပါတယ်အရှင်”

ဟု လျှောက်တင်၏။

ထိုအခါ ဘုရင်စီတီဝါယိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ . . .

“အချင်း နာဟွန် မောင်မင်းရဲ့တပ်က ဘာကြောင့် ဒီကိုထွက်လာခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်မင်းမြတ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ တပ်မင်းထံမှာ ခွင့်ပန်ပြီး ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိုလာရောက်ခြင်းကလည်း အရှင်မင်းမြတ်ထံက ဆုတော်လာဘ်တော်ကို တောင်းခံဖို့ဖြစ်ပါတယ်”

“အချင်းနာဟွန်၊ လိုရင်းကိုသာ မြန်မြန်သံတော်ဦးတင်ပါ”

ထိုအခါ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ် နာဟွန်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာဖြင့် . . .

“ဒီလိုပါ အရှင်မင်းမြတ်။ အရှင်ဟာ ကျွန်တော်မျိုး အမှုတော်ထမ်းတာကို နှစ်သက်တော်မူတဲ့အတွက် ဆုတော်အဖြစ် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဆုချီးမြှင့်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

ဟု လျှောက်တင်ရင်း ဆံပင်တွင် ချည်ထားသော လက်စွပ်အနက်တစ်ကွင်းကို လက်ဖြင့် ကိုင်ပြသည်။ ထို့နောက် . . .

“ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်ကိုယ်တိုင် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသူဖြစ်ရုံမက အရှင်ရဲ့ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး အခွင့်အရေးတစ်ရပ် တောင်းခံပါရစေ။ ကျွန်တော်မျိုးကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားခွင့်ပေးတော်မူပါအရှင်”

ဟု လျှောက်တင်သည်။ ထိုအခါ ဘုရင်စိတီဝါယိုးက . . .

“ဘာ အခွင့်အရေးလဲ၊ ဟယ် ဇုမ်ဘားရဲ့သား။ စကားပြောရင် နှိမ့် နှိမ့်ချချ ပြောစမ်း။ ငါကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ စစ်သားတွေနဲ့ ငါကိုယ်တော်မြတ် ပိုင်တဲ့ ကျွဲတွေ နွားတွေမှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူးကွယ့်။ သိရဲ့လား။”

ဟု မိန့်ကြားလိုက်၏။

ဇူးလူးစစ်ဗိုလ် နာဟွန်လည်း အလွန်ကြီးလေးသော အမှားကြီးကို မိမိကျူးလွန်မိသွားကြောင်း သတိရကာ နှုတ်ခမ်းကို အသာကိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“အို အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုး ပြောမှားဆိုမှားရှိတာကို ခွင့် လွှတ်တော်မူပါ။ အရှင်မင်းမြတ်ထံတော်မှောက်ကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ လာရောက် ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ ဒီလိုပါအရှင်။ နားဆင်တော်မူပါ။ ကျွန်တော် မျိုးရဲ့ ဦးလေးအမ်ဂိုနာမှာ ချောမောလှပတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ အမည်ကတော့ နာနီယာ လို့ ခေါ်ပါတယ်အရှင်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ နာနီယာ ကို မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ပြီး ဇနီးမယားအဖြစ် လက်ဆက်ထိမ်းမြားလိုပါ တယ်။ နာနီယာကလည်း ကျွန်တော်မျိုးကို တုန့်ပြန်ပြီး မေတ္တာသက်ဝင် ချစ် ခင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုတာကိုလည်း သဘောတူ ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင့်ထံက လက်ထပ်ခွင့်အမိန့်တော်ကို စောင့် ဆိုင်းရင်း မင်္ဂလာကြေးအဖြစ် ကျွဲနွားကောင်ရေ ဆယ့်ငါးကောင်ကို ဦးလေး အမ်ဂိုနာသို့ ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေး အမ်ဂိုနာမှာ အင်အားကြီး မားတောင့်တင်းတဲ့ အိမ်နီးချင်း ရွာနီးချင်းတစ်ဦး ရှိပါတယ်။ အဲဒီသူကိုတော့ အရှင် သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နယ်စပ်ဒေသဖြစ်တဲ့ “မိချောင်းမျော” ဒေသကို ကြီးကြပ်စောင့်ရှောက်ရတဲ့ အကြီးအကဲ မာပူလာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ မာပူလာ ကလည်း နာနီယာကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုတဲ့အတွက် ဦးလေးအမ်ဂိုနာဆီ ကို အမြန်လာရောက်ပြီး နာနီယာကို သူနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးဖို့ သဘော တူရင်တူ သဘောမတူဘူးဆိုရင်တော့ ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်သွားစေမယ် လို့ ကြိမ်းမောင်းခြိမ်းခြောက်နေပါတယ် အရှင်။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဦးလေး အမ် ဂိုနာကတော့ ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ နာနီယာကို သဘောတူပါတယ်။ မာပူလာနဲ့ သဘောမတူပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့နှစ်ဦး တိုင်ပင်ပြီး အရှင့်ထံ မှာ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခွင့် လာရောက်အသနားခံခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

ဟု လျှောက်တင်၏။ ဇူးလူးကြီး အမ်ဂိုနာကလည်း . . .

“အို အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့တူ နာဟွန် လျှောက်တင်သမျှ အားလုံးဟာ အမှန်ချည်းပဲဖြစ်ပါတယ်။”

ဟု ထပ်လောင်းလျှောက်တင်ပြန်၏။

ထိုအခါ ဘုရင်စိတီဝါယိုးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အမူအရာဖြင့် . . .

“တိတ်ကြစမ်း၊ ဒီအချိန် ဒီအခါဟာ ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ စစ်သားတွေ ဇနီးကြင်ယာရှာပြီး လက်ထပ်ထိမ်းမြားရမယ့် အချိန်လား။ မိန်းမတွေကလည်း အငမ်းမရ လင်သားယူရမယ့် အချိန်လား။ အေး မောင်မင်းတို့ သိရှိသွားအောင် ငါကိုယ်တော်မြတ် မိန့်ကြားရဦးမယ်။ မနေ့က အမျိုးသမီးနှစ်ဆယ်ဟာ ငါ ကိုယ်တော်မြတ်ထံက အခွင့်မရဘဲ အန်ဒီ စစ်တပ်က စစ်သားတွေနဲ့ လက်ထပ် ထိမ်းမြားလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီပြစ်မှုကြောင့် အမျိုးသမီးနှစ်ဆယ်နဲ့ သူတို့၏ ဖခင်တွေကိုပါ လည်ကုပ်ချိုးပြီး ကွပ်ညှပ်ဆုံးမခိုင်းလိုက်တယ်။ သူတို့တစ်တွေ ရဲ့ အပြစ်ဒဏ် ထင်ရှားသွားပြီး နောင်လူတွေ ထပ်ပြီး မကျူးလွန်ရဲအောင်လို့ သူတို့တစ်တွေရဲ့ အလောင်းတွေကို လမ်းဆုံလမ်းခွ တွေမှာ ပစ်ထားခဲ့တယ်”

ဟု မိန့်ကြားပြီးနောက် . . .

“ဟယ် အမ်ဂိုနာ၊ မောင်မင်းဟာ ငါကိုယ်တော်မြတ်ထံက အခွင့်မရ ဘဲ မောင်မင်းရဲ့သမီးကို ဟောဒီ နာဟွန်နဲ့ လက်ဆက်ထိမ်းမြားဖို့ သဘော တူခဲ့တယ်။ ဒီပြစ်မှုကြောင့် မောင်မင်းကိုရော မောင်မင်းရဲ့ သမီးကိုပါ ဟိုလူ တွေလို ရာဇဝတ်ဒဏ်ပေးဖို့ ကောင်းနေပြီ”

ဟု ကြိမ်းမောင်း၏။

ထို့နောက် ဆက်၍ . . .

“အချင်း နာဟွန်၊ မောင်မင်း အသနားခံတဲ့ ဆုတော်ကို ငါကိုယ် တော်မြတ် ငြင်းပယ်တော်မူတယ်။ ဒါဟာ ငါကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ဆုတော်လာဘ် တော်ပဲဖြစ်တယ်”

ဟု မိန့်ကြားပြီးနောက် . . .

“အချင်း အမ်ဂိုနာ၊ မောင်မင်းဟာ မာပူလာကို သားမက်အဖြစ် တော် စပ်ဖို့တွေးပြီး စိုးကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မောင်မင်းရဲ့သမီးကို မာပူလာ အတင်းအကြပ် တောင်းနေခြင်းက လွတ်ကင်းအောင် ငါကိုယ်တော် မြတ် ဆောင်ရွက်ပေးတော်မူပါ့မယ်။ နာဟွန်ရဲ့စကားကို ထောက်ဆရင် မောင် မင်းရဲ့ သမီးဟာ ရုပ်အဆင်း ချောမောပြေပြစ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ ဒီ တော့ မောင်မင်းရဲ့ သမီး ဂုဏ်အသရေတိုးအောင် ငါကိုယ်တော်မြတ်ကိုယ် တိုင် ဆောင်ရွက်တော်မူမယ်။ မောင်မင်းရဲ့သမီးကို ငါကိုယ်တော်မြတ် ‘တော် ကောက်တော်မူတယ်’ ယနေ့မှစပြီး တစ်လတင်းတင်း ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မောင် မင်းရဲ့သမီးကို ဆင်ဂိုဒူလာ ခေါ်တဲ့ မိဖုရားဆောင်မှာ လာရောက်ပို့ဆက်ထား ပေတော့။ မောင်မင်းဟာ ငါကိုယ်တော်မြတ်ထံက အခွင့်မရဘဲ လက်ထပ်ထိမ်း

၂၆ * အင်္ဂါနိဂုံး

မြားဖို့ ကြံစည်စဉ်းစားတဲ့အတွက် ဒဏ်တပ်ရပေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မောင်မင်းကို မင်္ဂလာကြေးအဖြစ် နာဟွန်ပေးထားတဲ့ ကျွဲနွားတွေကို ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် သိမ်းပိုက်တော်မူမယ်။ ဒါကြောင့် မောင်မင်းရဲ့သမီးကို ပို့ဆက်တဲ့အခါမှာ နာဟွန်ပေးထားတဲ့ ကျွဲနွားတွေကိုပါ တစ်ပါတည်း ဆောင်ယူလာခဲ့ရမယ် အမိန့်တော်”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ပျားဘုရင်မ နိပိတ်ဖတ်ခြင်း

ဘုရင်စိတီဝါယိုး၏စကားကို ကြားရသောအခါ အဖြစ်အပျက် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုနားထောင်နေသော ဖီလစ် ဟတ်ဒင်လည်း . . .

“အော် တော်တည့်ဖြောင့်မှန်လှတဲ့ တရားသူကြီးရဲ့ အဆုံးအဖြတ် ပါကလား၊ အချစ်ဒုက္ခဝေဒနာသည်ဖြစ်တဲ့ ဇူးလူးလုလင်ကြီးခမျာလည်း တောင်းခံတာထက်တောင် ပိုပြီး ဆုတော် လာဘ်တော် ရသွားပါကလား” ဟု စိတ်တွင်းမှ သရော်နေမိ၏။

ထို့နောက် ဇူးလူးနှစ်ယောက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဇူးလူးကြီး အမ်ဂိုနာမှာမူ ဘုရင်စိတီဝါယိုး၏ စကားကြောင့် ပထမ တွင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရှာ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ဘုရင်မင်းမြတ် ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အမျိုးမျိုး ထုတ်ဖော်ချီးကျူးတော့၏။

ဘုရင်စိတီဝါယိုးလည်း မည်သို့မျှ မမိန့်ကြားဘဲ ထုတ်ဖော်ချီးကျူး စကားကို နားထောင်နေ၏။ ထို့နောက် အမ်ဂိုနာအား “မိမိသတ်မှတ်ထားသော ရက်အရောက် သမီးဖြစ်သူ နာနီယာကို လာရောက်ဆက်သရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သတ်မှတ်ထားသောရက်တွင် မရောက်လာပါက နာနီယာရော၊ အမ်ဂိုနာကိုပါ သတ်ဖြတ်၍ လမ်းဆုံလမ်းခွတွင် ပစ်ထားမည်ဖြစ်ကြောင်း” ဟု ထပ်မံသတိ ပေးလိုက်၏။

ဇူးလူးစစ်ဗိုလ် နာဟွန်မှာမူ ဘုရင်စိတီဝါယိုး၏ စကားကို ကြားရ သောအခါ၌ လုံးဝမယုံကြည်သောအသွင်ဖြင့် ဘုရင်စိတီဝါယိုးကို ငေးကြည့် နေရှာ၏။

၂၀ * အော်ဂဲနီ

ထို့နောက်တွင်မူ ဖွင့်ပြော၍ မစွမ်းနိုင်သော စော်ကားကျူးလွန်မှုကို ရုတ်တရက် ခံလိုက်ရသောသူပမာ အမျက်ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ လည်ပင်းကြောကြီးများနှင့် နဖူးကြောကြီးများတင်းနေအောင် ထောင်ထလာသည်။ လှံကို တအားဆုပ်ကိုင် သည့်ပမာ လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။

သို့သော် သက်ဦးဆံပိုင် ဇူးလူးဘုရင်တစ်ပါးနှင့် ဖက်ပြိုင်ပြီး အမျက် ဒေါသ ထွက်ပါက မိမိသာ ပျက်စီးမည်ကို သိမြင်သွားသည့်အလား နာဟွန် သည် ရုတ်တရက် စိတ်ကို လျော့ဖြေချလိုက်သည်။ အမျက်ဒေါသ ထွက်သည့် အမူအရာတို့ လွင့်စဉ်သွားပြီး စိတ်ပျက်အားလျော့သောအသွင် ကြေကွဲဝမ်း နည်းသော အမူအရာတို့ ပေါ်ထင်လာသည်။ မာနကြီးဟန်တူသော မျက်လုံး အနက်များသည် အရောင်မွဲလာသည်။ ကြေးနီရောင်အဆင်းရှိသော မျက်နှာ သည် ပြာညိုလာပြီး အောက်သို့ စိုက်ကျသွားရှာသည်။

[မြန်မာပြန်သူ၏ မှတ်ချက်။ ။ ဤနေရာ၌ မူရင်းဝတ္ထုတွင် စာတစ်ရွက် စုတ်နေပါသည်။ သို့သော် ရှေ့နောက် ဆက်စပ်၍ ဖတ် သောအခါ၌ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းကို မှန်းဆနိုင်ပါသည်။

နာဟွန်သည် ဘုရင်စိတီဝါယိုး၏ အမိန့်တော်ကို မကျေနပ် သော်လည်း ဘုရင့်သစ္စာတော်ကို စောင့်သိသူပီပီ မည်သို့မျှ တုန် ပြန်ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိဘဲ ငဲ့ခံနေခဲ့သည်။ ဘုရင်စိတီဝါယိုးကလည်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင်တို့ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း မိမိနိုင်ငံအတွင်း၌ အမဲ ပစ်ရန် အခွင့်ပေးသည်။ သို့သော် ဖီလစ်ဟတ်ဒင် အမဲပစ်ထွက်ရာ ၌ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လေး နာဟွန်နှင့် ဇူးလူးမှဆိုးကျော်အချို့ကို ဖီလစ် ဟတ်ဒင် ထွက်မပြေးရလေအောင်နှင့် အဖော်ရလေအောင် အတူ တကွ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အမဲပစ်ထွက်လာရာ၊ မွန်း တိမ်းလာသည်အထိ သားကောင်ကို မတွေ့ရဘဲ လူသေများစံပျော် ရာ မရဏဂေဟာဟု အမည်တွင်သော အရပ်အနီးသို့ ရောက်လာ သည်ဟု မှန်းဆထင်မြင်ပါကြောင်း။]

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“မင်းပြောတာ တကယ်ပဲလားကွယ့်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကော အဲဒီတစ္ဆေ တွေကို မြင်ရတွေ့ရသလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ် နာဟွန်က . . .

“ဒီတစ္ဆေတွေကို ကိုယ်တိုင်မြင်ရတွေ့ရအောင် အဲဒီနေရာကို သွား မှုဖြစ်တာ ကိုလူဖြူရဲ့၊ အဲဒီနေရာကို သွားဖို့အတွက် ကျွန်တော် မရူးသေးပါ

ဘူး။ အဲဒီနေရာက တောသိပ်နက်တာ၊ အဲဒီတောနက်ထဲကို လူသေတွေမှ သွားကြတာကလား။ သေတဲ့လူတွေကို ကျွန်တော်တို့ သွားပြီး ကျွေးမွေးပသတဲ့ ကျောက်ဖျာကြီးနဲ့ဆိုရင်တော့ ကပ်နေတာပဲ။ သိပ်ပြီး မဝေးဘူး။”

ဟု ဖြေသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း နာဟွန်၏ နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာပြီး၊ ကျောက်တောင်စွန်းမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ကျောက်တောင်စွန်း၏ လက်ဝဲဘက်တူရုတွင် နှလုံးသွေးပျက်စရာကောင်းသော နက်ရှိုင်းလှသည့် ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုရေအိုင်ကြီး၏ ကန်ဘောင်အနီးတွင်မူ ကျဉ်းမြောင်းလှသော မြေကွက်လေးရှိသည်။ ထိုမြေကွက်လေးမှာ တစ်ဖက်တောစပ်နှင့် ကျောက်တောင်စွန်းအောက်ခြေကြားတွင် တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်၍ ထိုမြေကွက်၌လည်း တဲတစ်လုံးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း ထိုတဲလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း . . .

“ဟောဟိုတဲလေးမှာ ဘယ်သူနေသလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ နာဟွန်က . . .

“ဆေးဝိဇ္ဇာမကြီး နေပါတယ်။ ဟိုသစ်တောကြီးထဲက လူသေတွေဆီမှာ ဉာဏ်ပညာကို လေ့လာစုဆောင်းတဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကို **အင်ယိုစီ** လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပျားဘုရင်မလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ် ခင်ဗျား”

ဟု ပြန်ဖြေသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“မင်းပြောတဲ့ ပျားဘုရင်မ ဆေးဝိဇ္ဇာမကြီးဟာ ဉာဏ်ပညာ တော်တော် လေ့လာစုဆောင်းမိပြီလားကွယ့်။ ငါ ကျွဲပစ်ထွက်တာ ရမရ ဟောနိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ နာဟွန်က အသာပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဟောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပျားဘုရင်မရဲ့ ပျားအုံကို အလည်အပတ်သွားတဲ့သူဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘာကိုမှ မကြားမသိရပါဘူး။ ကြားရသိရတဲ့အခါဆိုရင်လည်း ကိုယ်ကြားချင် သိချင်တာတွေထက် ပိုပြီးတောင် ကြားရသိရတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပျားဘုရင်မရဲ့ စကားတွေမှာ ပျားတုပ်ခံရသလို အဆိပ်အတောက် ပြင်းလှပါတယ်”

ဟု ပြော၏။

သို့သော် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ကောင်းပါလေ့ကွာ၊ ပျားဘုရင်မဟာ ကျုပ်ကို ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားအောင် တုပ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာကို သွားပြီး ကြည့်ကြရအောင်”

၃၀ * အော်ဂဲနီ

ဟု ပြောရာ နာဟွန်က . . .

“ဒါဖြင့်လည်း ကိုလူဖြူရဲ့ သဘောဆန္ဒအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ လိုက်ပို့ရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် နာဟွန်သည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ကျောက်တောင်စွန်းမှ အောက်သို့ဆင်းသော လမ်းမြောင်လေးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုလမ်းမြောင်လေးအတိုင်း တောင်အောက်သို့ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ခဲရာခဲဆစ် ဆင်းလာကြရာ နောက်ဆုံး၌ တောင်အောက်ခြေရှိ မြက်ရိုင်းများ ပေါက်နေသော မြေကွက်လေးထက်သို့ ခြေချမိ၏။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် နာဟွန်တို့လည်း ထိုမြေကွက်လေးထက်၌ ထိုးထားသော တဲအိမ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

တဲအိမ်လေး ပတ်ပတ်လည်ကို ကျူရီးများဖြင့် ခြံစည်းရိုးခတ်ထား၏။ ခြံစည်းရိုးအတွင်းရှိ မြေတလင်းမှာ မာကြောနေပြီး ကြာမြင့်စွာ လှည်းကျင်းထားသောကြောင့် ပြောင်ချောသန့်ရှင်းနေ၏။ ထိုမြေတလင်း အလယ်တည့်တည့် တဲအိမ်အဝမှောင်ရိပ်၌ ခွေးခြေတစ်လုံး ချထား၏။ ထိုခွေးခြေထက်၌ ပျားဘုရင်မ ထိုင်နေ၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ပျားဘုရင်မကို ရုတ်တရက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် အမှောင်ရိပ်ကျနေသော နေရာတွင် ထိုင်နေသောကြောင့် ပျားဘုရင်မ၏ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ ကြောင်ရေ အပိုင်းအစများဖြင့် ချုပ်ထားသော စောင်ပိုင်းကို ခြုံထားသော ပုံသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုအဖြစ်သာ ခပ်ဝါးဝါးမြင်ရသည်။ ထိုပုံသဏ္ဍာန်ကြီး၏ အထက်ပိုင်းတွင်ကား ကျားသစ်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ စူးရှတောက်ပြောင်ပြီး ကျောချမ်းစရာကောင်းလှသော မျက်လုံးအစုံရှိ၍ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည်တကား။

သေသေချာချာ ကြည့်သောအခါတွင်မူ ပျားဘုရင်မ၏ ခြေထောက်အနီးတွင် တငွေ့ငွေ့လောင်နေသော မီးပုံတစ်ပုံရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားဘုရင်မ ထိုင်နေသော နေရာကို လခြမ်းသဏ္ဍာန် ကွေ့ဝိုက်ပြီး လူဦးခေါင်းခွံအစုံအစုံတို့ ပတ်ပတ်လည်တည်ရှိနေသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်သည်။ ထိုလူဦးခေါင်း အစုံအစုံတို့သည်လည်း မိမိအတွဲနှင့်မိမိ အချင်းချင်း တီးတိုးစကား ပြောကြားနေသယောင် ထင်မြင်ခံစားရသည်။ ထိုလူဦးခေါင်းခွံများအပြင် လူရိုးများကိုလည်း တဲအိမ်နှင့် ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက်၌ အလှအပအဆင်တန်ဆာအဖြစ် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုအခြင်းအရာများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၃၁

“အင်း . . . မှော်ဆရာမကြီးတွေဆီမှာ တွေ့နေကျ မြင်နေကျ အရာတွေကို ဒီမှာ တွေ့ရမြင်ရနေပြန်ပါပကော” ဟု အောက်မေ့မိရှာ၏။ သို့သော် စကားတစ်ခွန်းမှ မဟာမိချေ။

ထို့အတူ မှော်ဝိဇ္ဇာမကြီးဖြစ်သော ပျားဘုရင်မသည်လည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မဟာချေ။ သို့သော် ပျားဘုရင်မ၏ ပုတီးစေ့နှင့် တူလှသော မျက်လုံးအစုံမှာမူ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် စူးစူးရှရှ မရွေ့မလျား ကျရောက်လျက်ရှိ၏။

ဖိလစ်ဟတ်ဒင်လည်း မိမိကို ပျားဘုရင်မ စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေသည်ကို သိရှိသောကြောင့် ပျားဘုရင်မအား တုန့်ပြန်သောအားဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး ပြန်လှန်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ခေတ္တကြာလျှင်ပင် ‘ထူးဆန်းလှသော ဤအားပြိုင်မှုတွင် မိမိအရေးနိမ့်လာကြောင်း’ သိရှိလာတော့သည်။

ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ ဦးနှောက်သည် ရှုပ်ထွေးရီဝေလာသည်။ မိမိရှေ့တူရုတွင် ထိုင်နေသော ပျားဘုရင်မသည် အလွန်ကြီးမားလှသော ပင့်ကူကြီးအသွင် ပြောင်းသွားပြီး ပင့်ကူအိမ်တွင် ခန့်ခန့်ကြီး ထိုင်နေသည်ဟု ထင်မြင်လာသည်။ မိမိမြင်တွေ့ရသော လူရိုးများမှာ ထိုပင့်ကူကြီး၏ စားကြွင်းစားကျန်များဖြစ်သည်ဟုလည်း ထင်မြင်လာသည်။

နောက်ဆုံး၌ ပျားဘုရင်မက ပြတ်သားကြည်လင်သောအသံဖြင့်...

“အချင်း ကိုလူဖြူ၊ ဘာကြောင့် စကားတစ်ခွန်းမှ မဟာဘဲ နေရတာလဲ”

ဟု မေးပြီးမှ . . .

“အော် . . . နေပါစေ၊ နေပါစေ။ အသင်ဖြေဖို့ မလိုပါဘူး။ အသင်ဘာတွေးနေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်အမည်ကို ပျားဘုရင်မလို့ ခေါ်မယ့်အစား ‘ပင့်ကူမယ်’ လို့ ခေါ်သင့်တယ်လို့ သင် ထင်နေတယ်မဟုတ်လား။ လူရိုးတွေကို မြင်ရတဲ့အတွက် ကျုပ်ကို ကြောက်မနေပါနဲ့။ ဒီလူတွေကို ကျုပ်မသတ်ပါဘူး။ သေတဲ့လူတွေ ဒီလောက်များနေတာပဲ သူတို့ကို သတ်နေလို့ ကျုပ်မှာ ဘာမှ အကျိုးမထူးပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုသာ စုပ်မျိုတာပါ။ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တော့ မစားသောက်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ အသက်ရှင်နေတဲ့ သူတွေရဲ့ နှလုံးသားကိုသာ မြတ်နိုးပါတယ်။ အသက်ရှင်နေတဲ့ သူတွေရဲ့ နှလုံးသားကို ကြည့်ရှုလေ့လာရတဲ့အတွက် ကျုပ်အဖို့ အများကြီး အသိအလိမ္မာ တိုးပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဒီလိုနည်းအားဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပညာရှိလာခဲ့တယ်”

ဟု တတွတ်တွတ် ပြောကြား၏။

၃၂ * အော်ဂဲန့်

ထို့နောက် ပျားဘုရင်မက ဆက်၍

“အချင်း ကိုလူဖြူ၊ ဟောဒီ မရဏဥယျာဉ်အတွင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေ တဲ့ ပျားဘုရင်မဆီကို ဘာကြောင့် လာရတာလဲ”

ဟု ပြောပြီးနောက် . . .

“အို . . . ဇုမ်ဘားရဲ့သား။ သင်ကော ဘာကြောင့် ဒီနေရာကို လာ ရတာလဲ။ ဘာကြောင့် သင် အမှုထမ်းနေတဲ့ အမ်ချီယူ စစ်တပ်မှာ မနေတာလဲ။ အခုအချိန်မှာဆိုရင် သင် အမှုထမ်းနေတဲ့ အမ်ချီယူစစ်တပ်ကြီးဟာ စစ်ပွဲကြီး အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်နေကြကုန်ပြီ။ အင်း . . . ဒီစစ်ပွဲကြီး ကတော့ နောက်ဆုံးစစ်ပွဲကြီးပေပဲ။ လူဖြူတွေနဲ့ လူမည်းတွေ တိုက်ကြမယ့် စစ်ပွဲကြီးပေပဲ။ သင်ကော ဒီစစ်ပွဲကြီးမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲလိုတဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူး လား။ ပြီးတော့ သင်ဟာ ဘာကြောင့် မိန်းမချော နာနီယာအပါးမှာ ရှိမနေ ရတာလဲ။ နာနီယာကတော့ အရပ်အမောင်းကောင်းလှတဲ့ မိန်းမချောလေးပေပဲ”

ဟု ပြောကြား၏။

ထိုအခါ နာဟွန်သည် မည်သို့မျှ မဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသော်လည်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“အို . . . မိခင်၊ ကျွန်တော်တို့ လာတွေ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက မပြောပလောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အမဲပစ်ထွက်တဲ့အခါမှာ သားကောင်ရ မရ၊ အကျိုးရှိ မရှိ ဆိုတာလောက်ပဲ သိချင်ပါတယ်”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ပျားဘုရင်မက . . .

“အချင်း ကိုလူဖြူ၊ သင်က သားကောင်ပဲ အရအမိ ဖမ်းသလား။ ငွေတို့၊ မိန်းမတို့ကိုကော အရအမိ မဖမ်းဘူးလား။ သင်က တစ်ခုခုကိုတော့ အမြဲ အရအမိ ဖမ်းတတ်တာပါပဲ။ ဒါက သင့်ရဲ့ သဘာဝပေကိုး။ သင်ဟာ အမြဲပဲ သားကောင်ဖမ်းနေချင်နေမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သင်ဟာ သား ကောင်ဖြစ်နေပေလိမ့်မယ်။ ကိုင်း ကျုပ်ကို ပြောစမ်းပါဦး ကိုလူဖြူ။ ဗိုဝါး တွေ နေတဲ့ မြို့တစ်မြို့မှာ သင်ရဲ့ ဓားချက်ကြောင့် သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာ ရသွားတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်ကော အခု ဘယ်လိုနေသေးသလဲ။ အို . . . မဖြေပါနဲ့လေ။ သင် ဖြေဖို့မလိုပါဘူး”

ဟု ပြောကြားပြီးနောက် . . .

“ဒီမှာ ကိုလူဖြူ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှတဲ့ ဟောဒီ မှော်ဝိဇ္ဇာမကြီးကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ ဘယ်လောက်ပေးမလဲ။ သင်သိချင်တဲ့ အချက်တွေကို အဘွား အိုကြီးဆီမှာ အဖိုးအခမပေးဘဲ မေးရက်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟု ပြောကြား၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မိမိတို့၏ အကြောင်းခြင်းရာ ဖြစ်ရပ်များကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားနိုင်သော ပျားဘုရင်မ၏ ပညာစွမ်းကို သဘောကျ ကျေနပ်စွာ ပြုလာသည်။

သို့သော် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“အို မိခင်၊ ကျွန်တော်မှာ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ပေးစရာ ဘာမှ မရှိပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပြန်သွားပါတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ပျားဘုရင်မက သာယာနာပျော်ဖွယ်ကင်းသော အသံနက်ကြီးဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ပြန်မသွားပါနဲ့ ကိုလူဖြူရယ်၊ သင်မေးတဲ့မေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ဆိုင်းငံ့ပြီး နားမထောင်တော့ဘူးလား။ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ သင့်ဆီက ဉာဏ်ပူဇော်ခ မယူပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နောင်အခါ သင်နဲ့ကျုပ် ဆုံရင်တော့ သင် ဉာဏ်ပူဇော်ခ ပေးရလိမ့်မယ်နော်”

ဟု ပြောကြားရာမှ ထပ်မံ ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“သင့်မျက်နှာကို ကျုပ် ကြည့်စမ်းပါရစေ။ သင့်မျက်နှာကို ကျုပ် ကြည့်စမ်းပါရစေ”

ဟု ထပ်တလဲလဲ ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထကာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ရှေ့တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်လိုက်သည်။

ထိုခဏ၌ပင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ကုပ်တွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွား၍ ကြည့်လိုက်ရာ မိမိနောက်ကျောဘက်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာသော ပျားဘုရင်မကို မြင်ရသည်။ ပျားဘုရင်မ၏ လက်မနှင့် လက်ချောင်းများ ကြားတွင်လည်း မိမိ ကုပ်ထက်က ဆံပင်ကို ဖြတ်ယူထားသော ဆံခွေနက်နက်လေးကို ကိုင်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။ ပျားဘုရင်မ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ မြန်လွန်းရကား ဖီလစ်ဟတ်ဒင်မှာ ရှောင်တိမ်းရန်လည်း အချိန်မရ။ ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်ရန်လည်း အချိန်မရ။ ထို့ကြောင့် ပျားဘုရင်မကိုသာ ထုံအ၊အ အမူအရာဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေရတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် ပျားဘုရင်မက . . .

“ကျုပ်လိုတာက ဒီဆံပင်လေး တစ်မျှင်နှစ်မျှင်ပါပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ မှော်ပညာဟာ ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသားလို ဖြူစင်ပါတယ်”

ဟု ပြောကြားပြီးနောက် . . .

“အို ဇုမ်ဘားရဲ့သား၊ သင်ရဲ့ဆံပင်ကိုလည်း တစ်မျှင်နှစ်မျှင်လောက် ပေးစမ်းပါဦး၊ ပျားဘုရင်မဆီကို အလည်အပတ် ရောက်တဲ့လူဟာ ပျားမြည်သံကိုတော့ နာခံသွားဦးမှပေါ့”

ဟု ပြောကြား၏။

ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လေး နာဟွန်လည်း ပျားဘုရင်မ၏ စကားကို မနာခံ လိုသော်လည်း ငြင်းဆန်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် မိမိဓားတိုလေး ဖြင့် ဆံပင်အချို့ကို ဖြတ်၍ ပျားဘုရင်မကို ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ပျားဘုရင်မသည် ခြံထားသောစောင်ကို ခွာလိုက်ပြီးလျှင် မီးပုံရှေ့တွင် မိုးပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အိုးလေးထဲမှ ဆေးသစ်ရွက်အချို့ကို နှိုက်ယူကာ မီးပုံထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက် သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ခြံထားသော စောင်ကို ခွာထားသောကြောင့် မည် သည့်အဝတ်အစားမှ မရှိသော ပျားဘုရင်မ၏ အမိုးအမောက်၊ အနက်အရှိုင်း၊ အလုံးအကျစ်တို့ကို ဖိလစ်ဟတ်ဒင်သည် အတိုင်းသား မြင်တွေ့နေရသည်။ ပျားဘုရင်မသည် အသက်အရွယ် ကြီးနေလင့်ကစား အသားအရေ ပြည့်တင်း လှပလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်တကား။

ဝတ်လစ်စလစ်ဖြစ်နေသော ပျားဘုရင်မသည် လည်ပင်း၌ ထူးဆန်း လှသော အဆင်တန်ဆာကို ဆင်မြန်းထားသည်။ ထိုအဆင်တန်ဆာကား အခြားမဟုတ်။ အသက်ရှင်လှုပ်ရှားနေသော မြွေလေးတစ်ကောင်ပေတည်း။ ထိုမြွေမှာ အနီနှင့် အညိုကျားဖြစ်၍ ဤဒေသ၌ အဆိပ်အပြင်းထန်ဆုံး မြွေမျိုး ဖြစ်သည်ကို ဖိလစ်ဟတ်ဒင်ရော၊ နာဟွန်ပါ သိရှိကြပေ၏။ ဤသို့ အဆိပ် ပြင်းလှသော မြွေများကို ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်ဆင်မြန်းထားခြင်းမှာ ဇူးလူး မှော်ဝိဇ္ဇာများအဖို့မူ မထူးဆန်းလှပေ။ ထိုသို့ ရစ်ပတ်ဆင်မြန်းထားသော မြွေ များကို ကြိုတင်၍ အဆိပ်ထုတ်ယူထားသည် မထားသည်ကိုမူ မည်သူမျှ မသိ ကြပါပေ။

မီးပုံထဲသို့ ပျားဘုရင်မ ပစ်ထည့်လိုက်သော ဆေးရွက်များသည် တငွေ့ငွေ့လောင်ပြီး အငွေ့တလူလူ ထွက်လာသည်။ ထိုအငွေ့များသည် ပျား ဘုရင်မ၏ မျက်နှာကို လာဟပ်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းပတ်ပတ်လည်၌ ရစ်ဝဲနေရာ၊ ထူးဆန်းလှသော ပဝါပြာပြာလေးကို ခြံထားသည်နှင့် တူလှပေ၏။

ထို့နောက် ပျားဘုရင်မသည် ရုတ်တရက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း လိုက်ပြီးလျှင် လက်တွင်ကိုင်ထားသော ဆံခွေနှစ်ခွေကို တငွေ့ငွေ့လောင်နေ သော ဆေးရွက်များပေါ်သို့ ကြံချလိုက်ရာ၊ ဆံခွေနှစ်ခွေလည်း အသက်ရှိသည့် အလား တွန့်လိမ်ကာ လောင်ကျွမ်းပြာကျသွားတော့သည်။ ထိုအခါ ပျား ဘုရင်မသည် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်ပြီးလျှင် ဆံခွေနှစ်ခွေနှင့် ဆေးရွက်တို့မှ တလူ လူထွက်လာသော အငွေ့များကို တအားကုန် ရှိုက်သွင်းလိုက်လေ၏။ ထို အခိုက်တွင် ပျားဘုရင်မ၏ လည်ပင်း၌ ရစ်ပတ်နေသော မြွေနီလေးသည်

ဆေးရွက်အငွေ့ဒဏ်ကြောင့် ရွှီခနဲ မြည်လိုက်၏။ ထို့နောက် လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်ထားလာရာမှ ဖြည်လိုက်ပြီးလျှင် ပျားဘုရင်မဦးခေါင်းထက်၌ ဆင်မြန်းထားသော ငှက်မွေးငှက်တောင်များကြား၌ ပုန်းအောင်းခိုလှုံရန် တွား၍ တက်သွားလေ၏။

ပျားဘုရင်မ တအားကုန် ရှိုက်သွင်းလိုက်သော အငွေ့များသည် ချက်ချင်းပင် တန်ခိုးပြစ ပြုလေပြီ။ ပျားဘုရင်မသည် ပါးစပ်မှ မသဲမကွဲသော စကားတို့ကို တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ရှေ့နောက်ယိမ်းထိုးနေသည်။ ထို့နောက် တဲနံရံကို ခေါင်းမိုကာ နားနေလေသည်။ ပျားဘုရင်မ၏ မျက်နှာသည် ပြာနုနုအရောင်သို့ ပြောင်းလာသည်။ မျက်နှာကိုလည်း အလင်းရောင်ရှိရာသို့ မော့ထားသည်။ မျက်လုံးအစုံမှာမူ ပွင့်နေလင့်ကစား လူသေ၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ အတွင်းသို့ ချိုင့်ဝင်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မြွေလေးသည် ပျားဘုရင်မ၏ နဖူးထက်၌ လှုပ်ရမ်း၍ တရွှီရွှီ မြည်နေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသောခဏ၌ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် အီဂျစ်ဘုရင်များ၏ ရုပ်ထုတော်၌ တွေ့ရသော အီဂျစ်ဘုရင်များဆောင်းထားသည့် မြွေသရဖူကို ပြေး၍ အမှတ်ရလာသည်။

ပျားဘုရင်မသည် ဆယ်စက္ကန့်မျှ ထိုကဲ့သို့ နေပြီးနောက် ပင်ကိုယ်သံမဟုတ်သော အသံသြကြီးဖြင့် တတွတ်တွတ်ပြောကြားတော့၏။

“အို အဆင်းလှသော နှလုံးမည်း၊ သင်၏နှလုံးသားကို ကျွန်ုပ် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ခဲ့ပေပြီ။ သင်၏နှလုံးသားကား သင်၏သွေးကဲ့သို့ပင် မည်းမှောင်လှပေ၏။ သင်၏နှလုံးသားသည် သွေးတို့ဖြင့် မည်းမှောင်လာလိမ့်မည် တကား။ အို အဆင်းလှသော နှလုံးမည်း၊ သင်သည် သားကောင်ကို တွေ့၍ ထိုသားကောင်ကို မရအရ လိုက်လိမ့်မည်။ သားကောင်ကို လိုက်ရင်းလိုက်ရင်းဖြင့် သင်သည် အိမ်မရှိသော အိမ်ဂေဟာသို့ ရောက်သွားလိမ့်မည်။ မရဏသေမင်း၏ စံဂေဟာသို့ ရောက်သွားလိမ့်မည်။ သင်လိုက်သော သားကောင်သည် ကျွဲရိုင်းအသွင်လည်း ဆောင်ကောင်းဆောင်မည်။ ကျားရဲအသွင်လည်း ဆောင်ကောင်းဆောင်မည်။ ဘုရင်များနှင့် ရေအထုက ဘေးအန္တရာယ်မပြုနိုင်သော မိန်းမချော မိန်းမလှလေးအသွင်လည်း ဆောင်ကောင်းဆောင်လိမ့်မည်။

“အို အဆင်းလှသော နှလုံးမည်း၊ သင်ရယူထားသော အကြွေးများကို ပေးဆပ်ရလိမ့်မည်။ ငွေကို ငွေဖြင့် ပြန်ဆပ်ရမည်။ သွေးကို သွေးဖြင့် ပြန်ဆပ်ရမည်။ သင်၏ရင်ပတ်ပေါ်သို့ ကျားသစ်ကြီးခုန်တက်၍ မာန်ဖီသော အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏စကားကို အမှတ်ရလေလော့။ သင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ စစ်တေးသံများ ကြွေးကြော်နေကြသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏စကားကို အမှတ်ရလော့။

၃၆ * အာဇာနည်

သင်၏ ကြီးမြင့်သော ဆုလာဘ်ကို သင် ဆုပ်ကိုင်ဆွတ်ခူးအံ့သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏စကားကို အမှတ်ရလော့။ မရဏစံဂေဟာမှ ပြန်လာသော သေသူ၏ ဝိညာဉ်နှင့် မျက်နှာတူရူ တွေ့မြင်ရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို အမှတ် ရလော့။

“အို အဆင်းမည်းသော နှလုံးလှ၊ သင်၏ နှလုံးသားကို ကျွန်ုပ် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ခဲ့ပြီ။ သင်၏နှလုံးသားကား နွားနို့အဆင်းကဲ့သို့ ဆွတ် ဆွတ်ဖြူလှပေ၏။ နွားနို့အဆင်းကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလှသော သင်၏ အပြစ် ကင်းစင်မှုသည် သင့်ကို ကယ်တင်ပေးလိမ့်မည်တကား။ ဟယ် အရူး၊ ကျား များကို ချစ်နှစ်သက်၍ ချစ်ရေးချစ်ရာ၌ ကျားကဲ့သို့ သဘောထားပြုမှုသော ထိုသူသည် ပြုလိုရာပြုပါစေတော့။ အဘယ်ကြောင့် သင်က လက်တုန့်ပြန် ရန် ကြိုးစားနေပါသနည်း။ အို . . . စစ်မြေပြင်၌ တွေ့မြင်ရသော ဤမျက်နှာ ကား မျက်သူ့မျက်နှာပါနည်း။ လိုက်လော့ . . . လိုက်လော့။ အို အပြေးမြန် လှသော ခြေမြန်တော်။ လိုက်လော့ . . . လိုက်လော့။ သို့သော် သတိဝီရိယ ကို မပေါ့လေနှင့်။ မုသားစကားကို အစဉ်ပြောတတ်သော ထိုသူသည် အသနား ခံ တောင်းပန်စကားကို ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်။ သစ္စာဖောက်တတ်သော သူ၏ လက်သည် စစ်မြေပြင်၌လည်း သန်မာတတ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် သတိဝီရိယ ကို မပေါ့လိုက်လေနှင့်”

“အို နှလုံးလှ၊ သေခြင်းဟူသည်ကား အဘယ်နည်း။ သေခြင်း၌ ဘဝသည် တည်နေတတ်သည်။ လူသေများ၏အကြားတွင် သင်ပျောက်ဆုံး သွားသော သူကို သင်ပြန်တွေ့ပေးလိမ့်မည်။ ဘုရင်များနှင့် ရေအထုက ဘေး အန္တရာယ်မပြုနိုင်သော မိန်းမချော မိန်းမလှလေးသည် လူသေများအကြားမှ သင့်ကို စောင့်ကြိုနေလတံ့”

ဤသို့ တတွတ်တွတ် ပြောကြားနေရာမှ ပျားဘုရင်မ၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်း တိုး၍တိုး၍ သွားလေရာ၊ နောက်ဆုံး၌ အသံကို လုံးဝမကြား ရတော့ပေ။ ထို့နောက် ပျားဘုရင်မသည် မိန်းမောတွေဝေနေရာမှ နှစ်နှစ်မြိုက် မြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည့်အသွင် ပေါ်ထင်လာသည်။

ပျားဘုရင်မ တတွတ်တွတ် ပြောကြားနေခိုက်တွင် မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း စိတ် ရွှင်မြူးဟန်ဖြင့် နားထောင်နေသော ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း ပျားဘုရင်မ အိပ် မောကျနေသည်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်၏။

ထိုအခါ နာဟွန်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် . . .
“ဘာလို့ ဒီလို အော်ရယ်နေရတာလဲ ကိုလူဖြူ”
ဟု မေးလိုက်၏။

“ဘုရားကြောင့် အော်ရယ်တာလဲဆိုတော့ လိမ်လည်ညာဝါးနေတဲ့ မိန်းမအိုကြီးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့စကားကို အဟုတ်မှတ်ပြီး နားထောင်အချိန် ဖြုန်းမိလို့ပဲ နာဟွန်”

“ကိုလူဖြူ၊ ဒီစကားတွေဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေမဟုတ်ပါ ဘူး”

“အော် ဟုတ်လား၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် ဒီစကားတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မင်း ဖွင့်ဆိုနိုင်သလား”

“အသေးစိတ်တော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပျား ဘုရင်မရဲ့ စကားတွေအရ မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦးရယ်၊ ကျားသစ်တစ် ကောင်ရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဘဝကံကြမ္မာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝကံကြမ္မာ၊ ဒါတွေအားလုံး ရောထွေးယှက်တင်နေတယ်ဆိုတာတော့ သိရပါတယ်”

နာဟွန်၏စကားကို ငြင်းချက်ထုတ်မနေလိုသောကြောင့် ဖီလစ်ဟတ် ဒင်လည်း အသာပခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။

ထိုအခိုက်တွင် ပျားဘုရင်မသည် အိပ်မောကျနေရာမှ လူးလွန့်တွန့် လိမ်ကာ နိုးလာပြီးလျှင် မိမိ၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ဆင်မြန်းထားသော ငှက်မွေး ငှက်တောင်များအကြားတွင် ပုန်းခိုနေသော မြွေနီလေးကို လက်ဖြင့် ဆွဲယူ လိုက်ကာ လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်မြဲ ရစ်ပတ်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ချွတ်ပုံချထားသော စောင်ကို ဆွဲယူကာ ကိုယ်တွင် ရစ် ပတ်လွှမ်းခြုံလိုက်ပြီးလျှင်

“အို ကိုလူဖြူ၊ ကျုပ်ရဲ့ ပညာစွမ်းကို ကျေနပ်ပါရဲ့လား”
ဟု ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ကို မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က အေးစက်စက်အမူအရာဖြင့် . . .

“အို မိခင်၊ ကျေနပ်ပါတယ်။ မိခင်ဟာ ဇူးလူးပြည်တစ်ခွင်မှာရှိတဲ့ အညာအဝါးတွေထဲမှာတော့ အတော်ဆုံးပါပဲ။ ကိုင်း မိခင်ရဲ့ ဟောကြားချက် အတွက် အဖိုးအခအဖြစ် ဘာပေးရမလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ မောက်မာသော စကားကို ပျားဘုရင်မ ရုတ်တ ရက် မတုန်ပြန် မချေပပေ။ သို့သော် ပျားဘုရင်မ၏ မျက်လုံးအစုံမှာမူ ထူး ခြားဆန်းကြယ်စွာ တလက်လက် အရောင်လက်သွားသည်။ ဆေးရွက်များ၏ အငွေ့ကို ရှူရစဉ်အခါက မြွေနီလေး ဒေါသအမျက်ထွက်ပြီး မျက်လုံး ဝင်းဝင်း တောက်လာသည်နှင့် တူလွန်းလှပေစွ။

ထို့နောက် ပျားဘုရင်မက . . .

၃၈ * အော်ဘန်

“အို လူဖြူသခင်၊ သင်က ကျုပ်ကို အညာအဝါးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ သင်ဟာ လိမ်တဲ့ညာတဲ့အကြောင်းကို အခြားလူတွေထက် ပိုပြီး သိရှိနောကြေ တဲ့အတွက် သင်ပြောတဲ့အတိုင်း ရှိပါစေတော့”

ဟု ချေပပြောဆိုပြီးနောက် . . .

“ကျုပ်ဟာ သင့်ကို အဖိုးအခ မတောင်းပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်နော်။ ကောင်းပြီလေ။ ဒီတော့ သင့်ရဲ့ ဆေးမှုန့်အိတ်ထဲက ဆေးမှုန့်သာ နည်းနည်း ပေးပါတော့”

ဟု ပြောဆို၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဒရယ်ရေဖြင့် ချုပ်ထားသော ဆေးမှုန့်အိတ် လေးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် အတွင်းမှ ဆေးမှုန့်အချို့ကို နှိုက်ယူကာ ပျားဘုရင်မ ကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ ပျားဘုရင်မလည်း ကမ်းပေးသော ဆေးမှုန့်ကို လှမ်း ယူရင်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ရွှေလက်စွပ်ကို စေ့ စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေ၏။ ထိုရွှေလက်စွပ်မှာ မြွေလေးတစ်ကောင်အသွင် ထုထား ပြီး ပတ္တမြားနှစ်လုံးကို မြွေမျက်လုံးနေရာတွင် တပ်ဆင်ထားသည်။

ပျားဘုရင်မလည်း ထိုရွှေလက်စွပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေရာမှ

“အို ကိုလူဖြူ၊ ကျုပ်က မြွေလေးတစ်ကောင်ကို လည်ပင်းမှာ ဆင် မြန်းထားတယ်။ သင်ကတော့ လက်မှာ ဆင်မြန်းထားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လည်ပင်း မှာရှိတဲ့ မြွေလေးဟာ တစ်ကောင်တည်းဆိုတော့ အဖော်ကင်းမဲ့နေတယ်။ ဒီ တော့ သင့်ရဲ့လက်စွပ်ကို ကျုပ်လက်မှာ ဆင်မြန်းချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ကျွန်တော့်လက်စွပ်ကို ဆင်မြန်းချင်ရင်တော့ ကျွန်တော်သေဆုံးတဲ့ အထိ မိခင်စောင့်နေရမှာပေါ့”

ဟု ဖြေလိုက်၏။

ထိုအဖြေစကားကို ကြားရလျှင် ပျားဘုရင်မက ကျေနပ်အားရလှ သောအသံဖြင့် . . .

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ သင်ရဲ့စကားက အလွန်ပဲကောင်းပါတယ်။ သင်သေဆုံးတဲ့အထိ ကျုပ်စောင့်နေပါ့မယ်။ သင်သေဆုံးတဲ့အခါကျတော့ သင့် လက်ထဲက လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူပါ့မယ်။ ကျုပ်ကို သင်ကျေကျေနပ်နပ် သဘော တူအခွင့်ပေးတာကို နာဟွန်က သက်သေခံနိုင်တဲ့အတွက် သင့်လက်စွပ်ကို ကျုပ်ခိုးယူတာလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အင်း ကောင်းပါလေ့ ကွယ်၊ ကောင်းပါလေ့”

ဟု ပြောကြား၏။

ပျားဘုရင်မ၏ ခနိုးခနဲစကားကို ကြားရသောအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း ပထမဆုံးအကြိမ် ဆတ်ခနဲ လန့်သွားလေ၏။ သို့သော် ပျားဘုရင်မ နိမိတ်ဖတ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ပျက်လိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်ပေ။ ပျားဘုရင်မသည် မိမိ၏ ရွှေလက်စွပ်ကို လိုချင်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ နိမိတ်ဖတ်ခြင်းပေလော၊ ပျားဘုရင်မ၏ သွင်ပြင်မူရာကို အကဲခတ်ကြည့်သောအခါ တွင်မူ ပျားဘုရင်မသည် အမှန်တကယ် ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ပြောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပြန်ပါ၏။

ပျားဘုရင်မသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင် ဆတ်ခနဲ လန့်သွားသည်ကို တွေ့မြင်သတိပြုမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေသံပြောင်းလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“အို လူဖြူသခင်၊ အသက်အရွယ်အိုမင်းပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှတဲ့ မှော်ဝိဇ္ဇာမကြီးက သင့်ကို ကျီစယ်လိုက်မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောကြားလိုက်၏။ ထို့နောက် . . .

“ကျုပ်ရဲ့နှုတ်ကိုစီးပြီး ပြောကြားသွားတဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့ ကျုပ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်စရာ ရှိပါသေးတယ်”

ဟု ပြောကြားကာ မိမိပတ်ပတ်လည်၌ အစီအရီတည်နေကြသော လူခေါင်းခွံများကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ပျားဘုရင်မသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရေတံခွန်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုရေတံခွန်ကား ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင်ပေါ်သို့ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ၍ ပျားဘုရင်မ၏ တဲလေးမှာ ထိုရေအိုင်ကြီး၏ ကန်ဘောင်တွင် ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ပျားဘုရင်မလည်း ရုတ်တရက် လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ရင်း . . .
“ရှုလော့”

ဟု ပြောကြားလိုက်ရာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း ပျားဘုရင်မ လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရေတံခွန်ကျောက်တောင်စွန်းကို မိုး၍ပေါက်နေသည့် သွေ့ခြောက်နေသော ထိကရုန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ကို မြင်ရသည်။ ထိုထိကရုန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ကို ဆက်၍ သစ်တုံးများဖြင့် စင်မြင့်တစ်ခု ထိုးထားသည်။ ထိုစင်မြင့်ထက်၌ လူသုံးယောက် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည်။ ထိုလူသုံးယောက်မှာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် အလှမ်းအတော်ကွာရုံမက ရေတံခွန်မှ ရေမှုန်များ တဖွားဖွား ထနေလင့်ကစား ထိုလူသုံးယောက်မှာ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ၏။ အကြောင်းသော်ကား ဝင်လုဆဲနေမင်း၏

၄၀ * အော်ဂဲနီ

ရဲရဲနီသော အလင်းရောင်သည် ထိုလူသုံးယောက်၏အပေါ်သို့ အပြည့်အဝ ထိုးကျနေရာ ထိုလူသုံးယောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ အဝေးကပင် ထင်းထင်းကြီး တွေ့မြင်နေရသောကြောင့်ပေတည်း။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင် ကြည့်နေဆဲခဏ၌ပင် လူသုံးယောက်အနက်မှ မိန်းမ ပျိုလေး ပျောက်သွားပြီး၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် ရေတံခွန်ထက်မှ အောက်သို့ ထိုးကျသွားသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲမြင်ရပြီး ရေတံခွန်အောက်ခြေရှိ ရေအိုင်ကြီးထဲမှ ဝုန်းခနဲ မြည်သံကြီးနှင့် ငယ်သံပါအောင် ကြောက်လန့်တကြား စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သော အသံနက်ကြီးကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း၊ အံ့သြခြင်း တို့ဖြင့် . . .

“ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ပျားဘုရင်မက ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အော် ကိုလူဖြူက ဒီနေရာအကြောင်းကို မသိသေးဘူး မှတ်တယ်။ ဒီနေရာက ဘုရင့်ဆီက အမိန့်မရဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချစ်သူရှာမိကြတဲ့ သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမပျိုတွေကို အဆုံးစီရင်တဲ့နေရာပဲ။ အဲဒီ မိန်းမပျိုတွေသာ မကဘူး၊ သူတို့ရဲ့ချစ်သူတွေကိုပါ တစ်ပါတည်း အဆုံးစီရင်ခြင်း ခံရရှာတယ်လေ။ အင်း ဒီနေရာမှာ နေ့တိုင်းပဲ အဆုံးစီရင်ခံရတဲ့ လူတွေကို တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်ကတော့ သူတို့ ဘယ်လိုအဆုံးအစီရင်ခံရတယ်ဆိုတာကို နေ့တိုင်း စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ အဆုံးအစီရင်ခံရတဲ့လူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသွားပြီဆိုတာလဲ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ရေတွက်ကြည့်နေတယ်”

ဟု ပြောကြား၏။

ထို့နောက် ပျားဘုရင်မသည် သက်ကယ်တဲအတွင်းမှ တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူကာ ဓားဖြင့် အမှတ်တစ်မှတ် မှတ်လိုက်၏။

ထိုတုတ်ကြီးတွင်ကား အမှတ်များ အမြောက်အမြား မှတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ထို့နောက် ပျားဘုရင်မသည် နာဟွန်ကို သတိပေးလိုသောသဘော၊ မေးခွန်းထုတ်လိုသောအသွင်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ ဒီနေရာဟာ သေမင်းရဲ့နေရာ မရဏစံဂေဟာပါပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းသေဆုံးနေကြရတယ်”

ဟု ပြောကြားရင်း လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

ပျားဘုရင်မ လက်ညှိုးညွှန်ပြသောနေရာမှာ ရေတံခွန်စီဆင်းရာ ရေ အိုင်ကြီးမှ ဆက်သွယ်စီးဆင်းနေသော မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ဖြစ်လေ၏။ ထို မြစ်ရိုးမှာ ပျားဘုရင်မ၏ တံနှင့် ကိုက်ပေါင်းနှစ်ရာအကွာတွင် တည်ရှိပြီး ထိုမြစ်ရိုး၏ ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ထူထပ်စိမ်းညိုသော တောအုပ်ကြီး တည်ရှိပေ ၏။

ပျားဘုရင်မသည် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာမှ ...

“အင်း သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေအတွက် စံပျော်ရာဒေသ ဟာ ရှိနေခဲ့တယ်။ နားထောင်ကြလော့။ နားထောင်ကြလော့”

ဟု ပြောကြား၏။

ထိုသို့ ပြောကြားခိုက်တွင် တောနက်ကြီး၏ အစပ်မှနေ၍ အသံဗလံ များ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် နာဟွန်တို့ ကြား လိုက်ကြသည်။ ထိုအသံဗလံများမှာ မည်သည့်အသံမျိုးဟူ၍ တိတိကျကျ မဖော်ပြနိုင်သော်လည်း တိရစ္ဆာန်တို့ ညည်းညူသံတို့နှင့် ဆင်တူကာ မကောင်း ဆိုးဝါးအသံများဟု ဆိုနိုင်လောက်ပါပေ၏။

ပျားဘုရင်မက . . .

“နားထောင်ကြလော့၊ အဲဟိုမှာ သူတို့တစ်တွေ ပျော်မြူးနေကြလေ ရဲ့”

ဟု ပြောကြားပြန်ရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ မျောက်ကြီးတွေ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ပျားဘုရင်မက . . .

“မဟုတ်ဘူး ကိုလူဖြူ၊ သေဆုံးသွားတဲ့ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေပါ။ သူတို့ဟာ ခုနက သေဆုံးသွားတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ ဝိညာဉ်ကို တပျော်တပါး ကြို ဆိုနေကြတာပါ”

ဟု ဖြေသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဒေါသအမျက် ထွက် လာရာမှ . . .

“ဘာ ဝိညာဉ်တွေဟုတ်လား။ ဒီဝိညာဉ်တွေတော့ ကျွန်တော် သွား ပြီးတောင် ကြည့်လိုက်ချင်ပါရဲ့”

ဟု ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် . . .

“အို မိခင်၊ ချုံပုတ်တွေအကြားမှာ တိုးဝှေ့ပြေးလွှားနေတဲ့ မျောက် အုပ်ကြီးတွေရဲ့ အသံကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးလို့များ မှတ်နေလေ သလား”

၄၂ * အင်္ဂါနဂါး

ဟု ထပ်ပြောရာမှ . . .

“လာပါ နာဟွန်၊ ငါတို့ ပြန်ကြပါစို့။ အလင်းရောင်ရှိတုန်း တောင်
ပေါ်ကို ပြန်တက်ကြရအောင်”

ဟု နာဟွန်အား လှမ်းပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ပျားဘုရင်မအား ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“နှုတ်ဆက်ပါတယ် မိခင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ပျားဘုရင်မက . . .

“နှုတ်ဆက်ပါတယ် ကိုလူဖြူ၊ သင့်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေလည်း တစ်
လုံးတစ်ဝ ပြည့်ပါလိမ့်မယ်။ ယုံမှားသံသယ ဘာမှမရှိပါလေနဲ့။ ကဲ ကဲ သွား
ပေတော့၊ သွားပေတော့။ ဘေးမသီ ရန်မခပါစေနဲ့။ ချမ်းချမ်းသာသာ အိပ်စက်
ရပါစေကွယ်”

ဟု ဆုတောင်းလိုက်၏။

သားကောင်ပစ်အပြီးဝယ်

ဤသို့ ပျားဘုရင်မက ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်လင့်ကစား ဖီလစ်ဟတ်ဒင် သည် ထိုနေ့ညက ချမ်းချမ်းသာသာ အိပ်စက်၍ မပျော်ရှာပေ။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ ကောင်းမွန်လျက်ရှိ ပြီး၊ စိတ်နှလုံး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာများလည်း ရှေးယခင်ကထက် ထူး၍ မရှိခဲ့သေးပေ။ သို့သော် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် စိတ်နှလုံးဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရှာ၏။

မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလင့်ကစား၊ ‘ပျားဘုရင်မ’ အမည်ခံ ဇူးလူး မှော်ဝိဇ္ဇာကြီးမ၏ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်ကိုသာ ထင်းထင်းကြီးမြင်နေသည်။ မိမိ ၏ နောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သော စကားတို့ကို ပီပီသသကြီး ကြားနေရသည်။

အတိတ်နိမိတ်တို့ကို ယုံကြည်တတ်သောသူ၊ အယူသည်းတတ်သော သူတစ်ယောက်လည်းမဟုတ်၊ ကြောက်တတ်သောသူ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်။ အကယ်၍ အယူသည်းတတ်သောစိတ် တစိုးတစိ ရှိခဲ့ဖူးသည် ဆိုပါ ကလည်း ထိုစိတ်ဓာတ်တို့ ငြိမ်ဝပ်ငုံ့လျှိုးနေသည်မှာ ကြာမြင့်ပေပြီ။ သို့ဖြစ် လင့်ကစား ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မိမိ၏ နောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပျားဘုရင်မ က နိမိတ်ဖတ်လိုက်သော စကားတို့ကို ကြားယောင်ကာ တစ်မိမိမိ ကြောက် လန့်နေမိရှာ၏။

ထိုကြောက်စိတ်တို့ကို ဖယ်ခွာ ကန်ကျောက်ထုတ်သော်လည်း ကြောက်စိတ်တို့သည် လွင့်စဉ်မသွား။ “ပျားဘုရင်မ” အမည်ခံ ဇူးလူးအဖွားအို စုန်းမကြီး နိမိတ်ဖတ်သော စကားတို့တွင် မိမိနှင့်ပတ်သက်၍ အမှန်တရားတို့

၄၄ * အာဇာနည်

ပါဝင်နေသည်ဟူသော အသိဖြင့် နှလုံးအိမ်၌ ကြောက်စိတ်တို့သည် တွယ်ကပ် ခိုတွဲနေရှာပေ၏။

‘မိမိသေဆုံးရတော့မည့် အချိန်ကာလသည် မဝေးကွာတော့သယောင် ယောင် ပျားဘုရင်မ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည်’ ဟူသော အသိသည် ခေါင်းထဲ၌ ဖျတ် ခနဲ ပေါ်လာပြန်ရာ၊ ထိုခဏ၌ပင် “မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မမှန်နိုင်ဘူး” ဟူ၍ ထိုအသိကို ခေါင်းထဲမှ မေ့ပျောက်သွားအောင် အတင်းအဓမ္မ ကြိုးစား ပျောက်ဖျက်ပစ်ရပြန်၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ကား မိမိ ယနေ့မြင်ရ တွေ့ရ ကြားရသော ကြောက် စရာမြင်ကွင်းများနှင့် လန့်စရာစကားတို့ကြောင့် စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ချောက် ချားလျက် နေသည်တကား။

ဤဇူးလူးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ အယူဝါဒတို့ကို မိမိစိတ်သဘော မတွေ့ တော့ပြီ။ ဤဇူးလူးတို့နှင့် ရောထွေးယှက်တင်ခြင်းအမှုကို မပြုလိုတော့ပြီ၊ မပတ်သက်လိုတော့ပြီ။ ဤဇူးလူးတို့နှင့် မိမိကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေလိုပေပြီ။ ‘အခါသင့်၍ အခွင့်သာပါက ဤဇူးလူးတို့ လက်တွင်းမှနေ၍ အမြန်ဆုံး ထွက် ပြေးသွားပါတော့အံ့’ ဟူ၍ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် စွဲမြဲစွာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက် မိ၏။

ထို့နောက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဇူးလူးတို့လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို တွေးတောစဉ်းစားနေ၏။ မိမိသည် ဇူးလူး စစ်ဗိုလ်ကလေး နာဟွန် ဦးဆောင်သော ဇူးလူးမှဆိုးတစ်သိုက်နှင့် သားကောင် ပစ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ရာ အကယ်၍ ကျွဲတစ်ကောင်ကောင်ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားသားကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကောင်ကိုလည်းကောင်း၊ ရအောင်ပစ်နိုင်ပါ က မိမိ၏ အကြံကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်ယုံကြည် မိ၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ အကြံကား အခြားမဟုတ်။ ‘မိမိပစ်၍ရသော သား ကောင်ကို ဖျက်ကာ၊ ဇူးလူးမှဆိုးများနှင့် တနင့်တပိုး ပျော်ပျော်ပါးပါး စား သောက်ကြမည်။ ထိုသို့ စားသောက်၍ ဇူးလူးမှဆိုးများ အဆီရစ်ကာ အိပ် မောကျစဉ်၊ ထိုဇူးလူးမှဆိုးများ၏ လက်တွင်းမှ လွတ်အောင် ထွက်ပြေးမည်’ ဟူသော အကြံပေတည်း။

‘ဤသို့ မိမိထွက်ပြေးမည့်အကြံကို ဇူးလူးစစ်ဗိုလ် နာဟွန်သည် မည် သည့်နည်းနှင့်မျှ သဘောတူမည်မဟုတ်။ သဘောတူအောင် သွေးဆောင်၍ လည်း ရမည်မဟုတ်ကြောင်း’ ဖီလစ်ဟတ်ဒင် တွေးတောမိ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရေး၌ နာဟွန်သည် အနှောင့်အယှက် ဆူးငြောင့်

ခလုတ်ဖြစ်လာပါက နာဟွန်ကို ကျည်ဆံတစ်တောင့် လက်ဆောင်ပေးပြီး အပျောက်ရှင်းပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဤသို့ နာဟွန်ကို အပျောက်ရှင်းခြင်းမှာ ပြုသင့်ပြုထိုက်သော အမှုသာဖြစ်၍ မိမိ၏အလွန်၊ မိမိ၏ အဆိုးမဟုတ်ဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆင်ခြေပေး ဖြေသိမ့်လိုက်၏။ အကြောင်းသော်ကား နာဟွန်သည် မိမိကို အကျဉ်းသားပမာ စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းထားသော ထောင်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့ပြင် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရသော် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် နာဟွန်ကို ယခုအခါ မချစ်ခင် မနှစ်သက်ရုံမျှမက မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေပေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ စိတ်နေသဘောထားနှင့် နာဟွန်စိတ်နေသဘောထားတို့သည် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ဇူးလူးစစ်ဗိုလ် နာဟွန်သည် မိမိကို လုံးဝစိတ်မချ၊ မိမိအပေါ် အထင်အမြင်သေးလျက်ပင် ရှိကြောင်းကို ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်စားမိပေပြီ။ ထိုသို့ ရိပ်စားမိသည့်အတွက်လည်း ‘မိမိကဲ့သို့သော သူကို အသားမည်းလူရိုင်းတစ်ယောက်က အထင်အမြင်သေးရပါမည်လော’ ဟူသော အတွေးဖြင့် အောင့်သက်သက်ဖြစ်နေရှာ၏။ မကျေနပ် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေရှာ၏။

အရှေ့မိုးကောင်းကင်မှ ရောင်နီ စတင်ပေါ်ထွန်းခိုက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ ထို့နောက် မီးတောက်သေနေပြီဖြစ်သော မီးပုံဘေးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး အိပ်ပျော်နေကြသော ဇူးလူးမုဆိုးများကို အိပ်ရာမှ ထရန် နှိုးလိုက်သည်။ ထိုအခါ စောင်လေးများကိုပတ်ကာ အိပ်မောကျနေကြသော ဇူးလူးမုဆိုးများလည်း အိပ်ရာမှ လူးလဲထလာကြ၏။

နာဟွန်လည်း အိပ်ရာမှထကာ၊ ကိုယ်ကို အညောင်းဆန့်လိုက်၏။ မနက်မိုးသောက် အလင်းရောင်အောက်တွင် နာဟွန်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ခုံထည်လှပေစွာ။ နာဟွန်က ‘အမ်လန်ဂူ’ (ကိုလူဖြူ) နေမင်းမထွက်သေးခင်မှာ အိပ်ရာက ဘာကြောင့် စောစောထရပါသလဲဟု မေးလိုက်ရာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က မိမိကို ဘွဲ့အမည်တပ်၍ မခေါ်သည့်အတွက် စိတ်မျက်သွားသောကြောင့် ...

“အန်တန်ပိုဖူ (ကိုလူဝါ) ကျွဲပစ်ထွက်ချင်သည့်အတွက် အိပ်ရာက ထတာပါ”

ဟု အေးတိအေးစက် ဖြေလိုက်၏။ ထိုအခါ နာဟွန်လည်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ စိတ်ကို ရိပ်စားမိဟန်ဖြင့် . . .

“ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကြီးအကဲတစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့အတွက် အင်ကူး လို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမ်လန်

၄၆ * အော်ဂဲန့်

ဂူလို့ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုခေါ်တဲ့အတွက် မကျေနပ်ရင်လည်း ခင်
ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ဘွဲ့နာမည်အသစ် ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဒါကတော့ မင်းရဲ့သဘောအတိုင်းပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ နာဟွန်နှင့် ဇူးလူးမုဆိုးများက ဖီလစ်ဟတ်ဒင်အား “**အင်
ဟီဇင် မဂါမာ**” ဟူသော ဘွဲ့အမည်သစ်ကို ပေးကြလေ၏။ ထိုအခါမှစ၍
ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ထိုဘွဲ့အမည်ဖြင့်သာ ဇူးလူးများအကြား၌ လူသိများ၍
ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ ထိုဘွဲ့အမည်မှာ နားဝင်ချိုလှသော်လည်း ထိုဘွဲ့အမည်
၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိရသောအခါ၌ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ထိုဘွဲ့အမည်
ကို လုံးဝမကျေနပ် မနှစ်သက်နိုင်ပေ။ အကြောင်းမှာ “အင်ဟီဇင်မဂါမာ” ဟူ
သော ဘွဲ့အမည်၏ အဓိပ္ပာယ်သည် “မည်းမှောင်သော နှလုံးသား” ဟု အနက်
အဓိပ္ပာယ်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ပျားဘုရင်မ အမည်ခံ ဇူးလူးမှော်ဝိဇ္ဇာမကြီးကလည်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင်
ကို “နှလုံးမည်း” ဟု ခေါ်ခဲ့၏။ သို့သော် ပျားဘုရင်မသည် “နှလုံးမည်း” ဟူ
သော အနက်အဓိပ္ပာယ်စကားကို အခြားဝေါဟာရများဖြင့် ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်
တကား။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၊ နာဟွန်နှင့် ဇူးလူးမုဆိုးတို့သည် အိပ်ရာမှ နိုးထပြီး
နောက် တစ်နာရီမျှ အချိန်ကြာသောအခါ၌ ရွံ့နွံထူထပ်ကာ သစ်ပင်ချုံပုတ်
တို့ ရှုပ်ထွေးယှက်လိမ်နေသော တောတန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီးဖြစ်
၏။

နာဟွန်လည်း ရှေ့သို့ လျှောက်နေရာမှ ခေတ္တမျှ ဆိုင်းငံ့ပြီးလျှင်
မြေအပြင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း စေ့စေ့
စပ်စပ်ကြည့်လိုက်ရာ၊ လွန်ခဲ့သော ဆယ်မိနစ်ခန့်က နင်းသွားဟန်တူသော
ကျွဲခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များကို တွေ့မြင်သတိပြုမိတော့၏။

ထိုအခိုက်တွင် နာဟွန်က . . .

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့မှာ သားကောင်တွေ မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ပျား
ဘုရင်မကလည်း အမဲပစ်ရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဟု လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ပျားဘုရင်မအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ”

ဟု ပြောကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ရာမှ . . .

“ကိုင်း ခရီးဆက်ကြရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဖိလစ်ပတ်ဒင်တို့ လူစုသည် ထူထပ်လှသော သက်ကယ်
တောကြီးကို ဖြတ်သန်းကာ ကျွဲခြေရာများကို ခြေရာခံပြီး ရှေ့သို့ ခရီးဆက်
ကြလေ၏။

တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ကျော်မျှ ခရီးဆက်မိသောအခါတွင် နာဟွန်သည်
အညင်သာဆုံး လေချွန်လိုက်ပြီးလျှင် ဖိလစ်ပတ်ဒင်၏ လက်မောင်းကို အသာ
တို့လိုက်၏။ ဤတွင် ဖိလစ်ပတ်ဒင်လည်း ရှေ့တူရူသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်
ရာ၊ မိမိတို့နှင့် ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာရှိ ထိကရုန်းပင်များ အပြိုင်းအရိုင်း ပေါက်
နေသော ကုန်းမြေမို့မို့ထက်၌ အစာစားနေကြသော ကျွဲအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို
တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုကျွဲအုပ်ကြီးတွင် အလွန်လှပသော ဦးချိုရှိသည့် ကျွဲကြီးတစ်
ကောင်၊ ကျွဲမသုံးကောင်၊ ကျွဲပေါက်တစ်ကောင်နှင့် လေးလသား ကျွဲလေးတစ်
ကောင်၊ ပေါင်း ကျွဲခြောက်ကောင် ရှိလေ၏။

ဤသို့ ကျွဲအုပ်ကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရလင့်ကစား၊ ယခု
လောလောဆယ် အခြေအနေအရမူ ဖိလစ်ပတ်ဒင်တို့ လူစုမှာ လေကြောင်း
မသင့်ရုံမက မြေအနေအထားလည်း မသင့်သောကြောင့် ထိုကျွဲအုပ်ကြီးကို
ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရန် အခွင့်မသာခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဖိလစ်ပတ်ဒင်တို့လူစုသည်
ကျွဲအုပ်ကြီးရှိရာသို့ မိုင်ဝက်ခန့်မျှ ကွေ့ပတ်၍ လာခဲ့ကြ၏။

များသောအားဖြင့် ထိကရုန်းပင်ကြီးများ၏ ပင်စည်ကို အကာ
အကွယ်ယူကာ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ကူးလာကြရင်း ထိ
ကရုန်းပင်ကြီးများ မရှိသောအခါတွင်မူ မြက်ရိုင်းပင်ကြီးများကို အကာအကွယ်
ယူပြီး မြေကြီးပေါ် ပြားပြားဝပ်ရင်း မိကျောင်းတက် တွားပြီး တက်လာခဲ့ကြ
ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခဲရာခဲဆစ် လာခဲ့ကြရာ၊ ဖိလစ်ပတ်ဒင်တို့လူစုသည်
နောက်ဆုံး၌ ဤကျွဲအုပ်နှင့် ကိုက်ပေါင်းလေးဆယ်မျှ ဝေးသောနေရာသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ဤအကွာအဝေးထက်နီးအောင် ရှေ့သို့ တိုးလာရန်
ကား အခြေအနေမပေးတော့ပေ။

ကျွဲအုပ်ကြီးမှ ခေါင်းဆောင် ကျွဲရိုင်းကြီးသည်လည်း ကြားနေကြ
အသံမဟုတ်သော ချိုးခနဲ ချွတ်ခနဲ အသံကို ကြားလိုက်ရဟန်ဖြင့် သင်္ကာ
မကင်းသကဲ့သို့ တွေ့ကြည့်နေပေသည်။

ဖိလစ်ပတ်ဒင်တို့ လူစုတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပါသူမှာ ဖိလစ်ပတ်
ဒင်တစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်၏။ ကျွဲအုပ်ကြီးမှ ကျွဲပေါက်လေးတစ်ကောင်သည်
ခေါင်းမော့ပြီး ရပ်နေရာ ဖိလစ်ပတ်ဒင်တို့ လူစုအနက် ဖိလစ်ပတ်ဒင်နှင့်

၄၈ * အာရုံစိုက်

အနီးဆုံးအနေအထားတွင် ရှိနေပေ၏။ ကျွဲပေါက်လေးမှာ ပစ်ကွင်းတွင် လှလှ ပပကြီး တည်နေပြီတကား။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် “ဤကျွဲပေါက်လေး၏အသားသည် အကောင်းဆုံး၊ အချိုမြိန်ဆုံးသော အသားဖြစ်လိမ့်မည်တကား” ဟု တွေးတောရင်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပခုံးထက်၌ ထောက်ပြီး သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မောင်းခလုတ်ကို ညင်ညင်သာသာ ဖြုတ်လိုက်ရာ၊ “ဒိုင်း” ခနဲ မြည်သံကြီးနှင့်အတူ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆံသည် ကျွဲပေါက်လေး၏ နှလုံးသားကို ဖောက်ထွင်းသွားတော့၏။ ကျွဲပေါက်လေးသည် နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားတော့၏။

ကျွဲအုပ်ကြီးမှ ကျွဲများသည် သေနတ်သံကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးကြမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ထူးဆန်းလှပေစွာ ကျွဲများသည် ထွက်ပြေးခြင်းမပြုကြပေ။ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးကြောင့် စိတ်၌ စေခွဲမရသည့် အသွင်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို မော့ကာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်ကြည့်ရှုကြနေ၏။

ထိုတဒင်္ဂ အချိန်လေးသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်အဖို့ ရိုင်ဖယ်ကို ကျည်ဆံအသစ် ထပ်ထည့်ရန် အခွင့်သာသွားသည်။ ယခုအခါတွင်မူ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ခေါင်းဆောင်ကျွဲကြီးကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် အသေအချာ ချိန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်ရာ “ဒိုင်း” ခနဲ မြည်သံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆံသည် ကျွဲရိုင်းကြီး၏ လည်တိုင်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ပခုံးကိုသော်လည်းကောင်း ဖောက်ထွင်းသွားဟန်ဖြင့် ကျွဲရိုင်းကြီးသည် ဒူးထောက်လျက် လဲကျသွား၏။ သို့သော် ကျွဲရိုင်းကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ဒူးထောက်ကျရာမှ အားယူကုန်းထလိုက်ပြီးလျှင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းဝမှထွက်သော မီးခိုးလမ်းကြောင်းအတိုင်း တအားကုန်စွတ်ပြီး ပြေးဝင်လာတော့သည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မီးခိုးများကြောင့်လော၊ အခြား မည်သည့် အကြောင်းများကြောင့်လော မသိ။ မိမိထံသို့ ကျွဲအုပ်ကြီး ပြေးဝင်လာသည်ကို လုံးဝမမြင်မိပေ။ ဤသို့ မမြင်သည့်အတွက် ရှောင်တိမ်းရန် ဖင့်နှေးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ အသက်သည် ကျွဲရိုင်းကြီး၏ ချိုဖျားတွင် ကားခနဲ ပါသွားမည်သာ ဖြစ်၏။ ဤအချက်ကို သတိပြုမိသော နာဟွန်သည် မိမိအသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ရှိရာသို့ လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်ပြီးလျှင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ကို ပုရွတ်ဆိတ်တောင်ကုန်း တစ်ဖက်ရှိရာသို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွား၏။

ထိုအခါတွင် ကျွဲရိုင်းကြီးသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် နာဟွန်တို့ကို လုံးဝ သတိမမူတော့ဘဲ ရှေ့သို့ ဂမူးရှူးတိုးဖြင့် တအားကုန် ပြေးသွားရင်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မိမိနှင့်အတူပါလာသော ဇူးလူးမုဆိုး များအား ကျွဲပေါက်လေးကို ဖျက်၍ အသားများကို စခန်းသို့ ယူသွားကြရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇူးလူးမုဆိုးအချို့နှင့် နာဟွန်ကို ခေါ်ကာ ကျွဲကြီးနောက်သို့ အပြင်းလိုက်တော့၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်တို့လူစုသည် ကျွဲရိုင်းကြီးနောက်သို့ နာရီပေါင်းများစွာ ခြေရာခံပြီး တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ ထူထပ်သော မြေကွက်လေးသို့ ရောက်လာတော့၏။ ထိုမြေကွက်လေး၌လည်း သစ်ပင်ချုံပုတ်များ ပိတ်ပိတ်ပိန်းအောင် ပေါက်နေ၏။ ထိုမြေကွက်လေးသို့အရောက်တွင် ကျွဲရိုင်းကြီး၏ ခြေရာသည် လုံးဝပျောက်သွားခဲ့တော့သည်။

ပြင်းထန်သောနေ့ရှိန်ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသော ဖီလစ်ဟတ်ဒင်တို့ လူစုလည်း ထိုမြေကွက်လေးတွင် စိတ်မောလက်မော ထိုင်ကာ နားနေ အပန်းဖြေကြရတော့သည်။ မိမိတို့ပါလာသော ငါးခြောက်များကို စားသောက်ကြရတော့သည်။ ဤသို့ နားနေစားသောက်ပြီးသောအခါတွင် မိမိတို့စခန်းချရာသို့ ပြန်ရင် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်တို့ လူစုတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော ဇူးလူးမုဆိုးတစ်ယောက်သည်လည်း ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့်မျှ ဝေးသော အနီးအနားရှိ စမ်းချောင်းလေးသို့ ရေသောက်ရန် ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထိုဇူးလူးမုဆိုး ထွက်သွား၍ မိနစ်ဝက်ခန့်အကြာတွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်တို့လူစုသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော အသံကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ရေပြင်ကို တဝုန်းဝုန်း ဖြတ်သန်းလာသံကြီးကိုလည်းကောင်း ကြားရရုံမက လေထဲတွင် မြောက်တက်လာသော ဇူးလူးမုဆိုးကိုလည်း မြင်ရလေတော့သည်။

ဒဏ်ရာအနာတရ ရခဲ့သော ကျွဲရိုင်းကြီးသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်တို့ လူစု နားနေအပန်းဖြေနေသည့်အချိန်တွင် စမ်းချောင်းအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းရင်း မိမိ ကလဲ့စားချေရမည့် အလှည့်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေပုံရသည်။ ထိုစမ်းချောင်း၏ ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တို့မှာ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသောကြောင့် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲလှသော ကျွဲကြီးကို ဖီလစ်ဟတ်ဒင်တို့လူစု သတိမပြုမိခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ယခုအခါ၌ ကျွဲရိုင်းကြီးသည် လှလှကြီး ကလဲ့စားချေခဲ့ပေပြီတကား။

၅၀ * အော်ဂဲနီ

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်တို့လူစုလည်း ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်ကြ ပြီးလျှင် ကျွဲရိုင်းကြီးရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားကြရ၏။ ဖီလစ်ဟတ်ဒင် လည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မောင်းတင်ကာ ကျွဲရိုင်းကြီးကို ပစ်ခတ်ရန် အား ထုတ်၏။ ထိုအခိုက်တွင် ကျွဲရိုင်းကြီးသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြား၌ တိုးဝှေ့ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်တို့ လူစုလည်း အဆုတ်ကို ကျွဲခတ်မိသွားသဖြင့် သေလုမျောပါး ဝေဒနာခံစားနေရသော ဇူးလူး မုဆိုးရှိရာသို့ ဝိုင်းဝန်းသွားရောက် ကြည့်ရှုကြတော့၏။

ဇူးလူးမုဆိုးလည်း ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို အလူးအလိမ့် ခံစား နေရာမှ . . .

“ဒါဟာ ကျွဲမဟုတ်ဘူး၊ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ပဲ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း သေဆုံးသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“မကောင်းဆိုးဝါးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီကောင်ကြီးကို ငါ မသေ သေအောင် သတ်မယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဇူးလူးမုဆိုးသုံးယောက်အား မိမိတို့ အဖော်၏ အလောင်းကို စခန်းသို့ ယူဆောင်သွားရန်အတွက် ချန်ထားပြီး နောက် နာဟွန်ကို အဖော်ပြုကာ ကျွဲရိုင်းကြီးနောက်သို့ ခြေရာခံပြီး တကောက် ကောက် လိုက်ပြန်တော့သည်။

ယခုအခါ၌ မြေပြင်မှာ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ရှင်းလင်းလာပြီဖြစ်၍ ကျွဲရိုင်းကြီးကို ခြေရာခံလိုက်ရသည်မှာ ယခင်အခါကဲ့သို့ မခက်ခဲလှတော့ပေ။ ကျွဲရိုင်းကြီးကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ပစ်ရန် အခွင့်မရလင့်ကစား ကျွဲ ရိုင်းကြီးကိုကား ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ လှမ်း၍လှမ်း၍ မကြာမကြာ မြင်နေရပေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွဲရိုင်းကြီးနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်လာခဲ့ရာ အတန်ကြာသောအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် နာဟွန်တို့လည်း မတ်စောက်သော တောင်စောင်းမှ အောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာကြရသည်။

ထိုအခိုက်တွင် နာဟွန်က . . .

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို သိပါ သလား ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောရင်း တစ်ဖက်စွန်းရှိ တောစပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရာမှ ...

“ဟော ဟိုနေရာဟာ သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေ စံပျော်တဲ့ မရဏဂေဟာ ပါပဲ။ အဲဒီနေရာကို ကျွဲရိုင်းကြီး ရှေ့ရှုသွားနေပါတယ်”

ဟု ပြောကြားလိုက်၏။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း မိမိတို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာဝန်း ကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုမိ၏။ နာဟွန်၏ စကားသည် မှန်လေစွ။ မိမိ၏ ညာဘက်တူရုတွင် မရုဏရေတံခွန်ကြီးနှင့် ပျားဘုရင်မ၏ တဲလေး တည်ရှိ နေပါကလား။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“မှန်တယ် နာဟွန်၊ ငါတို့လည်း ကျွဲရိုင်းကြီးနောက်ကို လိုက်ကြရ လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ နာဟွန်လည်း ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက် . . .

“မရုဏဂေဟာထဲကိုတော့ ကိုလူဖြူ မဝင်ဘူးမဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“အို မရုဏဂေဟာထဲလည်း ဝင်သင့်ရင် ဝင်ရမှာပေါ့။ မရုဏဂေဟာ ထဲကို ဝင်ဖို့ မင်းကြောက်ရင်တော့ နေခဲ့ပါ။ ငါတစ်ယောက်တည်း သွားပါမယ်”

ဟု ဖြေလိုက်၏။ ထိုအခါ နာဟွန်က . . .

“ကျွန်တော်ဟာ တစ္ဆေသရဲတွေကို ကြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကို လူဖြူနဲ့အတူ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဤသို့အားဖြင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် နာဟွန်တို့သည် လူသေများ၏ စံပျော်ရာ ‘မရုဏဂေဟာ’ ဟု ထင်ရှားသော တောအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့ကြသည်။

တောအုပ်ကြီးကား အမှန်တကယ်ပင် စိတ်နှလုံးချောက်ချားစရာ ကောင်းလှပေသည်တကား။ မိုးထိအောင် မြင့်မားလှသော သစ်ပင်ကြီးများ တို့ အထူအထပ် ပြွတ်သိပ်ထိုးအောင် ပေါက်နေရာ တောအုပ်အတွင်းသို့ နေ ခြည်တစ်ပြောက်ပင် မကျရောက်နိုင်ပါပေ။ ထို့ပြင် လေလည်း လုံးဝမတိုက် ဘဲ ငြိမ်သက်နေရာ၊ မြေထက်သို့ တသောသော ကြွေကျကာ ပုပ်ရိနေသော သစ်ရွက်ဆွေးတို့၏ အောက်သိုးသိုးအနံ့များ တထောင်းထောင်း ထနေပေ၏။ တောအုပ်ကြီးအတွင်း၌ မည်သည့်အသံဗလံကိုမျှ မကြားရှိဘဲ လုံးဝ တိတ် ဆိတ်နေရာ၊ သက်ရှိသတ္တဝါများ လုံးဝမရှိတော့သယောင် မှတ်ထင်ရပေ၏။ သို့သော် အကွက်အကွက်ထနေသော မြွေကြီးများ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ လျော ဆင်းပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မကြာမကြာမြင်ရ၏။ ထို့အတူ ဆွေးမြေ့ နေသော သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးများ ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ ကျိုးကျသံကြီးများကို မကြာမကြာ ကြားရ၏။

၅၂ * အော်ဂဲန့်

ဖိလစ်ပတ်ဒင်သည် ကျွဲရိုင်းကြီးကို မရအရ ပစ်ခတ်ရန် စိတ်အား ထက်သန်နေလင့်ကစား စိတ်နှလုံးချောက်ချားဖွယ်လှသော တောအုပ်ကြီး၏ ဝန်းကျင်ကိုကား သတိမမူဘဲ မနေနိုင်ပေ။ တောအုပ်ကြီးအတွင်း၌ အလင်း ရောင်အားနည်းသည့်အတွက်ကြောင့် ကျွဲရိုင်းကြီးကို ပစ်ရသည့်အခါ အခက် ကြုံရဖွယ်ရှိသည်ကိုလည်း တွေးတောမိပေ၏။

သို့သော် ဖိလစ်ပတ်ဒင်နှင့် နာဟွန်တို့လည်း နောက်သို့ကားမဆုတ်၊ ရှေ့သို့ တိုး၍ တိုး၍သာ ခရီးနှင်လာခဲ့ကြ၏။

ဤသို့အားဖြင့် တောအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်မျှ ဝင် ရောက်မိသောအခါ၌ ဖိလစ်ပတ်ဒင်နှင့် နာဟွန်တို့သည် ကျွဲရိုင်းကြီး၏ သွေး စက်များ တစ်စက်ထက်တစ်စက် များပြားကြီးမားလာသည်ကို သတိပြုမိကြ သည်။ ကျွဲရိုင်းကြီးကား ရရှိထားသော ဒဏ်ရာကြောင့် သေရွာသို့ မြန်းရခါနီး ပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဖိလစ်ပတ်ဒင်လည်း ဝမ်းမြောက် ရွှင်ကြည်စွာဖြင့် . . .

“လာဟော့၊ ခပ်သုတ်သုတ် သွားရအောင်”

ဟု ပြောရာ၊ နာဟွန်က . . .

“ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ သွားပါ ကိုလူဖြူ။ ကျွဲရိုင်းကြီးဟာ အသက်ငင် နေတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသေခင်မှာ အရင်တစ်ခါလို ဉာဏ်များပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်စားဖို့ ကြိုးစားဦးမယ်ထင်တယ်”

ဟု သတိပေး၏။ ထို့နောက် မိမိတို့ ဆက်လိုက်မည့် ခရီးလမ်းတူရူ သို့ သတိဝီရိယကြီးစွာဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေ၏။

ဖိလစ်ပတ်ဒင်ကမူ ရှေ့တူရူရှိ မြေပျော့တွင် ထင်းထင်းကြီးထင်နေ သော ကျွဲခြေရာများကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွဲရိုင်းကြီးကတော့ ရှေ့မှာ ရှိနေတာ အမှန်ပဲ”

ဟု ပြောကြား၏။

နာဟွန်ကမူ မည်သို့မျှ မဖြေကြားတော့ဘဲ မိမိတို့ ရှေ့တူရူရှိ ကိုက် အနည်းငယ်သာ ကွာသော သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်၏ ပင်စည်အကြားကိုသာ စူးစူး စိုက်စိုက် စိုက်ကြည့်နေပေသည်။ ထို့နောက်မှ လေသံဖြင့် . . .

“ကိုလူဖြူ၊ လှမ်းကြည့်စမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိလစ်ပတ်ဒင်လည်း နာဟွန်ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင် သစ်ပင်ကြီးများနောက်ကွယ်၌ ဝပ်နေသော ညိုမောင်း မောင်းအရာကြီးကို သတိပြုမိသွားပြီး . . .

“ကျွဲကြီးတော့ သေသွားရှာပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ နာဟွန်က . . .

“ကျွဲကြီး မသေသေးပါဘူး။ ကျွဲရိုင်းကြီးဟာ ရှေ့ကို ထွက်ပြေးရာ က နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေတာပါ။ သူ့ခြေရာ ကို ကောက်ဖို့ သူ့နောက်ကို လိုက်လာမှာကို ကျွဲကြီး သိနေပါတယ်။ ဟောဒီ နေရာကဆိုရင် ပင်စည်တွေကြားထဲမှာ ဝပ်နေတဲ့ ကျွဲရိုင်းကြီးကို ကိုလူဖြူ ကောင်းကောင်းပစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကြား၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း နာဟွန်ပြောကြားသည့် နေရာတွင် ဒူးထောက် လိုက်ပြီး သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြား၌ ဝပ်နေသည့် ကျွဲရိုင်းကြီး၏ ကျောရိုးကို အသေ အချာချိန်ရွယ်ပြီး မောင်းဖြုတ်ချလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွဲရိုင်းကြီးသည် စူးစူးဝါး ဝါး ဟစ်အော်လိုက်ပြီးနောက် ဝပ်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထကာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင် နှင့် နာဟွန်တို့ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာ၏။

ဤတွင် နာဟွန်လည်း လက်တွင်ကိုင်စွဲထားသော လှံရှည်ကြီးဖြင့် ကျွဲရိုင်းကြီးကို လှမ်းပစ်လိုက်ရာ၊ လှံချက်သည် ကျွဲရိုင်းကြီး၏ ရင်ပတ်ကို ဖောက်ထွင်းကာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စိုက်ဝင်သွားတော့၏။

ထို့နောက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် နာဟွန်တို့သည် ကျွဲရိုင်းကြီးရန်မှ လွတ်ကင်းအောင် ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးသွားကြရ၏။

ကျွဲရိုင်းကြီးကား ကြာရှည်ဆက်၍ မလိုက်နိုင်ရှာပေ။ မိမိနေရာတွင် သာ တွေ့ပြီး ရပ်နေရှာ၏။ ထို့နောက် ရှေ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ဘေးသို့ကား ထွက်သွားပြီး ဦးခေါင်းလည်း အောက်သို့ ခပ်စိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ထို အခိုက်တွင် ကျွဲရိုင်းကြီးသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် နာဟွန်တို့ရှိရာသို့ လှမ်းပြီး ကြည့်လိုက်သေး၏။

ထို့နောက်မှ ခပ်တိုးတိုးညည်းညူလိုက်ရင်း အားယူပြီး မတ်မတ် ရပ်နေရာမှ ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေပြင်ထက်သို့ ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲကျ သွား၏။ ကျွဲရိုင်းကြီးတွင် စိုက်ဝင်နေသော နာဟွန်၏ လှံရှည်ကြီးလည်း ထက် ပိုင်းကျိုးသွား၏။ ကျွဲကြီးကား သေရှာလေပြီတကား။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က နာဟွန်အား . . .

“အင်း ကျွဲရိုင်းကြီးလည်း အခုမှ ကိစ္စတုံးတော့တယ်။ ကျွဲရိုင်းကြီး သေဆုံးရတာ မင်းရဲ့ လှံချက်ကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောကြားရာမှ . . .

“အလို ဒါက ဘာသံတွေပါလိမ့်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

၅၄ * အော်ဂဲနီ

နာဟွန်လည်း အသာနားစွင့်လိုက်ရာ၊ တောအုပ်ကြီး၏ နေရာအနံ့ အပြားမှ အမည်နာမခွဲခြား၍ မပြောပြနိုင်သော ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည့် အသံဗလံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို သတိပြုမိတော့၏။ ထိုအသံ များမှာ လူသားများ အချင်းချင်း ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်ခေါ်နေသည့် အသံများနှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင် တူလှပေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နာဟွန် တစ် ကိုယ်လုံးရှိ ကြက်သီးမွေညင်းများ ထောင်ထလာရာမှ . . .

“ကိုလူဖြူ၊ ဒါဟာ မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေသူရဲတွေရဲ့ အသံပဲ။ ဒီ မကောင်းဆိုးဝါးတွေဟာ ကလေးသူငယ်တွေ ငိုကြွေးတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ အော်တတ် ကြသတဲ့။ ဒီနေရာဟာ လူသားတွေ မနေသင့်တဲ့နေရာပဲ။ ဒီတော့ ဒီနေရာက ကျွန်တော်တို့ အမြန်ထွက်ကြပါစို့။”

ဟု ပြောကြား၏။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဒီကျွဲရိုင်းကြီးအတွက်ပဲ မကောင်းတဲ့ နေရာပဲပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောရင်း ကျွဲသေကြီးကို ခြေဖြင့် ဆတ်ခနဲ ကန်လိုက်၏။ ထို့ နောက်မှ . . .

“ဒီကျွဲရိုင်းကြီးကို မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ပွဲတော်တည် ဖို့အတွက် ငါချန်ထားခဲ့ရမယ်ထင်တယ်။ ငါတို့မှာလည်း ကျွဲသားက အလုံ အလောက်ရှိနေပြီပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းကြီးကိုလည်း ဖြတ်ပြီး မသယ်သွား နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။”

ဟု ပြောကြား၏။

ဤသို့အားဖြင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် နာဟွန်တို့သည် မရဏဂေဟာ ဟု ခေါ်သော တောအုပ်ကြီးအတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ သစ်ပင် ကြီးများ၏ ပင်စည်များကြားမှ ဖြတ်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခိုက်တွင် ဖီလစ် ဟတ်ဒင်သည် အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်တစ်ရပ် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာမိ၏။

ဤတောအုပ်ကြီးကို ကျော်လွန်ပြီး တစ်နာရီကျော်မျှ ထွက်ပြေးပါ က ဇူးလူးတို့ပိုင်သော နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဇူးလူးတို့ပိုင် သော နယ်စပ်အတွင်းမှ လွတ်ကင်း လွန်မြောက်ခွင့်ရပါက မိမိသည် အချုပ် အနှောင်ကင်းသော၊ လွတ်လပ်သော၊ အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်သော လူတစ် ယောက်ဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပေတော့မည်။

ဇူးလူးများ လက်အတွင်းမှ မိမိမည်သို့ လွတ်မြောက်အောင် ကြံ ဆောင်ရမည်နည်း။ ဇူးလူးများ အိပ်ပျော်နေခိုက် ညအမှောင်ထုကို အားကိုး အားထားပြု၍ ထွက်ပြေးရမည်လော။ ဇူးလူးများမှာ မိမိတို့အဖော် ဇူးလူး အလောင်းကြီး ရှိနေသောကြောင့် တော်တော်နှင့် အိပ်ကြမည်မဟုတ်ပေ။ ထို့

ပြင် တရားလွန် စားသောက်ထားခြင်းလည်း မရှိသောကြောင့် ဗိုက်လေးကာ အဆီယစ်ပြီး ခပ်စောစော အိပ်ရာဝင်ဖို့လည်း မျှော်လင့်၍မရပေ။ ထို့ပြင် ဘုရင် စိတိဝါယိုး၏ အမိန့်တော်အရ နာဟွန်ကလည်း မိမိကို အလစ်မပေးဘဲ နေ့ ရောညပါ စောင့်ကြပ်နေရပေသည်။

ထို့ကြောင့် စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါမှ ထွက်ပြေးခြင်းထက် ယခုလောလောဆယ် ထွက်ပြေးခြင်းက ပို၍ အခွင့်အလမ်း သာနေပေသည်။ ပို၍ အခြေအနေကောင်းနေပေမည်။ ယခုလောလောဆယ် ထွက်ပြေးရာ၌ အဆီးအတားဟူ၍ နာဟွန်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည်မဟုတ်လော။ ထို သို့ တစ်ယောက်တည်းရှိနေသော နာဟွန်လက်တွင်း၌လည်း မည်သည့်လက် နက်မှ မရှိတော့။ နာဟွန်၏ လုံ့ရှည်ကြီးလည်း ကျိုးပဲ့သွားပြီး မဟုတ်လော။ ထို့ပြင် မိမိ၏ လက်တွင်း၌ ရိုင်ဖယ်သေနတ် အသင့်ရှိနေသည် မဟုတ်လော။ မိမိ၏ လမ်းခရီး၌ရှိသော ဆူးညောင့်ခလုတ်ကို မိမိရှင်းပစ်ရမည်။ သို့သော် မိမိသည် နာဟွန်ကို မရှင်းပစ်ရက်ပါ။ နာဟွန်ကို မရှင်းပစ်ပါကလည်း မိမိ ဘဝ လုံခြုံလွတ်မြောက်ရေးမှာ မသေချာ မရေရာပြန်တော့။ မလွဲသာမရှောင် သာအောင် အခြေအနေ ပေးအပ်လာနေပြီဖြစ်ရကား မိမိသည် နာဟွန်ကို မရှင်း ဘဲထား၍ ရပါမည်လော။

ဤသို့ ဖီလစ်ဟတ်ဒင် အမျိုးမျိုး တွေးတောဆင်ခြင်နေခိုက်တွင် နာဟွန်သည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ရှေ့မှနေ၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေရာ မြေကွက်လပ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

နာဟွန်မှာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းခန့်သာ ကွာ နေပေရာ၊ နာဟွန်ကို ထင်းထင်းကြီး မြင်တွေ့နေရ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဖီလစ် ဟတ်ဒင်မှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် မှောင်ရိပ်၌ ရောက်နေပေပြီ။ ထိုသစ် ပင်ကြီး၏ အောက်ဘက်ရှိ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ ဘေးသို့ တန်းတန်းကြီး ထိုးထွက်နေပေ၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက် မှောင်ရိပ်တွင် ဖျတ် ခနဲ ရပ်ရင်း . . .

“နာဟွန်”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ၊ နာဟွန်သည် နောက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး နောက်၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာ၏။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ရှေ့တိုးမလာနဲ့ နာဟွန်၊ မင်းနေရာမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေလိုက် ပါ။ ငါပြောစကားကို နားမထောင်ရင်တော့ မင်းကို ပစ်သတ်ရလိမ့်မယ်။ ငါ့

၅၆ * အာဇာနည်

စကားကို ကောင်းကောင်းနားထောင်စမ်းပါ နာဟွန်။ ငါဟာ မင်းကို အရမ်း ကာရော မပစ်သတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ ငါဟာ မင်းရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်ခဲ့တယ်။ ငါအမဲပစ်ပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဘုရင်စီတီဝါယိုး ဆီကို ငါ့ကိုစောင့်ကြပ်ပြီး ပြန်ခေါ်သွားရမယ့်တာဝန် မင်းမှာ ရှိနေတယ်မဟုတ် လား။ ဘုရင်စီတီဝါယိုးဆီကို ရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ငါဟာ သူ့ရဲ့ကျေး ကျွန် အမှုထမ်းတစ်ယောက်လို အမှုထမ်းရတော့မယ် မဟုတ်လား။ မင်းတို့ ဇူးလူးလူမျိုးတွေနဲ့ ငါတို့ လူမျိုးတွေကလည်း မကြာခင်မှာပဲ မလွဲမသွေ စစ် ကြီးဖြစ်ကြပေတော့မယ်။ ဒီတော့ ဘုရင်စီတီဝါယိုးဆီကို ငါပြန်မလိုက်ချင် ဘူး နာဟွန်။ ဘုရင်စီတီဝါယိုးရဲ့ စေခိုင်းတာကို ငါမလုပ်နိုင်ဘူး။ ဘုရင် စီတီဝါယိုးရဲ့ စေခိုင်းတာကို မလုပ်ရင်လည်း ငါဟာ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေရလိမ့် မယ်။ ပြီးတော့ ငါ့လူမျိုးတွေက ရန်သူ ဇူးလူးတွေနဲ့ ပေါင်းတဲ့ သစ္စာဖောက်လို့ ငါ့ကို မှတ်ထင်မှာကိုလည်း ငါမခံနိုင်ဘူး။ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်လို့ သဘောထား ဆက်ဆံမှာကိုလည်း ငါမခံနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဇူးလူးတွေပိုင်တဲ့ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ပြီး ငါထွက်ပြေးတော့မယ် နာဟွန်။ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ဖို့ကလည်း တစ်နာရီသာသာလောက်သွားရင် ရပါတယ်။ လမထွက်ခင် ငါ ထွက်ပြေးတော့ မယ်။ ဒီတော့ မင်းက ထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်ပေးပါ နာဟွန်။ ငါထွက်ပြေးခွင့်ရ အောင် ဟောဒီ တောအုပ်ကြီးထဲမှာ မင်းပြောတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေသရဲ တွေနဲ့ တစ်နာရီသာသာလောက် စောင့်ဆိုင်းပြီး နေပေးပါလားကွာ။ ငါပြော တာကို သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား နာဟွန်။ အို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ် ပါနဲ့ကွာ။ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေစမ်းပါ”

ဟု ပြောကြား၏။

ထိုအခါ နာဟွန်က တည်ငြိမ်ခုံညားလှသောအသံဖြင့် . . .

“ကိုလူဖြူ၊ ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါတယ်။ ဒီနေ့မနက်မှာ ခင်ဗျားကို ‘နှလုံးမည်း’ ဆိုတဲ့ အမည်ကို ကျွန်တော်တို့ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအမည်ဟာ ခင်ဗျားအတွက် အသင့်တော်ဆုံး အမည်ပါပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ စကားတွေဟာ တရားမျှတတဲ့ သဘောရော ဉာဏ် ပညာကြီးတဲ့ သဘောပါ ပါတယ်လို့ ဆိုချင်ရင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။ နှလုံးမည်းလို့ အမည်တွင်တဲ့ ခင်ဗျားလို လူအဖို့မှာတော့ အခုလောလောဆယ် ရရှိတဲ့ အခွင့် အရေးက အခွင့်အရေးကောင်းပေကိုး။ ခင်ဗျား ဘယ်လက်လွှတ်ခံပါ့မလဲ”

ဟု ပြောကြား၏။

“ဒီလို အခြေအနေမှန်ကို အလွယ်တကူ နားလည်သဘောပေါက်တဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ် နာဟွန်။ ဒီတော့ ငါ့ကို ထောက်ထားသက်ညှာတဲ့

အနေနဲ့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ဖို့ ခွင့်ပေးပါလားကွာ။ လထွက်လာတဲ့အထိ ငါ နောက်ကို လိုက်ပြီး မရှာဖို့ ကတိပေးပါလားကွာ”

“အို နှလုံးမည်း၊ ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

“ငါပြောတာ ရှင်းပါတယ်ကွာ။ ငါ့မှာလည်း အချိန်သိပ်မရှိတော့ ဘူး။ ငါပြောတာကိုလည်း မင်း သဘောတူသလား။ အဖြေပေးပါတော့ကွာ”

ထိုစကားကို ကြားလျှင် နာဟွန်သည် ခေတ္တမျှ တွေဝေစဉ်းစားပြီး နောက် . . .

“နှလုံးမည်း၊ ခင်ဗျားဟာ သိပ်ကို ထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော်ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် အမိန့် တော်ချမှတ်လိုက်တာ ခင်ဗျားနားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားပြီးသားပါ။ ဘုရင်မင်း မြတ်ရဲ့ အမိန့်တော်ကို ကျွန်တော် မနာခံအောင် ခင်ဗျားက ပြောနေတာလား”

ဟု ပြောကြား၏။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဟုတ်တယ် နာဟွန်၊ မင်းမှာ ဘုရင်စီတီဝါယိုးအပေါ် သစ္စာစောင့် သိဖို့ ထောက်ထားစရာအကြောင်းလည်း လုံးဝမရှိဘူး။ ဘုရင်စီတီဝါယိုးက မင်းအပေါ်မှာ ဘာများကောင်းခဲ့လို့လဲ။ ပြီးတော့ ဘုရင်စီတီဝါယိုးရဲ့ စံနန်း တော်ကို လိုက်ပြီး သေနတ်တွေ ငါပြင်ပေးဖို့ အရေးကလည်း မင်းနဲ့သိပ်ပြီး မပတ်သက်ပါဘူးကွာ။ ငါ့ကို လွှတ်လိုက်တဲ့အတွက် ဘုရင်စီတီဝါယိုးက မင်း ကို အမျက်ဒေါသ ချောင်းချောင်းထွက်ပြီး အပြစ်ဒဏ်ပေးမှာကို မင်းတွေ့ ကြောက်နေသလား။ ဒီလို ကြောက်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါနဲ့အတူသာ လိုက်ခဲ့ ပါကွာ။ နယ်စပ်ကို ငါတို့နှစ်ယောက် အတူဖြတ်ပြီး သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောကြားရာ နာဟွန်က . . .

“ကျွန်တော် ဒီလိုထွက်သွားရင် ဘုရင်မင်းမြတ်က ကျွန်တော့်ရဲ့ မိဘ သားချင်းတွေကို အပြစ်ဒဏ် ကောင်းကောင်းကြီး ပေးတော့မှာပေါ့။ ကျွန်တော့် ကြောင့် မိဘသားချင်းတွေ ဘေးတွေ့မယ့်အလုပ်ကို ကျွန်တော် လုပ်ရမှာလား နှလုံးမည်းရယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို သဘောမပေါက်ပါဘူး။ အင်း လေ . . . နှလုံးမည်းလို့ အမည်တွင်တဲ့ ခင်ဗျားလို လူအဖို့တော့ ဘယ်သဘော ပေါက်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ စစ်သည်တော်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်တော်ဟာ အမိန့်တော်ပါပဲ။ ကျွန်တော့် မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်တော်ကို တစ်သေမတိမ်း စောင့်သိရုံသေရမယ့် တာဝန် ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စစ်မြေပြင်မှာ သူရဲကောင်းပီပီ တိုက် ရင်းခိုက်ရင်း ကျဆုံးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအခါမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ပိုက်ကွန်အတွင်းက ငှက်ငယ်ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အခု

၅၈ * အာဇာနည်

ချက်ချင်း ပစ်သော သတ်လိုက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ဖျောင်းဖျနေရတာနဲ့ အချိန်
လင့်ပြီး လမထွက်ခင် နယ်စပ်ကို မဖြတ်ကျော်နိုင်ဘဲ နှောင့်နှေးနေပါ့မယ်”
ဟု ပြောကြား၏။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် . . .

“ငါ အတန်တန်ပြောပါရက်နဲ့ ခေါင်းမာပြီး သေချင်သပ ဆိုရင်တော့
သေရတာပေါ့ကွာ နာဟွန်ရယ်။ မင်းဟာ အလွန်ရဲရင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။
ဒါပေမယ့် လူတိုင်းပဲ ကိုယ့်အသက်ကို ချစ်မြတ်နိုးကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီ
တော့ မင်းကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ငါနှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်ကွာ”

ဟု ပြောကြားလိုက်၏။

ထို့နောက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပင့်မြှောက်ကာ
ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လေး နာဟွန်၏ ရင်ပတ်ကို တည့်တည့်ကြီး ချိန်ရွယ်လိုက်လေ
၏။ နာဟွန်လည်း ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ မားမားမတ်မတ်
ရပ်နေ၏။ သို့သော် နာဟွန်၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ မသိမသာ တုန်ရီနေရှာ၏။
မည်မျှပင် သတ္တိကောင်းသောသူပင်ဖြစ်စေ သေဘေးနှင့် နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊
ရင်ဆိုင်ရသောအခါ၌ အနည်းငယ်ဖြစ်ဖြစ် တုန်လှုပ်စမြဲ ဖြစ်လေရာ၊ မတုန်
လှုပ်အောင် မည်မျှပင် ထိန်းကွပ်ချုပ်တည်းထားလင့်ကစား သဘာဝအလျောက်
ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်မှုမှာ မသိမသာ ခေါင်းပြုပေါ်ထွက်မြဲပေတည်း။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း နာဟွန်၏ ရင်ပတ်ကို ချိန်ထားသော ရိုင်ဖယ်
သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဖြုတ်ချရန် ကြံရွယ်ခိုက်တွင်ပင် ရုတ်တရက် မိုးကြိုး
ထိမှန်သွားသူကဲ့သို့ နောက်သို့ ပက်လက်လန်ကျသွားလေ၏။

ရှုလော့။ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကြီးမားလှသော ကျားသစ်
ကြီးတစ်ကောင်သည် ပိနေပြီး ကျားသစ်ကြီးသည် ရှည်လျားလှသော အမြီး
ကြီးကို တဖြတ်ဖြတ် ဝှေ့ရမ်းရင်း တဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးကြီးများ
ဖြင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေ၏။

ထိုကျားသစ်ကြီးကား ဖီလစ်ဟတ်ဒင် မှောင်ရိပ်ကွယ်ကာ ရပ်နေ
သော သစ်ပင်ကြီးမှ ထိုးထွက်နေသော သစ်ကိုင်းထက်၌ ဝပ်နေသော ကျား
သစ်ကြီးဖြစ်ပေ၏။ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်တို့ မမြင်အောင် သစ်ကိုင်းထက်၌ ဝပ်
နေခြင်းဖြစ်သော်လည်း မိမိအောက်မှ လူသားကို ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ တွေ့
မြင်ရသောအခါ၌ သားစား သားရဲတို့၏ သဘာဝဗီဇကို မတွန်းလှန်နိုင်သော
ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်ဆဲခဏ၌ ကျားသစ်ကြီးသည် မည်
သို့မျှ ရန်မမူသေးဘဲ ခပ်တိုးတိုးညည်းကာ မာန်ဖီနေပေ၏။

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၅၉

ထိုခဏ၌ပင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဇူးလူးတို့၏ မှော်ဝိဇ္ဇာမကြီးဟု ခေါ်ကြသော ပျားဘုရင်မကို သက်ကယ်တံ၌ ခေါင်းမှီပြီး နားနေသည့် သွင် ပြင်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားဘုရင်မ၏ နှုတ်ခမ်းက “သင်၏ ရင်ပတ်ပေါ်သို့ ကျားသစ်ကြီးတစ်ကောင် တက်၍ မာန်ဖီ ခုန်အုပ်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏စကား ကို အမှတ်ရလေလော့” ဟု ပြောကြားခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း ထူးထူးဆန်း ဆန်း ပြန်ပြောင်းအမှတ်ရလာမိ၏။

ထိုခဏ၌ပင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်ထားသော ကျားသစ် ကြီးသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ လက်ဝဲပေါင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တအားကုတ် လိုက်ပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ရင်ပတ်ကို တအားကုတ် လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ လက်ဝဲပေါင်နှင့် ရင်ပတ်ရှိ အဝတ် များ စုတ်ပြတ်ထွက်သွားရုံမက လက်ဝဲပေါင်နှင့် ရင်ပတ်ရှိ အသားများမှာ လည်း အစင်းအစင်း ထင်သွားတော့၏။

ဤသို့ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ အဝတ်အစားများ စုတ်ပြုပြီး အသားများ သွေးစို့လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျားသစ်ကြီးမှာ သွေးနံ့ကြောင့် အရူးအမူး ဖြစ်လာသည်။ လူသွေးကို သောက်ချင်သောဇောဖြင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ပခုံး သားကို လက်သည်းကြီးများဖြင့် တအားကုတ်တော့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ကျားသစ်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးလွှား လာသော ခြေသံများကို ကြားရရုံမက ကျားသစ်ကြီးအား တင်းပုတ်ကြီးဖြင့် ဝုန်းခနဲ ထုလိုက်သံကိုပါ ကြားရသည်။ ကျားသစ်ကြီးလည်း စိတ်ဆိုးမာန် ဆိုးဖြင့် တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီးနောက် မိမိကို ရန်ပြုလာသူအား တိုက်ခိုက်ရန် ပတတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် လက်သည်းကြီးများဖြင့် လှမ်းကုတ်လိုက်ရာ၊ ကျားသစ် ကြီးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုက်ခိုက်နေသော ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လေး နာဟွန်၏ အဝတ်ရုံ လည်း ကျားသစ်ကြီး၏ လက်သည်းတွင်းသို့ စုတ်ပြတ်ပါသွားလေ၏။ ကျား သစ်ကြီးလည်း အရှိန်ဖြင့် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားရာမှ ထပ်မံ တိုက်ခိုက်ရန် အားယူထလိုက်၏။

ထိုအခိုက်တွင် နာဟွန်၏ ကြီးမားလှသော တင်းပုတ်ကြီးသည် ကျား သစ်ကြီး၏ ဦးဆက်ကို ပြင်းထန်လှသောအရှိန်ဖြင့် ခွပ်ခနဲ ကျလာလေ၏။ ကျားသစ်ကြီးလည်း ချက်ကောင်းကို ထိသွားသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အကြောသေသွားသကဲ့သို့ အကြောများ ဆိုင်းသွားဟန်ဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ဒေါသတကြီး လူးလိမ့်နေပေ၏။ နာဟွန်၏ အရှိန်ပြင်းလှသော တင်းပုတ်ကြီး သည်လည်း ကျားသစ်ကြီးပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်လာ၏။

၆၀ * အော်ဂဲနီ

နောက်ဆုံး၌ ကျားသစ်ကြီးသည် လူးလွန်တွန့်လိမ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ကျားသစ်ကြီးမှာ ဦးခေါင်းခွံ ကွဲကြေနေကာ ထိုဦးခေါင်းခွံတွင်းမှ ဦးနှောက်များလည်း စိမ့်ထွက်နေလေသည်။

ကျားသစ်ကြီးလက်ချက်ကြောင့် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာများမှ သွေးတသွင်သွင် ကျနေရာမှ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် အားယူထိုင်ရင်း နွမ်းလျသော လေသံဖြင့် . . .

“နာဟွန်၊ ငါ့ရဲ့အသက်ကို မင်း ကယ်လိုက်တာပဲကွာ။ ဒီအတွက် မင်းကို ငါ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောကြားလိုက်၏။ ထိုအခါ နာဟွန်က . . .

“ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး နှလုံးမည်းရယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်က ခင်ဗျားကို ဘေးမသီ ရန်မခအောင် စောင့်ရှောက်ရမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်တော်မြတ် ချမှတ်ထားတယ်မဟုတ်လား”

ဟု ပြောကြားရာမှ . . .

“တကယ်တော့ ဟောဒီကျားသစ်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါပဲ။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို ဒီလို လက်လွန်ခြေလွန် လုပ်ဖို့တော့ မကောင်းပါဘူးလေ”

ဟု ပြောကြားလိုက်၏။

ထို့နောက် နာဟွန်သည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အတွင်းရှိ ကျည်ဆံများကို ထုတ်ယူထားလိုက်၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း မေ့မျောသွားခဲ့လေ၏။

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကျော်သောအခါတွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း မေ့မျောရာမှ သတိပြန်လည်ရလာသည်။ မေ့မျောနေခိုက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် စိတ်နှလုံးချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်ရှည်ကြီးကို မက်နေခဲ့၏။

အိပ်မက်ရှည်ကြီးမှ နိုးလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် စကားပြောသံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသည်။ သို့သော် ပြောသော ဘာသာစကားကို နားမလည်သောကြောင့် မည်သည့်အကြောင်းအရာတို့ကို ပြောဆိုနေကြောင်း မသိရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မိမိ မသိရှိ မရောက်ဖူးသော တိုင်းတစ်ပါး ဒေသသစ်၌ ရုတ်တရက် မွေးဖွားလာဘိသကဲ့သို့ အောက်မေ့ခံစားနေမိ၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မိမိပတ်ဝန်းကျင်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ စောင်အခင်းတစ်ခုပေါ်၌ မိမိလဲလျောင်းနေပြီး ကြီးမားလှသော ခေါင်းအုံးကြီး တစ်လုံးပေါ်၌ အုံးမှီနေကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။ မိမိအုံးမှီနေသော ခေါင်း

အုံးကြီးမှာ သားမွေးများဖြင့် ချုပ်ထားပြီး မိမိလဲလျောင်းနေရာမှာ သန့်ရှင်းလှပ လှသော တဲကြီးတစ်လုံးအတွင်း၌ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

မိမိ၏ အိပ်ရာဘေး၌လည်း နွားနို့ခွက်ကြီးတစ်ခွက် ချထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ဤသို့ နွားနို့ခွက်ကြီးကို မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖီလစ် ဟတ်ဒင်သည် အပြင်းအထန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကာ အူတကြုတ်ကြုတ်ဖြစ် လာသည်။ ထို့ကြောင့် နွားနို့ခွက်ကြီးကို သောက်ရန် လက်လှမ်းယူလိုက်သည်။ သို့သော် လက်ကို ကြွရုံကြွနိုင်ပြီး အောက်သို့ ပြန်ကျသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ မိမိဘေးပတ် ပတ်လည်သို့လည်း စိတ်မရှည်သည့် အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တဲကြီးအတွင်း၌ အကူအညီပေးမည့်သူဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှပင် မရှိပါ ကလား။ မိမိတစ်ဦးတည်းပါကလား။

ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သောကြောင့် စောင်အခင်းထက်၌ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လဲလျောင်းရင်း အသာမျက်စိမှိတ် ကာ နားနေလိုက်သည်။ အိပ်၍ကား မပျော်တော့ပေ။

ခဏကြာသောအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် အလွန်ညင်သာသိမ်မွေ့ လှသော ခြေသံတို့ကို ကြားရသည်။ ထိုခြေသံတို့သည် မိမိအပါးသို့ လျှောက် လာပြီး မိမိကို မိုး၍ ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားသိရှိရသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ခပ် တိုးတိုး စကားပြောသံတို့ကို ကြားရသည်။ အသံမှာ တိုးလွန်းရကား ဝေးကွာ သောဒေသမှ ပြောနေသလောဟု မှတ်ထင်ရသည်။ သို့သော် ပြောသည့်စကား တို့ကိုကား ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် သဲသဲကွဲကွဲ ကြားနေရသည်။

အသံတစ်သံက . . .

“နှလုံးမည်းကတော့ ဆက်ပြီး အိပ်ပျော်နေတုန်းပဲနော်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာမှာတော့ သွေးရောင်သန်းလာပါပြီ။ ဒီတော့ မကြာခင် သတိပြန်ရပြီး အိပ်ရာက နိုးလာမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အခြားအသံတစ်သံက . . .

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ နာနီယာ။ နှလုံးမည်းဟာ မကြာခင် နိုးလာမှာပါ။ နှလုံးမည်းရတဲ့ ဒဏ်ရာကလည်း မပြင်းထန်လှပါဘူး။ နှလုံးမည်းအပေါ်ကို ကျားသစ်ခုန်အုပ်လိုက်တဲ့ ဒဏ်ပဲ ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ နှလုံးမည်းဟာ သေဘေးကို ကြုံရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မသေပါဘူးကွယ်”

ဟု ပြောသည်။ ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအသံမှာ နာဟွန်၏အသံဖြစ် ကြောင်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင် ချက်ချင်းသိရှိရသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အလွန်ညင်သာသော အသံဖြင့် နာနီယာက . . .

၆၂ * အော်ဂဲနီ

“နှလုံးမည်း သေဆုံးရင်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ။ နှလုံးမည်း ဟာ သိပ်ပြီး ခွဲညားချောမောတာပဲ။ နှလုံးမည်းလို ခွဲညားချောမောတဲ့ ယောက်ျား ဆိုလို့ ကျွန်မရဲ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ နာဟွန်က မကျေနပ်သော အသံဖြင့် . . .

“ငါ့ရဲ့နှလုံးသားကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးနဲ့ တည့်တည့်ကြီး ချိန်ထား တဲ့အခါမှာတော့ နှလုံးမည်းကို ခွဲညားချောမောတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မထင် ခဲ့ဘူး နာနီယာ”

ဟု ပြောကြားသည်။ ထိုအခါ နာနီယာက . . .

“ဒါကတော့ရှင်၊ နှလုံးမည်းက ဘုရင်စိတ်ဝါယိုးရဲ့ လက်တွင်းက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ချင်တာကိုး။ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်လုနေတဲ့အခါမျိုး မှာ ဒီလိုပြုမူတာဟာ သိပ်မဆန်းလှပါဘူး။ ပြီးတော့ နှလုံးမည်းက သူနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ ရှင့်ကို ခေါ်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ သူခေါ်တဲ့အတိုင်း ရှင်လိုက် မယ်ဆိုရင်၊ ပြီးတော့ ရှင်ကလည်း ကျွန်မကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားမယ် ဆိုရင် ဘာပြဿနာမှ ပေါ်မယ်မထင်ဘူး။ အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ် သွားမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ နာဟွန်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အသံကြီးဖြင့် . . .

“နှလုံးမည်းခေါ်တဲ့အတိုင်း ငါက လိုက်လို့ဖြစ်မလား နာနီယာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ပေးအပ်ထားတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားကို ငါက လွန်ဆန်ပြီး သွေဖည် ရမလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ နာနီယာက လေသံကိုမြှင့်လိုက်ပြီး

“ဘုရင်မင်းမြတ် ဟုတ်လား၊ ဘာ ဘုရင်မင်းမြတ်လဲ။ ရှင်က ဒီ ဘုရင်မင်းမြတ် ပေးအပ်ထားတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားကို ဘာကြောင့် စောင့်သိနာ ခံနေရမှာလဲ။ ရှင်ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဦးဆွေးဆံမြေ့ သစ္စာရှိရှိ အမှုတော် ထမ်းခဲ့တယ်။ အဲဒီလို အမှုတော်ထမ်းကောင်းတဲ့အတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်က ရှင့်ကို ဘာများ ဆုတော်လာဘ်တော် ချီးမြှင့်ခဲ့သလဲ။ ဆုတော်လာဘ်တော် မချီးမြှင့်တဲ့အပြင် ရှင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုတဲ့ ရှင်ချစ်သူဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို တောင် တော်ကောက်လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား။ မကြာခင် ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်မဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက် ဖြစ်ရတော့မယ်”

ဟု ပြောကြားရင်း ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုကြွေးတော့သည်။ ထိုသို့

ရှိုက်ငိုနေရာမှ ဆက်၍ . . .

“နာဟွန်ရယ်၊ ကျွန်မကို တကယ်ပဲ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခင်စုံမက် တယ်ဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မတို့ ရှေ့ရေးကို ဦးစားပေးပြီး စဉ်းစားသင့်ပါတယ်

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၆၃

မောင်ရယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ၊ နှလုံးမည်းရဲ့ကိစ္စတွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး စဉ်းစားမနေပါနဲ့လားကွယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မတို့ အတူလက်တွဲပြီး နေတယ်ပြည်ကို ထွက်ပြေးကြပါစို့။”

ဟု ပြောကြားသည်။ ထိုအခါ နာဟွန်က . . .

“နာနီယာရယ် တိတ်ပါကွယ်။ ငိုမနေပါနဲ့။ ငါထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားနဲ့ ငါမြတ်နိုးစုံမက်တဲ့ ချစ်သူတို့ လွန်ပွဲမှာ ငါ့နှလုံးသားဟာ ကွဲထွက်သွားတော့မယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ချင်တာလဲကွယ်။ ငါဟာ စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပြီးသားပါ။ စစ်သားဆိုတာ ဘုရင်မင်းမြတ်ညွှန်ပြတဲ့ လမ်းအတိုင်း လျှောက်ရတယ်ကွယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ရတယ်ကွယ်။ အေးလေ . . . ငါလည်း မကြာခင် သေဆုံးလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ မရဏသေမင်းနဲ့ တွေ့အောင်လည်း ငါကြိုးစားနေတယ်။ ငါသေဆုံးသွားရင်လည်း ဒီဒုက္ခခပ်သိမ်းက ကင်းငြိမ်းသွားမှာပါ”

ဟု ပြောကြားရာ၊ နာနီယာက . . .

“အော် ရှင်သေဆုံးသွားရင် ရှင့်အဖို့မှာတော့ ဒုက္ခခပ်သိမ်းက ကင်းငြိမ်းသွားမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ ရှင် မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။ ကျွန်မဟာ ရှင်လို စစ်သားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ အားနဲ့တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ပါ။ အားနဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟာလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်အာဏာကို နာခံရမယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အလိုတော်ကျ အသုံးတော်ခံရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒီတော့ ရှင်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တာဟာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ပြောမှားဆိုမှားရှိတာကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါနော်”

ဟု ပြောကြားသည်။

ထို့နောက် နာနီယာသည် နာဟွန်၏ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းဖက်လိုက်ပြီးနောက်၊ နာဟွန်၏ ရင်ခွင်ထက်၌ ခေါင်းမှီရင်း ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုတော့သည်။

ဇူးလူးလုံမပျို နာနီယာ

ထို့နောက် နာဟွန်နှင့် နာနီယာတို့သည် လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်သာ တတွတ်တွတ် ပြောကြားနေသောကြောင့် မည်သည့်အကြောင်းအရာတို့ကို ပြောကြားနေကြောင်း ဖိလစ်ဟတ်ဒင် မကြားမသိရတော့ပေ။ အတန်ကြာသောအခါ နာဟွန်သည် နာနီယာကို ချန်ထားကာ တဲပေါက်ဝမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ဖိလစ်ဟတ်ဒင်လည်း ထိုအခါကျမှ မျက်လုံးကို အသာဖွင့်ကာ ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နေမင်းကား အနောက်ဂေါယာကျွန်းသို့ ဝင်ဆဲဖြစ်၍ နေမင်း၏ ရဲရဲနီသော အလင်းရောင်သည် တဲတံခါးဝမှ တဲအတွင်းသို့ ဖြာဆင်းနေသည်။

ထိုရဲရဲနီသော နေရောင်သည် တဲကြီး၏ အလယ်တည့်တည့်တွင်ရှိသော တိုင်ကြီးတစ်တိုင်ကို မှီကာ ရပ်နေသည့် ဇူးလူးလုံမပျို နာနီယာအပေါ်သို့လည်း အပြည့်အဝ ကျဆင်းနေသည်။ တိုင်ကြီးကိုမှီကာ စိတ်ပျက်အားငယ်သည့် အသွင်ဖြင့် နွမ်းလျလျ ဖြေလျော့လျော့ရပ်နေသည့် နာနီယာ၏ သွင်ပြင်မှာ စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းလှပေသည်။

နာနီယာမှာ ဇူးလူးလုံမပျိုများအနက် အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အကြောရှင်းဆုံး လုံမပျိုတစ်ဦးဖြစ်လေရာ နာနီယာ၏ နွမ်းလျလျ ဖြေလျော့လျော့ ရုပ်ဆင်း သွင်ပြင်မူရာသည် ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ အသည်းနှလုံးကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖောက်ထွင်းသွားတော့သည်။ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်လည်း နာနီယာကို အသက်ရှူမှားမတတ် တရှိုက်မက်မက် ငေးကြည့်နေမိရှာတော့သည်။

နာနီယာ၏ ဝတ်စားဆင်ပြင်ပုံမှာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေး ဖြစ်သည်။ နာနီယာသည် ပရုံးထက်၌ အနားစတွင် ကြိမ်စေ့ပြာပြာများဖြင့် သီထားသော

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၆၅

အပေါ်ရုံ အဝတ်ဖြူစလေးကို သိမ်းခြုံထားသည်။ ခါးထက်၌ ပြုပြင်ထားသော ဒရယ်ရေလေးကို ဆင်မြန်းထားသည်။ ထိုဒရယ်ရေ၏ အနားစတို့တွင်လည်း ကြိမ်စေ့ပြာပြာများ သီထားသည်။ နဖူးပြင်နှင့် လက်ဝဲခူးခေါင်းထက်၌ အစင်းအစင်းထင်နေသော အညိုရောင် သားမွှေးတို့ကို ဆင်မြန်းထားသည်။ လက်ယာ လက်ကောက်ဝတ်တွင်မူ အရောင်တလက်လက် တောက်နေသော ကြေးနီလက်ကောက်များကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

နာနီယာ၏ အရပ်အမောင်းမှာ မြင့်မားပြီး အချိုးအဆစ် ပြေပြစ် လှပရုံမက တောင့်တင်းဖွံ့ဖြိုးလှသည်။ အသားအရည်မှာ ညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် စိုပြည်လတ်ဆတ်သည်။ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ ဆီမိတစ်မျိုးရိုးနွယ်ဝင်တို့၌ တွေ့ရတတ်သော မျက်နှာသွင်ပြင်မျိုး ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးလေးများမှာ ကော့ညွတ်ကွေးနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းနှင့် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည်။ နားရွက်မှာမူ သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်မှာ နက်မှောင်နေပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ထက်၌ ဝဲကျနေသည်။

အထူးသဖြင့်ကား နာနီယာ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ နက်မှောင် ရွန်းလက်နေသည်။ သောက်ရှူးကြယ်ညီနောင်ပမာ တပြောင်ပြောင် တလက်လက် အရောင်ထွက်နေသော မျက်လုံးအစုံမှာ စိတ်ကူးဖြင့် တွေးကြံ၍ မရလောက်အောင် လှပလှပေသည်။

နာနီယာသည် တိုင်ကြီးကိုမှီကာ နွမ်းလျ ဖြေလျော့သောအသွင်ဖြင့် မိနစ်အတန်ကြာမျှ ကနွဲ့ကလျ ရပ်နေပေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝင်လုဆဲနေရောင်သည် နာနီယာ၏ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာလှလှလေးအပေါ်သို့ ယှက်ဖြာကွန့်မြူးနေသည်။ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း နာနီယာ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ တရှိုက်မက်မက် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အတန်ကြာသောအခါ နာနီယာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မိမိကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေသော ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ မျက်လုံးအစုံကို ဖြတ်ခနဲ တွေ့ဆုံလိုက်ရသည်။ နာနီယာလည်း ဆတ်ခနဲ လန့်သွားဟန်ဖြင့် အပေါ်ရုံအဝတ်ဖြူစဖြင့် ရင်ညွန့်ကို လုံအောင် ကပျာကယာ ဖုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ အပါးသို့ ညင်သာပေါ့ပါးစွာ လျှောက်လာပြီးလျှင် . . .

“အင်ကူး အင်ကူးတောင် နိုးနေမှကိုး။ ဘာများ အလိုရှိပါသလဲရှင်”

ဟု ဇူးလူးဘာသာစကားဖြင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ မေးလိုက်ရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

၆၆ * အာဇာနည်

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ကျုပ်နိုးနေပါပြီ။ ကျုပ်တစ်ခုခု သောက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . .၊ ကျုပ်က သိပ်ကို အားနည်းနေပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ နာနီယာလည်း ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ဘေးသို့ အသာထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖိလစ်ဟတ်ဒင်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် အသာပေးထူပေးသည်။ ညာလက်ဖြင့် နို့ခွက်ကြီးကို ကိုင်ကာ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ ပါးစပ်တွင် အသာတော့ပေးသည်။

ဖိလစ်ဟတ်ဒင်သည် နို့ခွက်ကြီးကို တကွပ်ကွပ်သောက်နေရာမှ နို့ခွက်ကြီးအတွင်းမှ နွားနို့များ မကုန်ခင်တွင် စိတ်ထားလုံးဝပြောင်းသွားတော့သည်။ ဤသို့ စိတ်ထားပြောင်းရခြင်းမှာ နာနီယာ၏ ယစ်မူးဖွယ်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗအတွေ့အထိထူးကြောင့်ပေလော။ ထူးခြားစွဲမက်ဖွယ်သော အမြင်ဆန်းသည့် ရူပါရုံကြောင့်ပေလော၊ သို့မဟုတ် မိမိအပေါ် သနားကြင်နာကရုဏာစိတ်တို့ ယိုစိမ့်စီးဆင်းနေသော မျက်လုံးအစုံကြောင့်လော၊ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်သည် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား မပြောတတ်။ ခွဲခွဲခြားခြားမသိ။ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်သည် ပိုင်းပိုင်းခြားခြားပြောတတ်၍ ခွဲခွဲခြားခြားသိသည်ကား နာနီယာကို မရလျှင် မနေနိုင်အောင် စွဲစွဲလန်းလန်း တပ်တပ်မက်မက် တမ်းတမ်းတတ ချစ်ခင်တွယ်တာနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်တကား။ ဤသို့ ဇူးလူးလုံမပျိုတစ်ယောက်ကို မိမိ အမှန်တကယ် စုံမက်စွဲလန်းနေခြင်းကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာမည့် ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်အပေါင်းကိုလည်း ဖိလစ်ဟတ်ဒင်သည် တွေးတောစိုးရိမ်ခြင်း လုံးဝမဖြစ်ပေ။

“ဘုရားရေ အသားမည်းတဲ့ ဇူးလူးလုံမပျိုလေးကို ငါမြင်မြင်ချင်း စုံမက်ချစ်ခင်နေမိပါသကော။ ငါ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဒီဇူးလူးလုံမပျိုလေးကို စုံမက်ချစ်ခင်သလို ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခင် မစုံမက်ဖူးပါကလား။ ဒီတော့ ဒီဇူးလူးလုံမပျိုလေးကို စုံမက်ချစ်ခင်မိတဲ့အတွက် ငါ့မှာ ဘေးဒုက္ခ အန္တရာယ်တွေ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကောင်း ကြုံတွေ့ရပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့တာပေါ့၊ အင်း ဒီဇူးလူး လုံမပျိုလေးကို ငါချစ်ခင်မိတဲ့အတွက် ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လေး နာဟွန်နဲ့ ဘုရင်စီတီဝါယိုးတို့တော့ကံဆိုးရှာတာပါပဲ။ ဒီဇူးလူးလုံမပျိုလေးကို ငါငြီးငွေ့လာတဲ့အခါကျရင်တော့ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနဲ့ ပ,ထုတ်ပစ်ရတာပေါ့” ဟူ၍ပင် တွေးတောနေလေသည်။

ဖိလစ်ဟတ်ဒင်သည် နွားနို့သောက်ပြီးနောက်၊ သားမွေးခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ပြန်လှဲရင်း အမျိုးမျိုး တွေးတောနေသည်။ ထိုသို့တွေးတောရင်း ကျားသစ်ကုတ်သောကြောင့် ရရှိသော မိမိ၏ဒဏ်ရာတို့ကို ထောင်းထုထားသော

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၆၇

တိုင်းရင်းသား ဆေးရွက်များဖြင့် စည်းနှောင်ပေးနေသော နာနီယာ၏ မျက်နှာ လှလှလေးကို တငေးတမော စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဤသို့ ဖီလစ်ဟတ်ဒင် စိတ်ထားဖောက်ပြန်ကာ မရိုးသားသော အကြည့်ဖြင့် နာနီယာအား စိုက်ကြည့်နေခြင်းကို နာနီယာသည် အလိုလို သိရှိ သတိပြုမိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ဒဏ်ရာကို ဆေးစည်းပေး နေသော နာနီယာသည် မသိမသာ တုန်လှုပ်ကာ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်လာ သည်။ သို့သော် နာနီယာသည် စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းကာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင် ၏ ဒဏ်ရာကို ပြီးစီးအောင် ဆေးစည်းပေးသည်။ ထို့နောက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင် ၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ အသာထလိုက်ရင်း . . .

“ဒဏ်ရာကို ဆေးစည်းလို့ ပြီးပါပြီရှင်”

ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် တဲကြီးအလယ်ရှိ တိုင်ကြီးနားတွင် သွား ပြီးရပ်နေသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လေဒီ။ လေဒီက သိပ်ပြီး ကြင်နာတာပဲနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ နာနီယာက . . .

“ကျွန်မကို လေဒီလို့ မခေါ်ပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရွာသူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးသာဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ပြီးတော့ အမည်က နာနီယာလို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုခေါ် လိုက်တဲ့အတွက် အံ့ဩသွားသလားကွယ်။ မအံ့ဩပါနဲ့။ ကျုပ်က မင်း အကြောင်းကို ကြားပြီးသိပြီးသားပါ။ မင်းဟာ မကြာခင်မှာပဲ သခင်မတစ် ယောက် ဖြစ်တော့မယ်မဟုတ်လား။ ဟောဟိုက ဘုရင်စီတီဝါယိုးရဲ့ တဲနန်း တော်ကြီးမှာ မိဖုရားတစ်ပါးအဖြစ် စံမြန်းတော့မယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ နာနီယာလည်း . . .

“အို . . . ဘုရား . . . ဘုရား”

ဟု ရေရွတ်ရင်း မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖုံးလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ နာနီယာရယ်။ အတားအဆီးဖြစ်တဲ့ ခြံစည်းရိုးဟာ သိပ်မမြင့်ပါဘူး။ ဒီခြံစည်းရိုးကို အပေါ်က ခုန်ကျော်လို့လည်း သွားနိုင်ပါ တယ်။ အောက်ကငုံလျှိုးပြီးလည်း သွားနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ နာနီယာသည် မျက်နှာကို ဖုံးထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို အောက်သို့ချလိုက်ပြီး ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ မျက်နှာကို စိတ်အားထက်သန်သော

၆၈ * အော်ဂဲန့်

အမှုအရာဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဖိလစ်ဟတ်ဒင်သည် စကားစကို မဆက်ဘဲ . . .

“ကျုပ် ဒီကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရောက်လာသလဲ နာနီယာ”

ဟုသာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ နာနီယာက . . .

“နာဟွန်နဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေက ထမ်းခေါ်လာတာပါ”

ဟု ဖြေလိုက်ရာ၊ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“အင်းလေ၊ အခုတော့ ဒီနေရာကိုရောက်ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျုပ်ကို ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင်ပြုတဲ့ ကျားသစ်ကြီးကိုတောင် ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ နာဟွန်ဟာ ရဲရင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျုပ်အတွက် စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ နာဟွန်ရဲ့ ကျေးဇူးက ကြီးမားလှပေတယ်။ ဒီကျေးဇူးကို ကျုပ် တစ်လှည့်တပြန် ဆပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ မင်းကိုလည်း ကျုပ် ကျေးဇူးပြုနိုင်ပါလိမ့်မယ် နာနီယာရယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤကား ဖိလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် နာနီယာတို့ ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ပေတည်း။

နာနီယာသည် ဖိလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံရန် မကြိုးစားလင့်ကစား ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ဒဏ်ရာမှာ အကင်းမသေသေးသောကြောင့် ဒဏ်ရာကို ဆေးစည်းပေးရခြင်း၊ ဆေးထည့်ပေးရခြင်းတို့ကို ပြုဆောင်နေရရှာသည်။ ထို့ကြောင့် ဖိလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေ့ဆုံခဲ့ရလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် နာနီယာအပေါ် စုံမက်စွဲလန်းသော ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ စိတ်ထားသည် ပြောင်းလဲယုတ်လျော့သွားခြင်း မရှိရုံမက ခိုင်မြဲတိုးပွား၍ပင် လာလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နာနီယာ၏ မေတ္တာပန်းကို ဆွတ်ခူးယူငင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ကို အစွမ်းကုန်ကြိုးစားရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချကာ နာဟွန်အပေါ်သို့ ညွတ်ပျောင်းနေသော နာနီယာ၏ စိတ်ထားပြောင်းလဲကာ မိမိအပေါ်သို့ စိတ်ထားညွတ်ပျောင်းလာအောင် အမျိုးမျိုး ကြိုးပမ်းအားထုတ်တော့သည်။

ဖိလစ်ဟတ်ဒင်သည် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ မေတ္တာကို လက်ခံရရှိအောင် သိမ်းသွင်းရာ၌ အလျင်စလို အလောတကြီး မပြုအပ်ကြောင်း၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မောက်မောက်မာမာ မပြုအပ်ကြောင်း၊ နည်းပရိယာယ်ကြွယ်၍ လိမ္မာပါးနပ်ဖို့လိုကြောင်းတို့ကို နောကျေအောင် သိထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နာနီယာကို အမျိုးမျိုး မြှောက်ပင့်ချီးကျူးခြင်း၊ နာနီယာအပေါ် မေတ္တာစေတနာထား၍ ဂရုစိုက်ကြောင်း သိသာစေမည့် အမှုအရာ အပြောအဆို

တို့ကို ပြုမူပြောဆိုခြင်းတို့ဖြင့် နာနီယာကို အမျိုးမျိုး ညှို့ငင်သိမ်းသွင်းတော့သည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ကြိုးပမ်းချက်တို့သည် အာဖရိကတိုင်းရင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်သော အသိဉာဏ်ပညာ မကြွယ်ဝသေးသော နာနီယာအဖို့ အမှန်တကယ် ထိရောက်ပါ၏။ သို့သော် နာနီယာ၏ အသည်းနှလုံးသည် ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လေး နာဟွန်အပေါ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ပြည့်လျှံနေရကား၊ နာနီယာ၏ အသည်းနှလုံးတွင် အခြားလူဖြူတစ်ယောက်အတွက်ဖြစ်စေ၊ လူမည်းတစ်ယောက်အတွက်ဖြစ်စေ နေရာပေးစရာဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ပါပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း နာနီယာသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ကို ကြင်ကြင်နာနာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံပြောဆိုသော်လည်း ထို့ထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည့် အမူအရာမျိုး ညှို့ငင်ဆွဲဆောင်နေသော ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ကြိုးပမ်းချက်တို့ကို သတိပြုမိသည့် အမူအရာမျိုးကိုလည်း လုံးဝမပြုရှာပေ။

ဤသို့ နာနီယာက မိမိ၏ကြိုးပမ်းချက်တို့ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုနေသည်ကို တွေ့သိရသောအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားသေးသည်။ သို့သော် ‘ဇူးလူးလုံမပျိုများသည် မိမိတို့၏မေတ္တာကို အတိအလင်း ထုတ်ဖော်တောင်းခံခြင်းမပြုသော သူများအပေါ် မိမိတို့၏ အတွင်းစိတ်ထားကို ထုတ်ဖော်လှစ်ဟခြင်းမပြုဘဲ မသိကျိုးကျွန် ပြုတတ်ပေသည်’ ဟူသော အချက်ကို ချက်ချင်းပင် တွေးတောမိ၏။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် နာနီယာကို ‘မိမိမေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေကြောင်း အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟရန် လိုပေပြီ’ ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရန် အခွင့်အလမ်းကို ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ကြာမြင့်စွာ မစောင့်ဆိုင်းရပေ။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ယခုအခါ၌ ဒဏ်ရာများ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်ရကား၊ မိမိရောက်ရှိနေရာ တဲကြီး၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင် တဲများရှိရာသို့ အမြဲလိုလို လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိသည်။ နာနီယာ၏ ဖခင် အမ်ဂိုနာပိုင်သော တဲများနှင့် ကိုက်နှစ်ရာအကွာတွင် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု စီးဆင်းနေသည်။ ထိုစမ်းချောင်းလေးမှ စမ်းရေကို နာနီယာသည် ညနေတိုင်း သွားရောက်၍ ခပ်လေ့ရှိသည်။ ထိုစမ်းချောင်းလေးနှင့် နာနီယာတို့ တဲကြီးအကြားရှိ လူသွားလမ်းလေးတည်ရာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ အလွန်ထူထပ်လှသည်။

တစ်နေ့သော မွန်းတိမ်းအခါတွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ခွေးခြေတစ်လုံးကိုယူကာ ထိုလူသွားလမ်းလေးဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ သွား

၇၀ * အောင်အောင်

ရောက်ထိုင်နေသည်။ ထိုသို့ ထိုင်နေခိုက်တွင် နာနီယာသည် ရေအိုးတစ်လုံးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ စမ်းချောင်းလေးသို့ ရေခပ်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါတွင် နာနီယာသည် ရေအိုးကို ရွက်ကာ စမ်းချောင်းလေးမှ ပြန်လာသည်။

ယခုအခါ၌ နာနီယာသည် ဒရယ်ရေလေးကိုသာ ခါးထက်၌ ဆင်မြန်းထားသည်။ ပခုံးထက်၌ ခြံလွှမ်းထားလေ့ရှိသော အပေါ်ရုံ အဝတ်ဖြူမှာ တစ်ထည်တည်းသာရှိရကား၊ ရေစိုသွားမည်ကို စိုးသောကြောင့် မဝတ်ဆင်ဘဲ အိမ်၌ ထားခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် နာနီယာ၏ အပေါ်ပိုင်းမှာ ထင်းထင်းကြီးပေါ်ထင်နေပေသည်။ နာနီယာသည် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ပါးထက်၌ ထောက်ရင်း ပြန်လာခြင်းဖြစ်၍ နာနီယာ၏ လှပလုံးကျွတ် ဖုထစ်ဖွံ့ဖြိုး အချိုးအစားကျသော ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့လည်း နေရောင်သည် အစွမ်းကုန် ထွန်းတောက်လျက်ရှိသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် နာနီယာ၏ ရူပါရုံအလှထူးကို မူးမူးမေ့မေ့စိုက်ကြည့်နေရင်း၊ ‘နာနီယာကို မည်သို့ စကားစရာ၍ စတင်ပြောကြားရပါအံ့နည်း’ ဟု တွေးတောစဉ်းစားနေမိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ကုသိုလ်ကံ ပေးကူမသည့်အလား မြွေတစ်ကောင်သည် လူသွားလမ်းလေးတစ်ဖက်မှ နာနီယာ၏ ခြေထောက်ကို ဖြတ်ကာ အခြားတစ်ဖက်သို့ ရှောခနဲ ဖြတ်ဆင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် နာနီယာလည်း နောက်သို့ ကြောက်လန့်တကြား ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ဤတွင် နာနီယာ ရွက်ထားသော ရေအိုးသည် စောင်းငဲ့ကာ ရေများမှောက်ကုန်တော့သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း နာနီယာအပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ ချဉ်းကပ်ကာ လှုပ်ရမ်းနေသော ရေအိုးကို မယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရယ်မောရင်း . . .

“ဒီမှာ ခဏလောက်စောင့်နေဦး နာနီယာ။ မင်းအတွက် ကျုပ်ရေသွား ဖြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ နာနီယာက . . .

“နေပါစေရှင်ရယ်၊ ရေခပ်တာဟာ မိန်းမသားတွေရဲ့ အလုပ်ပါ”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ကျုပ်တို့ လူမျိုးတွေကတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမအတွက်ဆိုရင် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးတတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောရင်း ရေအိုးကို ကိုင်ကာ စမ်းချောင်းလေးဘက်သို့ ထွက်ခွာသွား၏။ နာနီယာလည်း အံ့ဩငေးမောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၇၁

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် လက်ကိုင်မပါသော ရေအိုးကို ပခုံးထက်၌ ထမ်း၍ ပြန်လာရာ၊ နာနီယာထံသို့ မရောက်မီ လမ်းခရီးတွင် ရေများ ဘောင်ဘင်ခတ်ကာ ဖိတ်စင်သောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဤသို့ သူ့ရဲကောင်းကြီးလုပ်မိခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်မိမိ နောင်တရမိသေး၏။ သို့သော် နာနီယာထံပါးသို့ ရောက်သောအခါ ၌ကား ထိုအချက်ကို လုံးဝမထုတ်ဖော် မပြောကြားရုံမက . . .

“ရေတော့ အပြည့်ဖြည့်ခဲ့ပြီ နာနီယာ၊ မင်းရဲ့တဲအထိ ကျုပ်သယ်ပေးရမလား”

ဟုပင် လောကွတ်ပြုလိုက်သေးသည်။ ထိုအခါ နာနီယာက . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အင်ကူးရယ်။ ကျွန်မဘာသာပဲ ရွက်သွားပါ့မယ်။ ရေအိုးက အလေးကြီးဆိုတော့ အင်ကူးအဖို့ ပင်ပန်းနေပါဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ရေအိုးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေအိုးကို ရွက်ကာ ထွက်ခွာသွားမည်ပြုရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ခဏဆိုင်းပါဦး နာနီယာ၊ မင်းရဲ့အဖော်အဖြစ် ကျုပ်ဘေးက လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ အားနည်းနေတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ တကယ်လို့ မင်းသာ မပြုစုရင် ကျုပ်အသက်ပြန်ရှင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။ ထိုအခါ နာနီယာက . . .

“အင်ကူးရဲ့အသက်ကို ကယ်တာက ကျွန်မ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ နာဟွန်က ကယ်တာပါ”

ဟု ပြောရာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို နာဟွန်ကယ်တာ မှန်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကိုတော့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကယ်နိုင်ပါတယ် နာနီယာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ နာနီယာက . . .

“အင်ကူးရဲ့စကားက နက်နဲလျှို့ဝှက်လွန်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဒီလိုဆိုရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေတော့ နာနီယာ၊ မင်းကို ကျုပ် ချစ်ခင်စုံမက်နေပါပြီကွယ်”

ဟု ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ စကားကြောင့် နာနီယာ၏ ညိုမှောင်သော မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားတော့သည်။ ထို့နောက် . . .

၇၂ * အော်ဂဲနီ

“အင်ကူးလို လူဖြူသခင်တစ်ယောက်က ကျွန်မလို ဇူးလူးလုံမပျို တစ်ဦးကို ချစ်ခင်စုံမက်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား။ ကျွန်မကို စုံမက်ချစ်ခင် တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ဟု ပြောကြားသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“နာနီယာရယ်။ မင်းကို ဘယ်လိုကြောင့် ကျုပ်စုံမက်ချစ်ခင်သွား တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကျုပ် စုံမက်ချစ်ခင်တာကတော့ အမှန်တကယ်ပါ။ တကယ်လို့ မင်းဟာ မျက်စိစုံ လုံးမကန်းဘူးဆိုရင် မင်းကို ကျုပ်တကယ်ပဲ စုံမက်ချစ်ခင်တယ်ဆိုတာကို မင်း တွေ့မြင်မှာပါ။ ကျုပ်ဟာ မင်းကို နှစ်နှစ်ကာကာ စုံမက်ချစ်ခင်ပါတယ် နာနီ ယာ။ မင်းကို ကျုပ် တရားဝင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားယူပါ့မယ်”

ဟု ပြောကြားရာ၊ နာနီယာက . . .

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အင်ကူးရယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာက လက်ထပ်ထိမ်းမြားဖို့ ရည်စူးပိုင်းဖြတ်ထားတဲ့သူ ရှိနေပါပြီ ရှင် ရယ်”

ဟု ငြင်းပယ်သည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဘုရင်စီတီဝါယိုးကို ပြောတာမဟုတ်လားဟင်”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ နာနီယာက . . .

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ နာဟွန်ကိုပြောတာပါ”

ဟု ဖြေသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဘုရင်စီတီဝါယိုးက မင်းကို တစ်ပတ်အတွင်း ကောက်ယူသိမ်းပိုက် မယ် မဟုတ်လား။ ဘုရင်စီတီဝါယိုးရဲ့ အသိမ်းအပိုက်ကို ခံတာထက် မင်းကို ချစ်ခင်စုံမက်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့နောက်ကို မင်းလိုက်သင့်ပါတယ်”

ဟု ပြောကြားလိုက်ရာ၊ နာနီယာက . . .

“ဒီမှာ အင်ကူး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အသိမ်းအပိုက်ကို ခံရမှာထက် စာရင်တော့ အင်ကူးရဲ့နောက်ကို လိုက်ရမှာကို ကျွန်မ ပိုပြီး လိုလားပါတယ် ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ နာဟွန်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုပါတယ်။ တကယ် လို့ နာဟွန်နဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်ထိမ်းမြားဖို့ အခွင့်အလမ်းရင်လည်း ရှိပါစေတော့။ ကျွန်မကတော့ ဘုရင့်ကိုယ်လုပ်တော်အဖြစ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အရောက်မခံ ပါဘူးရှင်”

ဟု ပြောကြားသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဘုရင်စီတီဝါယိုးရဲ့ လက်တွင်းကို မကျဆင်းရအောင် မင်း ဘယ် လိုတားဆီး ဆောင်ရွက်မလဲကွယ်”

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၇၃

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ နာနီယာက နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်းစေ့ရင်း
“မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ရေထဲဆင်းသေဖို့အတွက် ချောင်းတွေ ရှိပါ
တယ်။ သစ်ပင်ပေါ်က ကြိုးဆွဲချသေဖို့အတွက် သစ်ပင်တွေရှိပါတယ်”

ဟု ဖြေသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“နာနီယာရယ်၊ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ဖို့အတွက် မင်းဟာ
ချောလွန်းလှလွန်း နေပါတယ်ကွယ်။ နှမေ့တသစရာ ကောင်းလှပါတယ်”

ဟု ပြောရာ၊ နာနီယာက . . .

“ရုပ်ချောချော ရုပ်ဆိုးဆိုး ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်
မှာ အမှန်ပါပဲရှင်”

ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဒီလို မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ နာနီယာရယ်၊ မင်းအတွက် ကျုပ်နည်းလမ်း
ရှာပေးပါ့မယ်။ ကျုပ်ရဲ့မေတ္တာကို လက်ခံပါကွယ်”

ဟု ပြောရင်း နာနီယာ၏ ခါးကို လက်ဖြင့် လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

နာနီယာလည်း ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ လက်ကို ညင်
ညင်သာသာ ဖယ်ရှားရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်အေးဆေး
သော အမူအရာဖြင့် . . .

“ကျွန်မကို စုံမက်ချစ်ခင်တယ်ဆိုတာဟာ ကျွန်မကို ဂုဏ်ပြုရာ
ရောက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် အင်ကူး။ ဒါပေမယ့် အင်ကူး
ဟာ ကျွန်မကို သဘောမပေါက်၊ နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ နာဟွန်နဲ့
လက်ထပ်ထိမ်းမြားဖို့ သဘောတူပြီးပါပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်မကို နာဟွန် ပိုင်ဆိုင်
နေပါပြီ။ နာဟွန် အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကျွန်မဟာ အခြားတစ်ပါးသော
ယောက်ျားကို တပ်မက်တဲ့မျက်စိနဲ့ မကြည့်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့
လူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ လူဖြူအမျိုးသမီးတွေ
နဲ့ မတူပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဟာ အသိဉာဏ်ပညာ မကြွယ်ဝကြပါဘူး။ ရိုးသား
ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမယ်
လို့ သစ္စာဆိုပြီးရင် အဲဒီသစ္စာကို သေတပန် သက်တဆုံး ထိန်းသိမ်းစောင့်
ရှောက်တတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“အော် . . . ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့်ရင် မင်းကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားလို
တဲ့အကြောင်း ကျုပ်ဖွင့်ပြောတာကို မင်းက နာဟွန်ကို ပြန်ပြီး တိုင်မယ်ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ နာနီယာက . . .

၇၄ * အော်ဂဲန့်

“မတိုင်ပါဘူး အင်ကူး။ အင်ကူးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်မက ဘာ ဖြစ်လို့ နာဟွန်ကို တိုင်ရမှာလဲ။ အင်ကူးရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်မ လက် မခံဘဲ ငြင်းပယ်ပြီးမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်းကို နာဟွန်သိဖို့ မလို တော့ပါဘူး။”

ဟု အဖြေပေးသည်။

ထို့နောက် နာနီယာသည် မြေကြီးထက်၌ချထားသော ရေအိုးကြီး ကို မယူရန် ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဇူးလူးလုံမပျို နာနီယာကို လက်လွတ်မခံဘဲ မရရသည့် နည်းလမ်းဖြင့် ပိုင်ဆိုင်သိမ်းပိုက်လိုသော ဆန္ဒတို့သည် ချိုးနှိမ်မရ အောင် ပြင်းထန်တက်ကြွနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် နာနီယာကို ပိုင်ဆိုင်သိမ်းပိုက် နိုင်မည့်နည်းလမ်းကို အလျင်အမြန် တွေးတောစဉ်းစားနေတော့သည်။ ထိုသို့ အပြင်းအထန် တွေးတောစဉ်းစားသည့်အခါ၌ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ခေါင်းထဲ၌ အကြံသစ်ဉာဏ်သစ်တစ်ရပ်သည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုအကြံသစ် ဉာဏ်သစ်မှာ တော်တည့်ဖြောင့်မှန်သောအမှုကို ပြုလုပ်လိုကြသော လူကောင်း များ မပြုလုပ်ဝံ့၊ မပြုလုပ်ရက်သော အကြံဉာဏ်မျိုး၊ နောက်တွန့် ရှောင်သွား ကြမည့် အကြံဉာဏ်မျိုး၊ မကောင်းသော အကြံဉာဏ်မျိုးသာ ဖြစ်ပေသည်။ ‘သာမန်ဇူးလူးလုံမပျိုတစ်ဦး၏ ပစ်ပစ်ခါခါ ငြင်းပယ်ခြင်းကို ခံရခြင်း’ ဟု ခံပြင်းကာ နာကြည်းနေသော ဖီလစ်ဟတ်ဒင်အဖို့မှာမူ ‘မိမိသည် တရားမျှတ သော နည်းလမ်းဖြင့် ဇူးလူးလုံမပျို၏ မေတ္တာကို တောင်းခံပြီးပေပြီ။ တရား မျှတသော နည်းလမ်းဖြင့် ဇူးလူးလုံမပျို၏ မေတ္တာကို တောင်းခံ၍ မရသော ကြောင့် မရရသည့်နည်း မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းကို မိမိ မလွဲသာ မရှောင်သာ အသုံးပြုခြင်းဖြစ်သည်တကား’ ဟု တွေးတောဖြေသိမ့်ကာ မိမိတွေးကြံရမိသော အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်ကို အကောင်အထည်ဖော်တော့အံ့ဟု အလျင်အမြန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်၏။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“နာနီယာ၊ မင်းဟာ စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်းရှိပြီး ချစ်သူအပေါ် မှာလည်း သစ္စာစောင့်သိတဲ့ မိန်းမမြတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ကျုပ် လေးလေးစားစား ချီးကျူးပါတယ်ကွယ်။ ကျုပ်ဟာ မင်းကို နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးစုံမက်ပါတယ်။ မင်းကို နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးစုံမက် တဲ့ အကြောင်းကိုလည်း အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒါ ပေမဲ့ မင်းက ကျုပ်ရဲ့မေတ္တာကို ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် မင်းကို ကျုပ် ဘာမှ ထပ်မံမပြောကြားလိုတော့ပါဘူး။ မင်းနဲ့ မျိုးရိုးတူတဲ့ နာဟွန်နဲ့ လက်

ထပ်ထိမ်းမြားတာဟာ မင်းအတွက် သင့်တော်ကောင်းမွန်ပါလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျုပ် ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နာနီယာ မင်းဟာ မင်းချစ်မြတ်နိုးတဲ့ နာဟွန်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခွင့် ရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မထင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရင်စိတီဝါယိုးက မင်းကို တော်ကောက်ထားတာကို။ ဒီတော့ မင်းဟာ မကြာခင်မှာပဲ ဘုရင်စိတီဝါယိုးရဲ့ မိဖုရားငယ်တစ်ပါး ဖြစ်လာတော့မယ်။ ဘုရင်စိတီဝါယိုးရဲ့ မိဖုရားငယ်မဖြစ်ချင်ရင်တော့ မင်းပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မင်းကိုယ်မင်း အဆုံးစီရင်တဲ့နည်းလမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီတော့ နာနီယာ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါ။ ကျုပ်ဟာ မင်းကို နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးစုံမက်လေတော့ မင်းရဲ့ကောင်းကျိုးကို အစဉ်လိုလားပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီစကားကို ကျုပ်ပြောရတာပါ။ နာဟွန်ကို တစ်ပါတည်းခေါ်ပြီး နေတယ်ပြည်နယ်ကို ဘာကြောင့် ထွက်မပြေးတာလဲ။ နေတယ်ပြည်နယ်ကို မင်းတို့ရောက်သွားရင် မင်းတို့ကို ဘုရင်စိတီဝါယိုးက ဘယ်လိုမှ ရန်မမှုနိုင်တော့ဘူး။ နေတယ်ပြည်နယ်မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက် စိတ်အေးချမ်းသာ အခြေစိုက်နေနိုင်ကြတယ် မဟုတ်လား။”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။ ထိုအခါ နာနီယာက . . .

“ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကလည်း ဒီအတိုင်း ရှိပါတယ် အင်ကူးရယ်။ ဒါပေမယ့် နာဟွန်က နေတယ်ပြည်နယ်ကို ထွက်ပြေးဖို့ကိစ္စကို လုံးဝသဘောမတူဘူး။ နာဟွန်က ကျွန်မတို့လူမျိုးတွေနဲ့ အင်ကူးတို့ လူဖြူတွေ မကြာခင်စစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်စစ်တပ်ကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်ပြေးနိုင်ဖို့အတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်တော်ကိုလည်း မလိုက်နာဘဲ မနေနိုင်ဘူးတဲ့။ နာဟွန်က ဒီလိုပြောပြီး ငြင်းဆန်နေတယ်”

ဟု ပြောကြား၏။

ဤတွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဒီလိုသာ ပြောရိုးမှန်ရင်တော့ နာဟွန်က မင်းကို နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးမရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုဆိုရင် မင်းတစ်ယောက်အတွက်ပဲ မင်းစဉ်းစားပေါ့။ မင်းရဲ့အဖေကို အကျိုးအကြောင်း တီးတိုးပြောပြီး နေတယ်ပြည်ကို သားအဖနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးကြပေါ့။ ဒီလိုမင်းထွက်ပြေးတာကို သိရင် သိသိချင်း မင်းတို့နောက်ကို နာဟွန်လိုက်လာပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ချသာနေပါ။ အေး . . . နေတယ်ပြည်နယ်ကို မင်းတို့ထွက်ပြေးတဲ့အခါမှာ ကျုပ်လည်း မင်းတို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့လူမျိုးနဲ့ မင်းတို့လူမျိုးဟာ မကြာခင် စစ်ကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်လည်း ယုံကြည်နေတယ်။ စစ်ကြီးသာ ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ဒီမှာ ကျုပ်ရှိနေရင်တော့ စွန့်ရဲအုပ်

၇၆ * အော်ဂန်း

ကြီးထဲ ရောက်သွားတဲ့ သိုးငယ်တစ်ကောင်လို ကျုပ် လှလှကြီး ခံရမှာ သေချာ ပါတယ်”

ဟု ပြောကြား၏။ ထိုအခါ နာနီယာက . . .

“နာဟွန်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ နေတယ်ပြည်နယ်ကို ကျွန်မ ထွက် ပြေးပါ့မယ် အင်ကူး။ ဒါပေမယ့် နာဟွန် မလိုက်ဘဲနဲ့တော့ နေတယ်ပြည်နယ် ကို ကျွန်မ လုံးဝထွက်မပြေးပါဘူး။ နာဟွန်မလိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီမှာပဲ ကျွန်မနေပါ့မယ်။ လိုအပ်ရင် ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ အဆုံးစီရင်လိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောကြားရာ၊ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“နာနီယာ၊ မင်းဟာ ရုပ်အဆင်းတကယ်လှသလို နာဟွန်ကိုလည်း နှစ်နှစ်ကာကာ တကယ်စုံမက်မြတ်နိုးပါပေတယ်။ မင်းဟာ မိုက်မဲခေါင်းမာ လှတဲ့ နာဟွန်ကို နေတယ်ပြည်နယ်ဘက် ထွက်ပြေးဖို့ ဖျောင်းဖျားချနိုင်လိမ့် မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ နောက်လေးရက်ကြာတဲ့အခါ မှာ ဘုရင်စီတီဝါယိုးရဲ့ တဲနန်းတော်ကြီးကို စတင်ခရီးထွက်ကြရတော့မယ်။ အဲဒီလို ခရီးထွက်လာတုန်း ကျုပ်တို့ဟာ ခရီးလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး တောင် ဘက်စူးစူးကို အလွယ်တကူ ဦးတည်ခရီးဆက်နိုင်ကြတယ်။ ဒီလို ခရီးဆက် ခြင်းအားဖြင့် ဘုရင် စီတီဝါယိုးပိုင်တဲ့ ဇူးလူးပြည်နယ်နဲ့ ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေပိုင်တဲ့ နေတယ်ပြည်နယ်ကြားမှာ နယ်ခြားနယ်နိမိတ်အဖြစ် တည် နေတဲ့ မြစ်ကြီးရဲ့ ရေတိမ်မြစ်ကျဉ်းဖြစ်တဲ့ မိချောင်းမျောဒေသကို ရောက်လာ နိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီမိချောင်းမျောဒေသက မြစ်ကြီးကို ဖြတ်ကျော် လိုက်တာနဲ့ နေတယ်ပြည်နယ်ထဲကို ရောက်သွားမှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ နာနီယာ၊ ကျုပ်တို့အားလုံးရဲ့ ကောင်းကျိုး၊ အထူးသဖြင့် ကျုပ်နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးစုံမက်ပြီး အသက်ကို ကယ်တင်တဲ့ မင်းရဲ့ကောင်းကျိုးကို မျှော်တွေး ပြီး အစွမ်းကုန် ကြိုးစားစမ်းပါကွယ်။ နာဟွန်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ပြီး နာ ဟွန်သဘောပေါက် နားလည်လာအောင် ဖျောင်းဖျားချစမ်းပါ။ နာဟွန်ကို ဒီလို ဖျောင်းဖျားချတဲ့အခါမှာ နေတယ်ပြည်နယ်ကို ထွက်ပြေးဖို့ အကြံအစည် ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အကြံအစည်ဖြစ်ကြောင်း နာဟွန်ကို ယောင်လို့တောင် မပြော လိုက်နဲ့နော်။ နာဟွန်က ကျုပ်ထွက်မပြေးအောင် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုရမယ့် တာဝန် ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

ဟု ပြောကြားသည်။ ထိုအခါ နာနီယာက စိတ်အားထက်သန် တက် ကြွသော အမူအရာဖြင့် . . .

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ အင်ကူးရဲ့စကားကို ကျွန်မ တစ်သဝေမတိမ်း နာခံပါ့မယ်။ ကျွန်မအပေါ်မှာ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းထားတဲ့အတွက် အင်

ကူးကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မအသက်သာ အသေခံမယ်၊ အင်ကူး ကို ကျွန်မ သစ္စာမဖောက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မသစ္စာဖောက်မှာကို လုံးဝ မကြောင့်ကြပါနဲ့ရှင်။ ကိုင်း ကျွန်မသွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဟု ပြောကြား၏။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ကောင်းပါပြီကွယ်။ သွားပေတော့ နာနီယာ၊ သွားပေတော့”

ဟု ပြောရင်း နာနီယာ၏ လက်ကလေးကို အသာအယာ မယူကာ မိမိ၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် တယုတယ ထိလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့ညက ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် အိပ်ရာထက်၌ ခေါင်းချရန် ဟန်ပြင်ခိုက် မိမိအသေအချာ ပိတ်ထားသော တဲတံခါးပေါက်ကို တဒေါက်ဒေါက် အသာအယာ ခေါက်လိုက်သံကို ကြားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် တဲတံခါးကိုသွားဖွင့်ရင်း...

“ဝင်ခဲ့ကြလေ”

ဟု ပြောကာ လက်တွင်ကိုင်ထားသော မီးအိမ်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ မိမိ၏ တဲအိမ်အတွင်းသို့ နာနီယာ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာပြီး၊ နာနီယာ၏ နောက်မှ ကပ်ပြီး နာဟွန်ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

တဲတံခါးပေါက်ကို ပြန်ပိတ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နာနီယာက လေသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“ဒီမှာ အင်ကူး၊ နာဟွန်ကို အမျိုးမျိုးဖျောင်းဖျပြီး နားချတောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နာဟွန်ဟာ နေတယ်ပြည်နယ်ကို လိုက်ပါထွက်ပြေးဖို့ သဘောတူပါပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့အဖေကလည်း သူပါတစ်ပါတည်း လိုက်ဖို့ သဘောတူပါတယ်”

ဟု ပြောကြားသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“နာနီယာပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ပါသလား နာဟွန်”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ နာဟွန်က ရှက်ကြောက်သော အမူအရာဖြင့် မျက်လွှာချရင်း . . .

“ဟုတ်ပါတယ် နှလုံးမည်းရယ်၊ ဟောဒီမိန်းကလေးကို ဘုရင်မင်း မြတ်ရဲ့ လက်တွင်းက ကယ်တင်ဖို့ဆိုလို့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတာကြောင့် ကျွန်တော်သဘောမတူချင်ပေမယ့် သဘောတူလိုက်ပါပြီ။ နာနီယာကို ချစ်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့အချစ်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို လှိုက်စားပြီး နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာပျက်မယ့်အဖြစ်ပေမယ့် ဇွတ်မှိတ်ပြီး သဘောတူလိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှလုံးမည်းကိုရော၊ နာနီယာကိုပါ စကားတစ်ခွန်းပြော

၇၀ * အော်ဂဲနီ

ချင်ပါတယ်။ အခုပြောမယ့်စကားကို နာနီယာရဲ့ အဖေကို ခုနကပဲ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ နေတယ်ပြည်နယ်ကို ထွက်ပြေးတဲ့ကိစ္စ ဟာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ကောင်းကျိုးပေးမယ်လို့ လုံးဝမထင်ဘူး။ နေ တယ်ပြည်နယ်ကို ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပြေးမယ့်အကြံဉာဏ်ကို တစ်ယောက် ယောက်က သစ္စာဖောက်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အသိပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အဖမ်းခံရမှာ သေချာတယ်။ ဒီလိုအဖမ်းခံရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အား လုံး အသတ်ခံရမှာပဲ”

ဟု ပြောကြားသည်။ ထိုအခါ နာနီယာက စိုးရိမ်ကြောင့်ကျသော အမူအရာဖြင့် . . .

“ကျွန်မတို့ ဘာကြောင့် အဖမ်းခံရမှာလဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို ဘယ် သူက သစ္စာဖောက်မှာလဲ။ ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးမယ့်အကြောင်းကို ဟောဒီ အင်ကူးတစ်ယောက်ပဲ သိတာမဟုတ်လား”

ဟု ပြောရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ကျုပ် သစ္စာဖောက်မှာကိုတော့ မပူပါနဲ့ကွယ်။ ကျုပ်ကလည်း မင်း တို့နဲ့အတူ တစ်ပါတည်း ထွက်ပြေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။ ကျုပ်အဖို့ ဒီဒေသဟာ အသက်ဘေးရန် မကင်းဘူး။ ကိုယ့်ခေါင်းကို ကိုယ်အမြဲစမ်းနေ ရတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ထိုအခါ နာဟွန်က . . .

“ဒီလို သစ္စာမဖောက်ပါဘူးလို့ ကတိပေးလိုက်တာ သိပ်ကောင်းပါ တယ် နှလုံးမည်းရယ်။ ဒီလိုသာ ကတိပေးရင်တော့ နှလုံးမည်းကို မယုံကြည် စိတ်မချတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

သို့သော် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဤသို့ မိမိကို ရှေ့တွင်ထားကာ တိတိ လင်းလင်း ပြောကြားသောစကားကို လုံးဝ ဂရုမထားပေ။ မိမိတို့ထွက်ပြေး မည့် အစီအစဉ်ကိုသာ နာဟွန်တို့နှင့်အတူ ညဉ့်နက်သည်အထိ ဆွေးနွေးတိုင် ပင်နေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် အခြေအတင် ဟစ် အော်ပြောဆိုနေကြသော ဆူညံဆူညံ အသံဗလံများကြောင့် တဲတဲခါးကို ဖွင့် ၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နာနီယာ၏ ဖခင်အမ်ဂိုနာနှင့် လူဝကြီးတစ် ယောက်ကို အကြောက်အကန် အခြေအတင် ငြင်းခုန်နေကြသည်ကို တွေ့ရပေ သည်။

လူဝကြီးမှာ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း မရှိသောအသွင် ပေါ်လွင်နေပြီး၊ ဆူဖြိုးဝအိနေသော ခန္ဓာကိုယ် ရှိလေသည်။ လူဝကြီးသည် မြင်းပုလေးကိုစီးကာ အမ်ဂိုနာ၏ တဲကြီးသို့ ယနေ့နံနက်ပင် ရောက်လာဟန်တူသည်။

ဤလူဝကြီးကား အခြားသူမဟုတ်၊ နာနီယာကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုကြောင်း အတင်းအကြပ်တောင်းဆိုနေသော မာပူတာ ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း ဖိလစ်ဟတ်ဒင် စုံစမ်းသိရှိရပေသည်။ ဤမာပူတာကြောင့်ပင် နာဟွန်နှင့် အမ်ဂိုနာတို့သည် ဘုရင်စိတီဝါယိုး ရှေ့တော်မှောက်သို့ သွားရောက်ကြခြင်းဖြစ်ကာ ဘေးဒုက္ခ ကြုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လူဝကြီးမာပူတာသည် နာနီယာ၏ဖခင် အမ်ဂိုနာအား မိမိ၏ နွားများကို ခိုးယူထားကြောင်း၊ မိမိ၏ နွားမများ နို့မထွက်အောင် ပြုစားထားကြောင်း ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့် စွပ်စွဲပြောဆိုနေသည်။

လူဝကြီးမာပူတာသည် မိမိ၏ ဆူဖြိုးလှသော လက်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ အမ်ဂိုနာမျက်နှာနားတွင် တွေ့ရမ်းပြရင်း . . .

“မင်းဟာ ခွေးပဲ၊ ခွေးမရဲ့သားပဲ။ မင်းသမီးကို ငါနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ ပြီးတော့မှ မင်းက မင်းသမီးကို အောက်တန်း နောက်တန်းကျတဲ့ စစ်သားလေး နာဟွန်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးဖို့ သဘောတူပြန်တယ်။ ပြီးတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီကို သွားကြတယ်။ ငါ့ရဲ့မကောင်းကြောင်းကို သံတော်ဦးတင်ပြီး ငါ့ကို ဘုရင်မင်းမြတ် အမျက်တော်ရှအောင် ကုန်းချောခဲ့ကြတယ်။ အခုလည်း မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ နွားမတွေကို နို့မထွက်အောင် ပြုစားခဲ့ပြန်ပြီ။ ဟယ် စုန်းအိုကြီး၊ မင်းအပြုအမူအတွက် မင်းကိုငါ သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်းကြီး ပေးရလိမ့်မယ်။ စောင့်သာကြည့်နေပါ။ မင်းတို့ခြံစည်းရိုးတွေ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်ရစေမယ်။ မင်းတို့အားလုံးကို လုံကစားပြီး သတ်ပစ်မယ့် လူသတ်သမားတွေ မင်းအိမ်မှာ ရောက်လာရစေမယ်။ စောင့်သာ ကြည့်နေပါ။”

ဟု ကြိမ်းမောင်းခြိမ်းခြောက်၏။

ထိုအခါ တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော နာဟွန်သည် နှုတ်ဆိတ်မနေနိုင်တော့ဘဲ . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ စောင့်ကြည့်ပါ့မယ်။ အခုတော့ ဒီနေရာက ခင်ဗျားထွက်သွားစမ်းပါ။ အခုချက်ချင်း ထွက်သွားပါ။”

ဟု ပြောရင်း မာပူတာကို ဆွဲကိုင်ကာ နောက်သို့ တအားကုန် တွန်းချလိုက်သည်။

၈၀ * အော်ဂဲနီ

လူဝကြီးမာပူတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ မြေပြင်ထက် သို့ လဲကျသွားပြီး တောင်စောင်းထက်မှ အောက်သို့ ဒလိမ့်ဒလိမ့် လိမ့်ဆင်း သွားလေတော့သည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း လူဝကြီးမာပူတာ၏အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ မချုပ် တည်းနိုင်သောကြောင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ရေမိုးချိုးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စမ်းချောင်းလေးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

စမ်းချောင်းလေးသို့ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ရောက်ချိန်တွင် လူဝကြီးမာပူ တာသည် လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း မြင်းပုလေးကို စီးလာသည်ကို လှမ်းမြင် ရသည်။ မာပူတာ၏ ခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ ဖုန်မှုန့်များ အလိမ်းလိမ်းကပ်နေပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ခရမ်းရောင်ထနေသည်။ နက်မှောင်သော မျက်နှာမှာလည်း ဒေါသအမျက် ထွက်နေသည့်အသွင် အထင်အရှား ပေါ်ထင်နေသည်။

လူဝကြီးမာပူတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“အင်း၊ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် တော့ လာနေပါလား။ ငါ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဘယ်လိုအသုံးချနိုင်ပါ့မလဲ”

ဟု တွေးတောကာ စိတ်ကူးဉာဏ် ထုတ်နေသည်။

ထိုအခါ မကောင်းသော နတ်မိစ္ဆာသည် နားနားကို ကပ်ကာ တီး တိုးပြောကြားသွားသည့်အလား ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း အကြံသစ် ဉာဏ်သစ် တစ်ရပ်ကို စဉ်းစားတွေးတောမိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ချုံနွယ်များကို ဖယ်ရှားဖြတ်ကျော်ကာ လူဝကြီးမာပူတာရှိရာသို့ လျှောက်သွား သည်။

ထို့နောက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါလေစ”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် . . .

“နာဟွန်နဲ့ အမ်ဂိုနာတို့က ခင်ဗျားကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံ ကြတာကိုး။ ကျုပ်ကလည်း ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာကြောင့် ကြားဝင်ပြီး မပြောသာ မဆိုသာဘူး။ မတရားလုပ်နေတာလည်း ဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်မနေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီဘက်ကို တစ်ယောက်ထဲ ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ သေရည်သေရက်မူး နေတဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်က ခင်ဗျားလို ရာထူးရာခံရှိတဲ့ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ကို ဖုန်မှုန့်အလိမ့်လိမ့်ကပ်အောင် တွန်းထိုးပစ်တာဟာ ဂုဏ်ဂုဋ္ဌိ၊ ဝယဂုဋ္ဌိကို မထောက်ထားဘဲ ဇော်ကားရိုင်းပျလွန်းရာ ကျတယ်။ အလွန်လည်း ရှက်ဖို့ ကောင်းလွန်းပါတယ်”

ဟု ပြောကြားလိုက်ရာ၊ လူဝကြီးမာပူတာက . . .

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၈၁

“ရှက်စရာကောင်းတာတွေ အမှန်ပါပဲ ကိုလူဖြူ။ ဒါပေမဲ့ စောင့် သာကြည့်နေပါ။ ကျုပ်နာမည် မာပူတာတဲ့။ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေလိမ့်မယ် မမှတ် ပါနဲ့။ လာမယ့် ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်မှာ နာဟွန်ကော အမ်ဂိုနာရော ကျုပ် အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီးသိသွားစေရမယ်”

ဟု ကြိမ်းဝါး ပြောဆိုသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအကြောင်းပြမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ လူဝကြီး မာပူတာက . . .

“အင်း အခုလောလောဆယ်တွေ ဘယ်လိုအကြောင်းပြရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် နည်းကောင်းလမ်းကောင်းကို ကျုပ် တွေးကြံလို့ ရမှာပါ”

ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် လူဝကြီးမာပူတာ စီးလာသော မြင်းပု လေးအနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး၊ မြင်းလည်ဆံမွှေးကို အသာပွတ်နေလိုက် သည်။ ထို့နောက် မြင်းပုလေးကို မှီရင်း လူဝကြီးမာပူတာ၏ မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်ကာ . . .

“ဒီမှာ မာပူတာ၊ ခင်ဗျားကို ရိုင်းရိုင်းပျပျ စော်စော်ကားကားပြုခဲ့တဲ့ နာဟွန်နဲ့ အမ်ဂိုနာတို့ နောင်ကြည့်သွားအောင် အသေအချာ ဆုံးမလို့ ရနိုင်တဲ့ နည်းကောင်းလမ်းကောင်းကို ကျုပ်ပြောပြနိုင်တယ်။ ဒီလိုပြောပြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုများ ကျေးဇူးတုန့်ပြန်မလဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လူဝကြီး မာပူတာလည်း စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာဖြင့်

“အို ကိုလူဖြူ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လို ကျေးဇူးတုန့်ပြန်စေချင်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ကျုပ်လိုချင်တာက မပြောပလောက်ပါဘူး။ ကျုပ် နာနီယာအပေါ် စိတ်ကစားနေမိတယ်။ ဒါကြောင့် နာနီယာကို လိုချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ လူဝကြီးမာပူတာက . . .

“နာနီယာကိုတော့ ကျုပ်လည်း လိုချင်နေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အူ လန်တီရွေ့မြို့တော်မှာ စံမြန်းတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်က နာနီယာကို တော်ကောက် သွားပြီ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောကြားသည်။

ဤတွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

၈၂ * အော်ဂဲနီ

“ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ပြေလည်အောင် ကျုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်နဲ့နာနီယာကို သဘောတူနိုင် မတူနိုင်ဘဲ ဖြေပါ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သဘောတူတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ ရန်သူတွေအပေါ် လှလှကြီး လက်စားချေနိုင်မယ့် နည်းကောင်းလမ်းကောင်းကို ကျုပ် ညွှန်ပြပေးပါ့မယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူး။ ကျုပ်လက်ထဲကို နာနီယာ ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့ ဟောဒီ ရိုင်ဖယ်ကိုရော၊ ကျည်ဆံအတောင့်တစ်ရာကိုပါ ထပ်ဆောင်းပေးလိုက်ပါဦးမယ်”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

လူဝကြီးမာပူတာလည်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ လက်တွင်းရှိ မာတီနီ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်စိအရောင် တောက်လာသည်။ ထို့နောက် မာပူတာက . . .

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကိုကောင်းတာပဲ။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်မျိုး လိုချင်တောင့်တနေတာ ကြာလှပါပြီ။ အဲဒီ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သာ ရမယ်ဆိုရင် သားကောင်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ပစ်နိုင်တော့မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ရန်သူတွေနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါမှာလည်း မာမာတင်းတင်း ပြောနိုင်တော့မယ်။ ဒီတော့ နာနီယာကို ခင်ဗျားရဲ့ လက်ထဲ ထည့်ပေးရင် ခင်ဗျားရဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို တကယ်ပဲ ပေးပါ့မယ်လို့ ခင်ဗျား တကယ်ကတိပေးနိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ခင်ဗျားကကော ကျုပ်လက်ထဲကို နာနီယာကို ထည့်လိုက်မယ်ဆိုတာကို ကျိန်တွယ်ကတိပြုနိုင်ပါသလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ လူဝကြီးမာပူတာက . . .

“ကျိန်တွယ် ကတိပြုနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားတော်မူသော ‘ချာကာဘုရင်’ မင်းမြတ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဘေးဘိုးများကို ဦးထိပ်ထားပြီး ကျိန်တွယ်ကတိပြုပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့်လည်း ကျုပ်က အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ပေးရတာပေါ့။ လာမယ့်လေးရက်မြောက် နံနက် အရုဏ်တက်မှာ အမ်ဂိုနာနဲ့ သူ့သမီး နာနီယာရယ်၊ ပြီးတော့ နာဟွန်ရယ်၊ သူတို့သုံးဦးသားဟာ နေတယ်ပြည်နယ်နဲ့ ဇူးလူးနိုင်ငံကို ပိုင်းခြားစီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်ကြီးကို ရေတိမ်မြစ်ကျဉ်း ဖြစ်နေတဲ့ မိချောင်းမျှောဒေသကနေပြီး ဖြတ်ကူးကြလိမ့်မယ်။ သူတို့နဲ့အတူ သူတို့ပိုင်တဲ့ ကျွဲတွေနွားတွေကိုလည်း တစ်ပါတည်း ယူဆောင်လာ

ကြလိမ့်မယ်။ ဒီလို သူတို့ထွက်ပြေးမှာကို ကျုပ်သိထားလေတော့ သူတို့က သူတို့နဲ့တစ်ပါတည်း ထွက်ပြေးဖို့ ကျုပ်ကို အတင်းအကြပ် ခေါ်ကြတယ်။ မလိုက်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်ရင် သူတို့က ကျုပ်ကို သတ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့အတူ ကျုပ်ပါ တစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားဟာ နယ်စပ်ဒေသ ဖြစ်တဲ့ မိချောင်းမျှောဒေသကို ကြီးကြပ်စောင့်ရှောက်ရတဲ့ အကြီးအကဲတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက အစောင့်စစ်သားတွေနဲ့အတူ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ပုန်းပြီး ကျုပ်တို့အလားကို စောင့်နေပါ။ နာနီယာက ကျွဲတွေနွားတွေကို မောင်း လာပြီး ရှေ့ဆုံးက ဖြတ်ကူးလိမ့်မယ်။ ကျုပ်က နာနီယာကို အကူအညီပေး ရင်း နာနီယာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း လိုက်လာခဲ့မယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးရဲ့ နောက်က တော့ အမ်ဂိုနာနဲ့ နာဟွန်တို့ဟာ ကျွဲတွေ နွားတွေကို မောင်းရင်း လိုက်လာ ကြလိမ့်မယ်။ အမ်ဂိုနာနဲ့ နာဟွန်တို့ လာတဲ့အခါမှာတော့ အသင့်စောင့်နေ ကြတဲ့ ခင်ဗျားတို့လူစုက သူတို့နှစ်ဦးကို သတ်ပစ်ပြီး ကျွဲတွေ နွားတွေကို သိမ်းယူလိုက်ကြပေတော့။ အဲဒီကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ပြီးတဲ့အခါကျရင် ခင်ဗျား လိုချင်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကျုပ်ပေးခဲ့ပါ့မယ်”

ဟု ကတိပြုသည်။

ထိုအခါ လူဝကြီးမာပူတာက . . .

“ဘုရင်မင်းမြတ်က နာနီယာအကြောင်းကို အမေးတော်ရှိတော်မူရင် ကော ကျုပ် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ကိုလူဖြူ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဘုရင်စိတီဝါယိုးက အမေးတော်ရှိရင်တော့ ‘နယ်စပ်ကို ဖြတ်ပြီး ထွက်ပြေးတဲ့လူစုကို ဖမ်းဆီးရတဲ့အချိန်ဟာ ဝေလီဝေလင်း အချိန်ဖြစ်လို့ လူ လုံး သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး။ ဒါကြောင့် နာနီယာကို မတွေ့လိုက်ဘူး။ အဲဒါ ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး နာနီယာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပါတယ်လို့ သံ တော်ဦးတင်ပေါ့။ ပြီးတော့ နာနီယာက ရှေ့ဆုံးကလာတဲ့ လူဖြစ်လေတော့ ရုတ်တရက် ဖမ်းလိုက်ရင် လန့်ပြီး အော်မှာကို စိုးရိမ်ရတယ်။ နာနီယာရဲ့ အော်သံဟာ အခြားထွက်ပြေးမယ့် လူတွေကို သတိပေးသလိုဖြစ်ပြီး အခြား လူတွေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားမှာကို စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် နာနီယာ ကို ရုတ်တရက် မဖမ်းသေးဘဲ ချိန်ဆနေတုန်း နာနီယာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားပါတယ်လို့ သံတော်ဦးတင်ပေါ့”

ဟု ဖြေကြားလိုက်သည်။ ထိုအခါ လူဝကြီးမာပူတာက . . .

“ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံဉာဏ်ဗျာ။ တကယ့်ကို အဖိုးတန်ပါပေ တယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီအချိန်

၈၄ * အော်ဂဲနီ

မှာ ခင်ဗျားက မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်နေပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားပေးမယ်ဆို တဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကျုပ်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရနိုင်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ အသင့်စောင့်နေတဲ့ မြစ်ကမ်းပါးကို ရောက်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်ရဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆံအတောင့်တစ်ရာကို မြစ်ကမ်းပါးက ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးအောက် မှာ ထားခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောကြားသည်။ ထိုအခါ လူဝကြီးမာပူတာက . . .

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပါပြီ ကိုလူဖြူ။ ခင်ဗျားကိုပေးထားတဲ့ ကျုပ် ရဲ့ကတိ မပျက်စေရဘူး။ စိတ်ချလက်ချသာ နေပါတော့”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် လူဝကြီး မာပူတာတို့သည် တစ် ဦးနှင့်တစ်ဦး သဘောတူညီချက်များ ရရှိသွားကြတော့သည်။ ထို့နောက် အသေးစိတ် အချက်အလက်များကို အတန်ကြာမျှ ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုင်ပင်ပြီး လျှင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ခွဲခွာလာကြသည်။

လူဝကြီးမာပူတာ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖီလစ်ဟတ် ဒင်သည် စမ်းချောင်းလေးအတွင်း ဆင်းကာ ရေကူးသည်။ ထိုသို့ ရေကူးရင်း

“အင်း အခုစီမံထားတဲ့အတိုင်း ချောချောမောမော ဖြစ်တန်ကောင်း ပါရဲ့။ မိတ်ဆွေကြီးမာပူတာကို ငါ လုံးဝမယုံကြည်ဘူး၊ စိတ်လည်း မချနိုင် ဘူး။ နာဟွန်နဲ့ အမ်ဂိုနာတို့ကို အပျောက်ရှင်းဖို့ကိစ္စမှာ မိတ်ဆွေကြီး မာပူတာ ကို အားမကိုးဘဲ ငါကိုယ်တိုင်ကြိုလိုက်တာကမှ ပိုပြီး ကောင်းဦးမယ် ထင် တယ်။ နာဟွန်နဲ့ အမ်ဂိုနာတို့ရဲ့ ကိုယ်ထဲကို ကျည်တောင့်တစ်တောင့်စီ ပစ် သွင်းလိုက်ရုံနဲ့ အလွယ်တကူ ပြီးသွားနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီလို အလွယ် တကူ ပြီးသွားနိုင်ပေမယ့် ဒါဟာ လူသတ်မှုပဲ။ လူသတ်မှုဆိုတော့ ကိုယ်တိုင် ကြံရတာ သိပ်မကောင်းဘူးပေါ့။ မိတ်ဆွေကြီး မာပူတာအနေနဲ့ကတော့ နယ် စပ်ဒေသက ထွက်ပြေးတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်တာပဲ။ တရားဥပဒေ အတိုင်း ဆောင်ရွက်တာဖြစ်လေတော့ လူသတ်မှု မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ နာ ဟွန်နဲ့ အမ်ဂိုနာတို့ကို မိတ်ဆွေကြီး မာပူတာ ရှင်းပစ်ပြီးတဲ့အခါကျရင်တော့ အားကိုးရာ ကင်းမဲ့နေတဲ့ နာနီယာဟာ ငါ့ကို အားကိုးတော့မှာပဲ။ ငါ့ရဲ့ အကာ အကွယ် အစောင့်အရှောက်ကို တောင်းခံတော့မှာပဲ။ အင်း အခုကိစ္စက အရဲ စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကိစ္စပေပဲ။ လူ့လောက ဘဝခရီးတစ်လျှောက်မှာ ဒီလို အရဲစွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကိစ္စတွေက အများသားပါကလား။ ဒီလို အရဲ

စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ သတိဝီရိယဟာ ပိုတယ်လို့မရှိဘူး။ လိုတယ်သာ ရှိတယ်။ ဒီတော့ သတိဝီရိယထားမှ တော်တော့မယ်”

ဟု အမျိုးမျိုး တွေးတောနေမိသည်။

မိတ်ဆွေကြီး မာပူတာကို ဖီလစ်ဟတ်ဒင် ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိခြင်းမှာ မှန်လှပေသည်။

မိတ်ဆွေကြီး မာပူတာသည် မိမိ၏ တဲကြီးသို့ မြင်းပုလေးစီးပြီး ပြန်လာရာ၊ မိမိ၏တဲကြီးသို့မရောက်မီ ခရီး၌ပင် ‘ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ပေးလိုက်သော အကြံဉာဏ်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း၍ သင့်မြတ်သော အကြံဉာဏ်တစ်ရပ်ဖြစ်သော်လည်း လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရာ၌ အလွန်ဘေးရန်အန္တရာယ်များကြောင်း’ တွေးတော ဆင်ခြင်မိလေသည်။

‘နာနီယာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြောင်း ကြားသိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အကြီးအကျယ် အမျက်ဒေါသထွက်လိမ့်မည်။ ထို့ပြင် နာဟွန်နှင့် အမ်ဂိုနာတို့ကို အမှောင်ထုအတွင်းမှ စောင့်ဆိုင်းကာ အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် သတ်ဖြတ်ကြရမည့် မိမိ၏ အစောင့်စစ်သားများသည် မိမိ၏ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း မိမိ၏ အပြုအမူကို ယုံမှားသင်္ကာမကင်းဘဲ ရှိကြပေလိမ့်မည်။ တီးတိုး တီးတိုး စကားသံများ ထွက်လာကြပေလိမ့်မည်’ ဟု တွေးတော ဆင်ခြင်မိသည်။

‘အကယ်၍ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ထံမှ ကြားသိရသော အကြောင်းအချက်များကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှောက်သို့ စေလွှတ်သံတော်ဦးတင်ပါက ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မိမိကို အကြီးအကျယ် ဆုတော်လာဘ်တော်များ ပေးသနားလိမ့်မည်။ ပိုမိုယုံကြည် စိတ်ချတော်မူလိမ့်မည်။ ကိုလူဖြူထံမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ရရှိရေးမှာမူ ကုသိုလ်ကံ စောင့်မမှုပေါ်၌ တည်ပေလိမ့်မည်’ ဟု တွေးတောဆင်ခြင်မိသည်။

ဤသို့ မိတ်ဆွေကြီးမာပူတာ တွေးတောဆင်ခြင်ပြီးနောက် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် လျှို့ဝှက်သော ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လွင်ပြင်များကို ဖြတ်ကာ တအားကုန် ခရီးနှင့်သွားကြသည်။

ထိုလျှို့ဝှက်သော ခရီးသည်နှစ်ဦးအား နယ်စပ်ဒေသကို ကြီးကြပ်စောင့်ရှောက်ရသော အကြီးအကဲ မာပူတာ၏ စေခိုင်းချက်အရ လျှို့ဝှက်သတင်းစကားများကို အူလန်တီနေပြည်တော်၌ စံမြန်းတော်မူနေသော ဘုရင်စိတိဝါယိုးထံ သံတော်ဦးတင်ရန် ထွက်ခွာသွားကြသူများ ဖြစ်ကြသည်တကား။

[၅]

မရဏ ရေဒိုင်ကြီး

ကုသိုလ်ကံကြမ္မာသည် နေတယ်ပြည်နယ်သို့ ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားသော ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လေး နာဟွန်နှင့် ဇူးလူးလုံမပျိုနာနီယာတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖေးမကူညီလျက်ရှိ၏။

ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လေး နာဟွန်မှာ ဖီလစ်ပိုင်အိတ်ဒင် အမဲပစ်ထွက်ရာ၌ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါကူညီရုံမက 'ဖီလစ်ပိုင်အိတ်ဒင် ထွက်ပြေးအောင်လည်း စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းမည်' ဟူသော ဘုရင်စီတီဝါယိုး၏ အမိန့်တော်အရ ဖီလစ်ပိုင်အိတ်ဒင်ကို ဦးဆောင်စောင့်ရှောက်နေရသူဖြစ်သည်။ ထိုတာဝန်ကို ပေးအပ်ရာ၌ ဘုရင်စီတီဝါယိုးသည် နာဟွန်နှင့်အတူ ဇူးလူးမုဆိုးကျော်များလည်း ဖြစ်၍ ဇူးလူးစစ်သားကောင်းများလည်း ဖြစ်ကြသော ဇူးလူးစစ်သားများကို အဖော်အဖြစ် ထည့်လိုက်ပေရာ၊ ယခုအခါ၌ ဇူးလူးစစ်သား မိတ်ဆွေများမှာ နာဟွန်နှင့် အတူတကွ ရှိနေကြ၏။

ထို့ကြောင့် နာဟွန်သည် မိမိနှင့် နာနီယာတို့ နေတယ်ပြည်နယ် သို့ ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မိမိမိတ်ဆွေ ဇူးလူးစစ်သားများ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မရိပ်မိလေအောင်၊ မိမိအပေါ်၌ ယုံမှားသံသယ လုံးဝမဝင်ရလေအောင် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သတိထားနေရသည်။ 'မိမိနှင့်အတူ မိတ်ဆွေ ဇူးလူးစစ်သားများ မရှိက ကောင်းလေစွ' ဟုပင် တောင့်တနေမိသည်။

ဤသို့ လူဝကြီး မာပူတာနှင့် အချင်းဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်နေ့၌ နာဟွန် တောင့်တနေခိုက် ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်ချုပ် 'ထမင်းဝါယိုး' ထံမှ ခြေမြန်တော်စစ်သည်တစ်ဦးသည် နာဟွန်ထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုခြေမြန်တော်က 'စစ်ရေးစစ်ရာအရ အလွန်အရေးကြီးနေသော အချိန်အခါဖြစ်၍ အမ်ချီယူ စစ်တပ်ကြီးက စစ်သားများအားလုံး နေပြည်တော် သို့ အမြန်ပြန်လာပြီး စုရုံးကြမည်' ဟူသော ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်ချုပ်၏ အမိန့်တော် ကို ပြန်ကြားလေသည်။

ထိုအခါ နာဟွန်က 'မိမိစောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းနေရသော ကိုလူ ဖြူမှာ ဒဏ်ရာကောင်းစွာ အကင်းမသေသောကြောင့် ခရီးကြမ်းသွား၍ မရ သေးကြောင်း။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် ကိုလူဖြူကို နားနားနေနေ ခေါ်ဆောင် ရင်း နေပြည်တော်သို့ မကြာမီ လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း။ မိမိ မိတ်ဆွေစစ်သား များမှာမူ ယခုချက်ချင်းပင် နေပြည်တော်သို့ ပြန်လွှတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း' ပြော ကြားကာ မိမိမိတ်ဆွေ ဇူးလူးစစ်သားများကို နေပြည်တော်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက် ၏။

နာဟွန်၏ မိတ်ဆွေ ဇူးလူးစစ်သားများလည်း နာဟွန်အပေါ် ယုံမှား သံသယ လုံးဝမဖြစ်ဘဲ အူလန်တီနေပြည်တော်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် နာနီယာ၏ ဖခင် အမ်ဂိုနာက 'မိမိသည် ဘုရင်မင်း မြတ်၏ အမိန့်တော်အရ အူလန်တီရွှေမြို့တော်ရှိ မိဖုရားအဆောင်သို့ သမီး ဖြစ်သူ နာနီယာကို ပို့ဆက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နာနီယာကို မင်္ဂလာကြေးအဖြစ် နာဟွန်ပေးအပ်ထားသော ကျွဲနွား တစ်ဆယ့်ငါးကောင်ကိုလည်း ဘုရင်မင်း မြတ်၏ အမိန့်တော်အရ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ သွားရောက်ပို့ဆက်ရမည်ဖြစ် ကြောင်း' အနီးအနားရှိ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကို အသိပေးပြောကြားသည်။

ထို့ပြင် အမ်ဂိုနာက 'မိမိပိုင် အခြား ကျွဲနွားများကိုလည်း နွားစား ကျက်ကောင်းကောင်း၌ ပြောင်းရွှေ့ထိန်းကျောင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း' ပြောကြား ကာ နယ်ခြားဒေသဖြစ်သော မိချောင်းမျှောဒေသသို့ မိမိ၏ ကျွဲနွားများကို နွားကျောင်းသားတစ်ဦးနှင့် ကြိုတင်မောင်းပို့စေသည်။

ဤသို့ အစစအရာရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးနောက် တတိယမြောက် သောနေ့တွင် အမ်ဂိုနာ၊ နာနီယာ၊ နာဟွန်နှင့် ဖိလစ်ဟတ်ဒင်တို့သည် အူလန် တီနေပြည်တော်သို့ ဦးတည်ကာ စတင်ခရီးထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ခရီးထွက်၍ မိုင်အနည်းငယ်ရလာသောအခါ အမ်ဂိုနာတို့ လူသိုက်သည် မိမိ တို့ ဦးတည်ခရီးဆက်နေသော ခရီးလမ်းကြောင်းကို စွန့်ခွာကာ ညာဘက်စူးစူး သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

ယခု ဦးတည်ထွက်ခွာလာခဲ့သော ခရီးကား လူသွားလမ်းကောင်း ကောင်း မရှိတော့ဘဲ သစ်ပင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို ဖယ်ရှားတိုးတိုးပြီး ခဲ ရာခဲဆစ်လာရသော ခရီးလမ်းဖြစ်ပေသည်။ 'မရဏရေအိုင်' ဟု အမည်တွင်

၈၈ * အာရုံစိုက်

သော ရေအိုင်ကြီးနှင့် မဝေးရုံမက၊ လူသေများ စံပျော်ရာ မရဏဂေဟာဟု အမည်တွင်သော သစ်တောအုပ်ကြီးနှင့်လည်း မဝေးကွာလှပေ။

အမ်ဂိုနာတို့လူစုသည် မနေမနား တစ်မနက်ခင်းလုံး ခရီးဆက်လာ ရာ၊ မွန်းတိမ်းလာသောအခါ ပထဝီအနေအထား ကျွမ်းကျင်လှသော အမ်ဂိုနာ သည် ကျွဲနွားတစ်ဆယ့်ငါးကောင်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းရင်း ရှေ့ဆုံးမှ ခပ်သုတ် သုတ် ခရီးနှင့်လာသည်။ လက်တွင်လည်း တောင်ငှေးကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင် စွဲထားသည်။

အမ်ဂိုနာ၏ နောက်မှ နာဟွန်သည် လှံရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင် စွဲကာ လိုက်ပါသည်။ နာဟွန်မှာ ခါး၌ အဝတ်ပိုင်းနှင့် လည်ပင်း၌ မျောက် မောင်းမ၏သွား လည်ဆွဲတစ်ခုသာ ဆင်မြန်းထားသည်။ နာဟွန်၏ဘေးမှ နာနီယာကပ်၍ လိုက်ပါလာသည်။ နာနီယာသည် ပုတီးစေ့အပြာများကို အနား စတွင် သီထားသည့် အပေါ်ရုံအဝတ်ဖြူကို ဆင်မြန်းထားသည်။

နာနီယာသည် နာဟွန်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခင်စုံမက်သည့်အသွင်ဖြင့် နာဟွန်၏မျက်နှာ ကို မကြာမကြာ ရှုန်းရှုန်းစားစား လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည်။ ထို့ပြင် နာဟွန် ၏ လက်မောင်းအိုးကြီးကိုလည်း အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ကာ စကားတတွတ် တွတ် ပြောလာသည်။

ဤသို့သော ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့ဖွယ် အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသော အခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ စိတ်နှလုံးသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ညွတ်ပျောင်းသိမ် မွေ့လာသည်။ ‘ဤချစ်သူနှစ်ဦးအပေါ်သို့ ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်အပေါင်း ကျ ရောက်လေအောင် မိမိပြုဆောင်မိလေခြင်း’ ဟု နောင်တရလာမိသည်။ ‘မိမိ ကိုယ်တိုင် ယက်ခဲ့သော ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ် ကွန်ယက်မှ ဤချစ်သူနှစ်ဦး ရုန်းထွက်လွတ်မြောက်အောင် မည်သို့ ပြုဆောင်ရပါအံ့နည်း’ ဟုလည်း တွေး တောဆင်ခြင်လာမိသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင်ပင် မကောင်းသော နတ်မိစ္ဆာအသံသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ နားဝ၌ ခပ်တိုးတိုး ပေါ်လာပြန်သည်။

မိမိကဲ့သို့သော လူဖြူတစ်ယောက်၏ မေတ္တာပန်းကို အိုးမည်းရောင် ပေါက်နေသည့် ဇူးလူးမိန်းမပျို နာနီယာက လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ အကယ်၍ နာဟွန်အပေါ်သို့ ကျရောက်တော့မည့် ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်အပေါင်း တို့ မကျရောက်လေအောင် မိမိဖယ်ရှားတားဆီးလိုက်ပါက မိမိ၏မေတ္တာကို လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့သော၊ နာဟွန်၏ဘေးတွင် ယခု တပူးတွဲတွဲပါလာခဲ့ သော ဇူးလူးမိန်းမပျို နာနီယာနှင့် မကြာမီ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခွင့် ရသွားပေ

တော့မည်။ နာဟွန်သည် မိမိအား ‘နှလုံးမည်း’ ဟု ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ခေါ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့သူဖြစ် သည်။ မိမိအပေါ်သို့ ကျားသစ်ကြီး ရုတ်တရက် ခုန်အုပ်လိုက်သောကြောင့် သာ မိမိအကြံ ပျက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် နာဟွန်သည် မိမိအပေါ်သို့ ကျား သစ်ကြီး ခုန်အုပ်လိုက်စဉ်က ကိုယ့်အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ စွန့်စွန့်စားစား ဝင်ရောက်ကူညီခဲ့ဖူးသည်။

မိမိ၏ ဘဝခရီးလမ်းတွင် လိုလားတောင့်တချက်များ အမြောက် အမြား ရှိခဲ့သော်လည်း လိုလားတောင့်တချက် တစိုးတစီသာ ပြည့်ဝခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မိမိသည် ‘မိမိရယူရန် လက်လှမ်းမီသော အရာမှန်သမျှကို ခူးဆွတ် ယူငင်ရမည်’ ဟူသော သဘောထားကို ယုံကြည်ကျင့်သုံးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခု အခါ၌ မိမိ ခူးဆွတ်ပန်ဆင်လိုသော ပန်းအလှလေးသည် မိမိ၏ လက်တစ် ကမ်းတွင် တည်ရှိနေပေသည်။ ထိုပန်းအလှလေးကို မိမိသည် ခူးဆွတ်ပန်ဆင် ရပေလိမ့်မည်။ မိမိနှင့် ပန်းအလှလေးကြားတွင် နာဟွန် ဝင်ရောက်ပတ်သက် လာခြင်းသည် နာဟွန်အတွက် ကံဆိုးခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ မိမိခူးဆွတ်သော ပန်းအလှလေးသည် မိမိလက်တွင်း၌ ညှိုးနွမ်းသွားပါက ထိုပန်းအလှလေး ကို မိမိ လွှင့်ပစ်ရပေလိမ့်မည်”

ဤသို့လျှင် စိတ်ကောင်းနှင့်စိတ်ညံ့တို့ သူနိုင် ငါနိုင် အပြိုင် လွန်ဆွဲ နေကြရာ နောက်ဆုံး၌ စိတ်ညံ့သည် အနိုင်ရသွားခဲ့သည်။ ဖီလစ်ဟတ်ဒင် သည် မကောင်းသော နတ်မိစ္ဆာ၏အသံကို နားယောင်ခဲ့သည်တကား။

အမ်ဂိုနာ၊ နာနီယာ၊ နာဟွန်နှင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်တို့ လူစုသည် တစိုက် စိုက် ခရီးဆက်လာခဲ့ကြရာ၊ ညနေစောင်း ငါးနာရီခွဲအချိန်တွင် စမ်းချောင်း လေးတစ်ခုသို့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့၏။ ထိုစမ်းချောင်းလေးနှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာ တွင်မူ မြင့်မားလှသော ကျောက်တောင်စွန်းကြီးရှိ၍ ထိုကျောက်တောင်စွန်း ထိပ်မှ စမ်းချောင်းလေးသည် အောက်ဘက်ရှိ မရဏရေအိုင်ကြီးတွင်းသို့ စီး ဆင်းပေါင်းဆုံသွားသည်။

အမ်ဂိုနာတို့ လူစုသည် ထိုစမ်းချောင်းလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ဆူးပင်များ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ပေါက်နေသော လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း ရှေ့သို့ ခရီးဆက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ခရီးဆက်လာရာ လူသွားလမ်းလေး တွင်ထိုင်ကာ ဆေးတံသောက်နေကြသော ဇူးလူးစစ်သား နှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် ကို ရုတ်တရက် တွေ့ရသည်။ ထိုဇူးလူးစစ်သားများ အလယ်တွင်လည်း လမ်း မလျှောက်နိုင်လောက်အောင် အလွန်ဝအိနေသော အကြီးအကဲ မာပူတာသည် မြင်းပုလေးကိုစီးရင်း ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

၉၀ * အော်ဂဲနီ

အမ်ဂိုနာတို့ လူစုကို တွေ့မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဇူးလူးစစ်သားများသည် အမ်ဂိုနာတို့ လူစုအား ဝိုင်းဝန်းဖမ်းချုပ်ကြတော့သည်။

ထိုအခါ အမ်ဂိုနာက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့် . . .

“ဘုရင့်စစ်သည်တော်အပေါင်းတို့၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ဒီလို ဖမ်းချုပ်ကြရတာလဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီကို သွားကြရမယ့် ခရီးသည်တွေပါ”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင် ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လည်း လှောင်ရယ် ရယ်မောလိုက်ရင်း

“ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်တကယ်လား။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီကို သွားကြမယ့် ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘာကြောင့် တောင်ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ခရီးဆက်လာကြတာလဲ။ ဘုရင်မင်းမြတ်က တောင်ဘက်မှာ စံမြန်းတော်မူလို့လား။ ခင်ဗျားတို့ဟာ မကြာခင် အခြားတစ်ဖက်ကို ခရီးဆက်ကြမှာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။ ထိုအခါ အမ်ဂိုနာက . . .

“ကျုပ်တော့ နားမလည် သဘောမပေါက်သေးပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်က . . .

“ကိုင်း ဒါဖြင့်လည်း ခင်ဗျား နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြရသေးတာပေါ့။ အကြီးအကဲမာပူတာက အူလန်တီမြို့တော်ကြီးမှာ စံမြန်းတော်မူတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီကို ‘ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ နေတယ်ပြည်နယ်ကို ထွက်ပြေးကြမယ်’ ဆိုတဲ့ သတင်းစကားကို သံတော်ဦးတင်လိုက်တယ်။ ဒီသတင်းကိုလည်း ဟောဒီ လူဖြူဆီက ကြားသိရပါတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီသတင်းစကားကို ကြားရတဲ့အခါမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ဒေါသအမျက် တဟုန်းဟုန်းထွက်လာတယ်။ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေကို ဖမ်းပြီး အဆုံးစီရင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်နဲ့ ကျုပ်တို့တစ်တွေကို စေလွှတ်လိုက်တယ်။ ကိုင်း ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ အကြည့်အသာ လိုက်ခဲ့ကြပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တာဝန်ကို ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ကြရလိမ့်မယ်။ မရဏရေအိုင်ကြီးကလည်း အနီးအနားမှာ ရှိလေတော့ ခင်ဗျားတို့ သေဖို့အရေးမှာ အထစ်အငေါ့ ဖြစ်နေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်၏ စကား ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နာဟွန်သည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ လည်မျိုကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဇူးလူးစစ်သားများ ဝိုင်းဆွဲထားကြသောကြောင့် လည်မျိုကို မမိလိုက်ပေ။ နာနီယာကလည်း ကိုယ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကာ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ မျက်လုံးအစုံကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ကြည့်လိုက်သော

နာနီယာ၏ အကြည့်ကို ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မည်သည့်အခါတွင်မှ မေ့ပျောက် သွားမည် မဟုတ်ပေ။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင် အနေနှင့်လည်း မိမိကို သစ္စာဖောက်ကာ ဖော်ကောင် လုပ်သော မာပူတာကို အကြီးအကျယ် မုန်းတီးစက်ဆုပ်သွားကာ . . .

“ဟဲ့ စုတ်ပဲ့တဲ့ လူယုတ်မာ”

ဟု ဟစ်အော်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် လူဝကြီး မာပူတာသည် မည်သို့မျှ စကားတုန့်ပြန်မပြောဘဲ ပမာမခန့်ပြုံးရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ဇူးလူးစစ်သားများသည် အမ်ဂိုနာတို့လူစုကို ခေါ်ဆောင်ကာ စမ်းချောင်းလေးကမ်းနံဘေးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ၊ ‘မရဏရေ အိုင်ကြီး’ တွင်းသို့ တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသော ရေတံခွန်ရှိရာ ကျောက်တောင် စွန်းသို့ မကြာမီ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် သတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လင့်ကစား ရေတံခွန် စီးဝင်ရာ ကျောက်တောင်စွန်းအောက်ရှိ မရဏရေအိုင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ ကြက်သီး ဖြန်းခနဲ ထမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုလည်း မရဏရေအိုင်ကြီးထဲကို ပစ်ချကြမလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်က . . .

“ခင်ဗျားကိုလား ကိုလူဖြူ၊ ခင်ဗျားကို မရဏရေအိုင်ကြီးထဲသို့ ပစ်မချပါဘူး။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ခင်ဗျားကို ရှေ့တော်မှောက်သို့ အရောက်ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရမယ်လို့ပဲ မိန့်ကြားတော်မူလိုက်တယ်။ ရှေ့တော်မှောက်ကို ရောက်တဲ့အခါကြတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်က ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုစီရင်ချက် ချမလဲ မသိဘူး။ မကြာခင် ခင်ဗျားတို့ လူဖြူတွေနဲ့ ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေ စစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က မှော်ဆရာကြီးတွေ ကာယသိဒ္ဓိဆေးဖော်ဖို့အတွက် ခင်ဗျားကို အမှုန့်ဖြစ်အောင် ဆုံထဲ လှည့်ထောင်းခိုင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အခြား လူဖြူတွေကို သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ပုရွက်ဆိတ်တွင်းဝမှာ ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ပုရွက်ဆိတ်စာ ကျွေးလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောကြားသည်။

ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လေး၏စကားကို ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ အသာနားထောင်နေသည်။ သို့သော် ဦးနှောက်တွင်းကမူ ဇူးလူး

၉၂ * အာရုံစိုက်

များ၏ လက်တွင်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို တွေးတော ကြံဆလျက်ရှိ၏။

ယခုအခါ၌ အမ်ဂိုနာတို့လူသိုက်ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသော ဇူးလူး စစ်သားများသည် ကျောက်တောင်စွန်း၌ မိုး၍ပေါက်နေသော ထိကရုန်းပင် ကြီးနှစ်ပင်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်က အကြီးအကဲ မာပူတာအား . . .

“မရုဏရေအိုင်ကြီးထဲကို ဘယ်သူ့ကို အရင်ဆုံး ပစ်ချရမလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ မာပူတာက အမ်ဂိုနာကို လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဟောဒီ စုန်းအိုကြီးကို အရင်ဆုံး ပစ်ချကြ။ ပြီးတော့ သူ့နောက် က သူ့သမီးလိုက်ပါစေ။ ပြီးတော့မှ ဟောဒီလူကို မရုဏရေအိုင်ကြီးထဲ ပစ်ချ ကြ”

ဟု ပြောရင်း နာဟွန်၏မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက် သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လေးသည် အမ်ဂိုနာ၏ လက်မောင်း ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကိုင်ရင်း . . .

“လာစမ်း စုန်းအိုကြီး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ရေကူးနိုင်သလဲဆို တာ စောင့်ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အမ်ဂိုနာက မိမိလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင် ထားသော ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်၏လက်ကို ဖယ်ချလိုက်ရင်း . . .

“ဟယ် ဇူးလူးစစ်သား၊ ကျုပ်ကို တွဲဖို့ လုံးဝမလိုပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ အသက်အရွယ်အိုမင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ သေဖို့အသင့်ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောကြားကာ မိမိ၏ အပါး၌ရှိနေသော သမီးဖြစ်သူ နာနီယာ ၏ နဖူးပြင်ကို အသာနမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် နာဟွန်၏လက်ကို ဝှေ့ရမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အမ်ဂိုနာသည် ထိကရုန်းပင်ကြီး နှစ်ပင်ကို သစ်တုံးများ ဖြင့်ဆက်ကာ ဆောက်ထားသော စင်မြင့်လေးပေါ်သို့ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝင်လုဆဲနေမင်းကို အတန် ကြာ ငေးကြည့်ပြီးလျှင် မရုဏရေအိုင်ကြီးထဲသို့ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းကာ မြင် ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ထိုအခါ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်က လေးစားသော အမူအရာဖြင့် . . .

“တယ်လည်း ရဲရင့်တဲ့ လူပေပဲ”

ဟု ချီးကျူးပြီးနောက် . . .

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ မင်းအဖေလိုပဲ မရုဏရေအိုင်ကြီးထဲကို ခုန်ချ
မလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့က ပစ်ချရမလား။”

ဟု နာနီယာအား မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ နာနီယာက နွမ်းလျသောလေသံဖြင့် . . .

“ကျွန်မအဖေ လျှောက်တဲ့လမ်းကို ကျွန်မ လျှောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ကျွန်မစကားတစ်ခွန်းတော့ ဖွင့်ဟပြောသွားချင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ
နေတယ်ပြည်နယ်ကို ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း
နိုင်ငံတော်ဥပဒေအရ ကျွန်မတို့ အသတ်ခံကြရပါလိမ့်မယ်။ ဒီလို ကျွန်မတို့
နေတယ်ပြည်နယ်ကို ထွက်ပြေးကြခြင်းဟာ နှလုံးမည်းပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်
ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ နှလုံးမည်းကို ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့
အတွက် နှလုံးမည်းပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ နှလုံးမည်းကတော့ ကျွန်မတို့အပေါ် လုံးဝသစ္စာမရှိပါဘူး။ သစ္စာဖောက်
ပြီး အကောက်ကြံခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် နှလုံးမည်းက ကျွန်မ
တို့အပေါ် သစ္စာဖောက်ပြီး အကောက်ကြံသလဲဆိုတာ သိကြပါရဲ့လားရှင်။
တကယ့် အခြေခံ အကြောင်းရင်းကတော့ နှလုံးမည်းက ကျွန်မကို စုံမက်
ချစ်ခင်ကြောင်းနဲ့ ချစ်ရေးဆိုတဲ့အခါမှာ ကျွန်မက လုံးဝလက်မခံဘဲ ငြင်း
ပယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။”

ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုအခါ အကြီးအကဲ မာပူတာက ကြားဝင်ပြီး . . .

“ဒါ အမှန်ပဲ၊ ဒါ အမှန်ပဲ။ ဟောဒီမိန်းမလှလေး ပြောတာ အမှန်
အတိုင်းပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟောဒီလူဖြူက ကျုပ်နဲ့ တွေ့ဆုံပြီး အပေး
အယူလုပ်ဖူးတယ်။ ကျုပ်အပေါ် မကောင်းတဲ့ စုန်းအိုကြီး အမ်ဂိုနာနဲ့ စစ်ဗိုလ်
လေးနာဟွန်အပေါ် လက်စားချေနိုင်မယ့် အကြံဉာဏ်ကို သူပေးမယ်တဲ့။ အမ်
ဂိုနာနဲ့ နာဟွန်တို့ မိချောင်းမျောဒေသကနေပြီး နယ်စပ်ကို ဖြတ်အကူးမှာ
သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ပါတဲ့။ သူနဲ့ မိန်းမလှလေး နာနီယာတို့ နယ်စပ်ကို ဖြတ်
ကူးတာကို မနှောင့်ယှက်ဘဲ မသိကျိုးကျွန်ပြုနေပါတဲ့။ ဟောဒီလူဖြူက လာ
ပြီး အပေးအယူလုပ်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပဲ သဘောတူလိုက်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိ ရိုသေတဲ့
လူဖြစ်လေတော့ ကျုပ်ကြားသိသမျှကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ခြေမြန်တော် စေ
လွှတ်ပြီး အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်။”

ဟု ပြောကြား၏။

၉၄ * အင်္ဂါနိဂါ

အကြီးအကဲ မာပူတာ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ နာနီယာက သက်ပြင်းချရင်း . . .

“နာဟွန်ရယ်၊ အဖြစ်အပျက် အကျိုးအကြောင်း အလုံးစုံကို ရှင် ကြားသိပြီးပါပြီနော်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ခွဲခွာပြီး သွားရပါတော့မယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ရှင့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ အခု ခွဲခွာ ကြရပေမယ့် နောက်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မှုချဆုံတွေ့မှာပါ။ ကျွန်မဟာ ရှင်ထမ်းဆောင်ရတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရား ပျက်ကွက်သွားအောင်လို့ သွေးဆောင် ခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်မကို ငဲ့ညှာထောက်ထားတဲ့အတွက် ရှင်ဟာ ဂုဏ်အသရေ အပျက်ခံပြီး၊ ကျွန်မအလိုကို ပါခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ လို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မအဖို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မိဖုရား ငယ်တစ်ပါးဖြစ်တာထက် ရှင်နဲ့အတူ သေပွဲဝင်ရတာကို ပိုပြီးလိုလားပါတယ်။ ကိုင်း သွားပြီ မောင်ရယ် သွားပြီ”

ဟု ပြောကြားပြီးနောက် စင်မြင့်ထက်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ စင်မြင့်ထက်သို့ ရောက်သောအခါ နာနီယာသည် ဖိလစ်ဟတ်ဒင် ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“အို နှလုံးမည်း၊ အခုအခါမှာ ရှင်အနိုင်ရခဲ့တယ်လို့ ထင်ကောင်း ထင်မိပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ ကျွန်မကိုတော့ အနည်းဆုံး ရှုံးနိမ့်ခဲ့ ပါတယ်။ အခုအခါမှာ နေမဝင်သေးပါဘူး။ နေဝင်သွားလို့ရှိရင်တော့ ည အမှောင်ထု ရောက်ပေလိမ့်မယ်။ အို နှလုံးမည်း၊ ရှင်ဟာ ညအမှောင်ထုမှာပဲ အမြဲမပြတ် လှည့်ပတ်သွားလာနေပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရဲ့သွေးတွေ၊ ကျွန်မအဖေ အမ်ဂိုနာရဲ့ သွေးတွေ၊ ရှင့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မချစ်သူ နာဟွန်ရဲ့ သွေးတွေကို ရှင်သောက်မျိုဖို့ ပေးအပ်လိုက်ပါတယ်။ အို နှလုံးမည်း၊ ဟောဟိုက လူသေများ စံပျော်ရာ မရဏဂေဟာမှာတော့ ရှင် နဲ့ကျွန်မတို့ တွေ့ကောင်းတွေ့ကြပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် နာနီယာသည် ခပ်တိုးတိုး ညည်းတွားရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် စင်မြင့် ထက်မှ ရှေ့သို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများလည်း အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြ ရာ စင်မြင့်အောက်ဘက် ပေငါးဆယ်အကွာရှိသော မရဏရေအိုင်ကြီးအတွင်း သို့ နာနီယာ ဦးစိုက်ဇောက်ထိုးကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ နာနီယာ၏ ကိုယ်တွင် ခြုံထား သော အပေါ်ရုံအဝတ်ဖြူစလေးသည် မရဏရေအိုင်ကြီး၏ ရေမျက်နှာပြင်ထက်

၌ ပေါလောမျောနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအခိုက် အမှောင်ထု သိပ်သည်းလာရုံမျှမက မြူခိုးများ ရစ်သိုင်းလာပေရာ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများသည် နာနီယာ၏ အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့မြင်ရတော့ပေ။

ထိုအခါ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်သည် ရွှင်ကြည်သော အသံဖြင့် . . .

“ကိုင်း၊ မင်းအလှည့်ပဲ ကျန်တော့တယ်ဟေ့။ မင်းချစ်မြတ်နိုးတဲ့ သူကလေး သွားတဲ့လမ်းကို အမြန်ဆုံးလိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်ပေတော့။ မရဏရေအိုင်ကြီးဟာ မင်းတို့နှစ်ဦးအတွက် မင်္ဂလာခုတင်ကြီးပေါ့ကွာ မဟုတ်လား။ အင်း အဆုံးစီရင်ဖို့ ငါတာဝန်ကျတဲ့ သူတွေအနက် မင်းတို့တစ်တွေဟာ အကောင်းဆုံးလူတွေပဲ။ ငါတို့ကို ဘာမှ ဒုက္ခပေးမနေကြဘူး”

ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုသို့ ပြောကြားနေခိုက်တွင် နာဟွန်သည် သွက်သွက်လည်အောင် ရူးသွပ်သွားပေပြီ။ ထိုအဖြစ်ကို သတိပြုမိသောကြောင့် ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်လည်း ပြောလက်စ စကားစကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။

နာဟွန်သည် ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်း ဟိန်းဟောက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ တအားကုန် ဟစ်အော်လိုက်ပြီးလျှင် မိမိကို ဝိုင်းချုပ်ထားကြသော ဇူးလူးစစ်သားများကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အနီးရှိ ဇူးလူးစစ်သားတစ်ယောက်၏ ခါးကို လှမ်းဖက်လိုက်ပြီးလျှင် ကြောက်လန့်စရာကောင်းလှသော ခွန်ကြီးအားကြီးဖြင့် ထိုဇူးလူးစစ်သားကို မွေးကင်းစ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကိုင်မြှောက်ကာ မိမိရပ်နေသော ကျောက်တောင်စွန်းမှနေ၍ မရဏရေအိုင်ကြီးထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ကံဆိုးရှာသော ဇူးလူးစစ်သားခမျာ မရဏရေအိုင်ကြီးထဲသို့ မရောက်ဘဲ ကျောက်တောင်စွန်းနှင့် ရိုက်ကာ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားရှာတော့သည်။

ထို့နောက် နာဟွန်သည် . . .

“ဟယ် သစ္စာဖောက် နှလုံးမည်း၊ အခုအလှည့်ဟာ မင်းအလှည့်ပဲဟေ့”

ဟု ကြိမ်းဝါးရင်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာသည်။

ထိုသို့ ပြေးဝင်လာရင်း နာဟွန်သည် မြင်းပုလေးထက်၌ အမြန်သွားထိုင်နေသော လူဝကြီးမာပူတာကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်ရာ မာပူတာလည်း မြေပြင်ထက်သို့ ထွေးခနဲ လွင့်ကျသွားသည်။

ယခုအခါ၌ နာဟွန်၏ မျက်လုံးအစုံသည် တလည်လည်ဖြစ်နေပြီး နာဟွန်၏ ပါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်များ ထွက်လျက်ရှိ၏။

၉၆ * အာဇာနည်

ယခုအခါ၌သာ ဖိလစ်ပတ်ဒင်ကို နာဟွန် မိမိရရ ဖမ်းမိသွားပါက ဖိလစ်ပတ်ဒင်အဖို့ မရဏသေမင်းနှင့် တွေ့ဆုံရမည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် နာဟွန်က ဖိလစ်ပတ်ဒင်ကို မမိပေ။ အကြောင်းသော်ကား ဖိလစ်ပတ်ဒင် ရှိရာသို့ နာဟွန် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာသည်နှင့် ဇူးလူးစစ်သားများသည် နာဟွန်ကို ဝိုင်းဝန်းဖမ်းချုပ်ကြသောကြောင့်ပေတည်း။

ဇူးလူးစစ်သားများ လက်တွင်းမှ လွတ်အောင် နာဟွန်သည် အကြောက်အကန် အပြင်းအထန် ရုန်းထွက်သည်။ သို့သော် ဘုရင်ရှေ့မှောက်တွင် ကျင်းပသော ပွဲတော်ကြီး၌ ကျွဲရိုင်းကို လက်နက်ပမာ ဗလာသက်သက် လက်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းဖမ်းချုပ်ခြင်းအမှုကို ရဲဝံ့စွာ ပြုဖူးကြသူများဖြစ်သောကြောင့် ဇူးလူးစစ်သားများသည် နာဟွန်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ဖမ်းချုပ်ထားနိုင်ကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဇူးလူးစစ်သားတစ်ယောက်က . . .

“နောက်တစ်ခါ ဒုက္ခထပ်မပေးနိုင်အောင် မရဏရေအိုင်ကြီးထဲကို အမြန်ဆုံး ပစ်ချရအောင်”

ဟု အကြံပေးလိုက်ရာ၊ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်က . . .

“ဟေ့၊ ဟေ့ မလုပ်ကြနဲ့၊ မလုပ်ကြနဲ့။ ဒီလူရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ကောင်းကင်ဘုံက မီးတောက်မီးလျှံ တောက်စားနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလူကို ငါတို့ ဘာမှ အန္တရာယ်ပြုလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီလူကို အန္တရာယ်ပြုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါတို့ရဲ့အပေါ်ကို မကောင်းတဲ့ ဘေးဆိုးအန္တရာယ်ဆိုးတို့ ကျရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီလူရဲ့ ခြေတွေ၊ လက်တွေကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားလိုက်ကြ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဇူးလူးလူမျိုးများသည် စိတ်မန့်သောသူများကို လေးစားအပ်သော သူများဟု မှတ်ယူထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဇူးလူးစစ်သားများသည် နာဟွန်၏ ခြေလက်များကို ကြိုးနှင့် ညင်ညင်သာသာ ကြိုးတုပ်ကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် နာဟွန်သည် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်နေသောကြောင့် နာဟွန်ကို ကြိုးနှင့် တုပ်ရသည့်အလုပ်မှာ လွယ်လွယ်ကူကူ မဟုတ်ရကား ဇူးလူးစစ်သားများသည် အာရုံစိုက်ကာ အချိန်ယူဆောင်ရွက်နေရပေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဖိလစ်ပတ်ဒင်သည် မိမိဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ မျက်လုံးကို ဝှေ့ပြီး အကဲခတ်လိုက်ရာ၊ မိမိအတွက် အခွင့်အရေးကောင်း ပေါ်နေကြောင်းကို ချက်ချင်း သိမြင်သွားသည်။

မိမိထံမှ ဇူးလူးစစ်သားတစ်ဦး သိမ်းယူသွားသော မိမိရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ဇူးလူးစစ်သားသည် မေ့မေ့လျော့လျော့ ချထားပြီး နာဟွန်အပေါ် အာရုံ

စိုက်နေရာ မိမိ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သည် ယခုအခါ မိမိ၏ လက်တစ်ကမ်း အကွာတွင် ရှိပေသည်။ ထို့ပြင် မိမိနှင့် ဆယ့်နှစ်ကိုက်အကွာတွင်လည်း အကြီးအကဲ မာပူတာ၏ မြင်းပုလေးသည် မြက်စားနေပေသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အကဲခတ်ပြီးနောက် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် မိမိ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး နောက် မာပူတာ၏ မြင်းပုလေးပေါ်သို့ ငါးစက္ကန့်အတွင်း လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ၊ ဇူးလူးဒေသနှင့် နေတယ်ပြည်နယ်ကို ပိုင်းခြားကန့်သတ်ထားသော မြစ်ကြီး၏ ရေတိမ်မြစ်ကျဉ်းဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး စိုင်းနှင်သွားတော့သည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ အပြုအမူမှာ လျင်မြန်လွန်းရကား နာဟွန်အပေါ်၌ အာရုံစိုက်နေကြသော ဇူးလူးစစ်သားများသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင် ထွက်ပြေးသွားကြသည်ကို ရုတ်တရက် မသိကြပေ။ ဇူးလူးစစ်သားများအနီးတွင် ရပ်ကြည့်နေသော မာပူတာတစ်ဦးတည်းသာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင် ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့မြင်သည်။

မာပူတာလည်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင် နောက်သို့ အပြေးလိုက်ရင်း . . .

“လူဖြူသူခိုး ထွက်ပြေးသွားပြီ။ လူဖြူသူခိုး ထွက်ပြေးသွားပြီ။ လိုက်ကြ၊ လိုက်ကြ။ ငါ့မြင်းကိုလည်း ခိုးသွားတယ်။ ငါ့ကိုပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပြုထားတဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်လည်း ယူသွားတယ်၊ လိုက်ကြ လိုက်ကြ”

ဟု သံကုန်ဟစ်အော်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ကိုက်တစ်ရာကျော်အထိသာ ခရီးနှင့်မိသေးရာ မာပူတာ၏ အော်သံဟစ်သံကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရလေ၏။ မာပူတာ၏ အော်သံဟစ်သံကို ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ဒေါသစိတ်တို့ တပွက်ပွက် ထလာတော့သည်။ ဤလူကြီးကြောင့် မိမိ၏ အကြံအစည်တို့ ပျက်ရသည်။ မိမိသစ္စာဖောက် အကောက်ကြံသည်တို့ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်သွားရသည်။ မိမိစွဲလန်း စုံမက်သော မိန်းမပျိုလေးနှင့် ကွဲခဲ့ရသည်။ ဤလူကြီးကား ပြုဟ်ကောင်ကြီးပါတကား။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မာပူတာကို လှည့်ကြည့်ရင်း ထိုသို့ တွေးတောနေမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် မာပူတာသည် ဟစ်အော်ရင်း မိမိနောက်သို့ တစ်ယောက်တည်း အပြေးလိုက်လာနေသည်။

“အင်း အချိန်တော့ ရှိသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွန့်တော့ စွန့်စားရမှာပဲ”

ဟု တွေးရင်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မြင်းပုလေး၏ ဇက်ကြိုးကို ဆတ်ခနဲ တုန်ဆွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းပုလေးပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်

၉၈ * အာဇာနည်

ရင်း မြင်းဇက်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားလိုက်သည်။ မြင်းပုလေး မှာ တိုက်ပွဲခိုက်ပွဲအတွက် လေ့ကျင့်ထားသော မြင်းတစ်ကောင် ဖြစ်နေရကား ရပ်ထားသော နေရာတွင်ပင် ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေပေသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်ပြီးလျှင် မြေပြင် ထက်၌ သေသေချာချာ မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကို မောင်းတင်ပြီးလျှင် မိမိရှိရာသို့ ပြေးလာသော မိတ်ဆွေမပီသသည့် လူဝ ကြီးမာပူတာကို တည့်တည့်ကြီး လှမ်းချိန်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ မာပူတာလည်း ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ် စားမိသွားပြီး အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ နောက် သို့ လှည့်ပြေးတော့သည်။ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း လူဝကြီး မာပူတာ၏ ကျော ပြင်ကို ချိန်သားကိုက်အောင် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် ဖီလစ် ဟတ်ဒင်သည် မိမိနောက်သို့ ဇူးလူးစစ်သားများ ပြေးလိုက်လာသည်ကို စတင် တွေ့မြင်ရသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း မောင်းခလုတ်ကို အသာဖြုတ်ချလိုက်ရာ “ဒိုင်” ခနဲ မြည်ဟည်းသံကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ သေနတ်ပစ်ကျွမ်းကျင်လှ သော ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ လက်မှာ ပစ်မှတ်ကို လွဲမသွားပေ။ လူဝကြီးမာပူတာ သည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး မြေပြင်ထက်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားလေပြီ တကား။

ထို့နောက် သုံးစက္ကန့်အကြာတွင်မူ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မြင်းပုလေး ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီးဖြစ်၍ အသက်လူပြီး တအားကုန် ခရီးနှင့်နေပြီဖြစ်၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ရေတိမ်မြစ်ကျဉ်းသို့ မကြာမီ ကူးဖြတ်သွား နိုင်ကာ နေတယ်ပြည်နယ်တွင်းသို့ ချောချောမောမော ရောက်ရှိသွားတော့ သည်။

မရဏဂေဟာက တစ္ဆေ

မရဏရေအိုင်ကြီးကို မိုး၍ မြင့်မားဝေသီတည်ရှိနေသော စင်မြင့်ကြီးထက်မှ မရဏရေအိုင်ကြီးအတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ရရှာသော ဇူးလူးလုံမပျို နာနီယာ ကို ဘဝကံကြမ္မာသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ထောက်ပံ့ကူညီလိုက်ပေသည်။

မရဏရေအိုင်ကြီးမှာ မြင့်မားလှသော ကျောက်တောင်ကြီးအောက်တွင် တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ထိုကျောက်တောင်ကြီးမှ တောင်စွယ်တောင်စွန်းတို့သည် စွင့်စွင့်ငေါငေါ ထိုးထွက်လျက်ရှိသည်။ ထိုကျောက်တောင်ထိပ်မှနေ၍ ရေတံခွန်ကြီးသည် တောင်စွယ်တောင်စွန်းတို့အပေါ် ဖြတ်ကျော်ကာ မရဏရေအိုင်ကြီးအတွင်းသို့ တစ်ဟုန်ထိုး တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေပေသည်။ ထိုကျောက်တောင်ကြီးထိပ်ရှိ ထိကရုန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ကို ဖြတ်ကာ ဆောက်ထားသော စင်မြင့်ထက်မှ မရဏ ရေအိုင်ကြီးအတွင်းသို့ ပစ်ချခြင်းခံရသော ရာဇဝတ်သားများမှာ ထိုကျောက်တောင်ကြီးမှ စွင့်စွင့်ငေါငေါ ထိုးထွက်လျက်ရှိသည့် တောင်စွယ်တောင်စွန်းတို့နှင့် ခိုက်မိပြီး အသက်ဆုံးရှုံး ပျက်စီးရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အများသိရှိကြပြီးသည့်အတိုင်း ဇူးလူးလုံမပျို နာနီယာသည် မရဏရေအိုင်ကြီးအတွင်းသို့ ဇူးလူးစစ်သားများ ပစ်ချခြင်းခံရသည့် အချိန်အထိ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် မလုပ်ဘဲ မရဏရေအိုင်ကြီးအတွင်းသို့ မိမိကိုယ်တိုင် တအားကုန် ခုန်ဆင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် နာနီယာသည် စွင့်စွင့်ငေါငေါ ထိုးထွက်လျက်ရှိသော တောင်စွယ် တောင်စွန်းတို့နှင့် မခိုက်မိဘဲ ပွတ်ကာသီကာ လွတ်ထွက်သွားခဲ့ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်လှသော ရေကူးဝိဇ္ဇာ ဒိုင်ဗင်ထိုးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ မရဏရေအိုင်ကြီးအတွင်းသို့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စိုက်ဆင်းသွားခဲ့သည်။

ဤသို့ မရဏရေအိုင်ကြီးအတွင်းသို့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စိုက်ဆင်း သွားရာ၊ နာနီယာလည်း ‘ရေမျက်နှာပြင်ထက်သို့ ပြန်မှ ပေါ်ပါဦးလော’ ဟု ပင် စိုးထိတ်နေမိသေး၏။ အတန်ကြာသောအခါတွင်မှ မရဏရေအိုင်ကြီး၏ ကမ်းတစ်ဖက်တွင် ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာပြီးလျှင် အရှိန်ပြင်းထန်စွာ စီးဆင်း နေသော မြစ်ရေစီးကြောင်းကြီး သယ်ဆောင်ရာသို့ မျောပါသွားလေသည်။ ထိုမြစ်ရေစီးကြောင်းကြီး စီးဆင်းရာတစ်လျှောက်၌ ကံအားလျော်စွာ ကျောက် တောင်ကျောက်စွန်း မရှိရုံမက၊ နာနီယာကိုယ်တိုင်မှာလည်း ရေကူးကျွမ်းကျင် သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် မြစ်ကမ်းပါး ကျောက်ဆောင်များနှင့် တိုက် မိခိုက်မိခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် မြစ်ရေစီးကြောင်းတွင် အတန်ကြာအောင် မျောပါသွား ရာ၊ နောက်ဆုံး၌ နာနီယာသည် တောကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ မိမိရောက်လာ ကြောင်း သိရှိရသည်။ နာနီယာရောက်လာသော တောကြီးမှာ အလွန်နက်ပြီး မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်၌ သစ်ပင်ကြီးများ အထူအထပ်ပေါက်နေရာ၊ ထိုသစ်ပင်ကြီး များကြောင့် မြစ်ရေပြင်ထက်သို့ နေပြောက်တစ်ပြောက်ပင် မထိုးပေ။ အချို့ သော နေရာများ၌ ထိုသစ်ပင်ကြီးမှ သစ်ကိုင်းကြီးများသည် မြစ်ရေပြင်ထက် သို့ ထိုးကျနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် မြစ်ရေစီးကြောင်းနှင့် မျောပါလာသော နာနီယာသည် မြစ်ရေပြင်ထက်သို့ ထိုးကျနေသော သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်း ကို အရအမိ ဖမ်းဆွဲလိုက်ခြင်းဖြင့် မရဏမြစ်ကြီးအတွင်းမှ လွတ်အောင် ရုန်း ထွက်လိုက်နိုင်သည်။ ထိုမရဏမြစ်ကြီးအတွင်းမှ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်နိုင် သူဟူ၍ ရှေးယခင်က မရှိဖူးသေးရကား နာနီယာမှာ မရဏမြစ်ကြီးအတွင်း မှ အဦးဆုံးလွတ်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်သူ ဖြစ်တော့သည်။

နာနီယာသည် မိမိ အရအမိ ဖမ်းဆွဲလိုက်သော သစ်ကိုင်းကြီးမှ နေ၍ မြစ်ကမ်းထက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် မြစ်ကမ်းပါးပေါ်၌ နွမ်းနွမ်းလျလျရပ်ကာ အသက်ပြင်းပြင်းရှူရင်း အပန်းဖြေနေလေသည်။

နာနီယာမှာ ဤသို့ ကြီးမားလှသော ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်ကို သက်စွန့် ဆံဖျား ကြုံတွေ့ရလင့်ကစား ပြောပလောက်သည့် ပွန်းပဲ့ထိခိုက်မျိုးကို ကံအား လျော်စွာ မကြုံမတွေ့ခဲ့ရပေ။

နာနီယာဝတ်ဆင်သော အပေါ်ရုံ အဝတ်ဖြူသည်ပင် တကွဲတပြား လွင့်မျော၍မသွား၊ နာနီယာ၏ လည်ပင်း၌ ရစ်ပတ်ကာ ကိုယ်နှင့်မကွာ တည်ရှိ နေပေသည်။ သို့သော် နာနီယာမှာ လူနှင့်မမျှအောင် ပင်ပန်းကြီးသော ဖြစ်ရပ် တို့ကို ကြုံတွေ့ခံစားရသောကြောင့် ခြေလက်ပင် မသယ်ချင်အောင် ပင်ပန်း ဟိုက်မောလျက်ရှိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ညဘက် ရောက်နေပြီဖြစ်၍ အမှောင်ထုမှာ နက်ရှိုင်းသည်ထက် နက်ရှိုင်းလာရုံမက၊ အအေးဓာတ်ကလည်း တစ်မိမိမှ ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံလာတော့သည်။ နာနီယာလည်း အအေးဓာတ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန် အောင်ချမ်းလာပြီဖြစ်ရကား ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ မိမိနားခိုလျောင်းစက်ရမည့် နေရာကို ရှာဖွေနေမိသည်။

နာနီယာရပ်နေသော မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် အမျိုးအမည်မသိသော သစ်ပင်ကြီးများ အထူအထပ် ပေါက်နေရာ၊ နာနီယာသည် သားရဲတိရစ္ဆာန်ရန်ကိုလည်း တွေးကြောက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ဆွဲကာ သစ်ပင်ကြီးထက်သို့ အားယူတက်လာခဲ့သည်။ နာနီယာတက်လာခဲ့မိသော သစ်ပင်ကြီးတွင် ကံအားလျော်စွာ သစ်ခေါင်းကြီးတစ်ခေါင်း ရှိ၍ ထိုသစ်ခေါင်းကြီးမှာလည်း မြေပြင်နှင့် ပေအတော်မြင့်သော အမြင့်တွင် တည်ရှိနေပေသည်။

ထိုသစ်ခေါင်းကြီးထဲ၌ မြေပါးကင်းပါးရှိမည် မရှိမည်ကို အမှုမထားနိုင်ဘဲ ကမ္မသကာ သဘောထားကာ နာနီယာသည် ထိုသစ်ခေါင်းကြီးထဲသို့ အသာဆင်းလိုက်၏။ နာနီယာဆင်းလိုက်သော ထိုသစ်ခေါင်းကြီးထဲ၌ မြေပါးကင်းပါး လုံးဝမရှိပေ။ ကြွက်များ ငှက်များတို့ ကိုက်ချီချထားသော သစ်ရွက်ခြောက်များ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များ၊ ရေညှိပင်များသာ ရှိနေပေသည်။ နာနီယာသည် နွေးထွေးပြီး နူးညံ့နေသော ထိုသစ်ခေါင်းကြီးထဲ၌ လဲလျောင်းကာ စိတ်မောလူမောဖြင့် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ချလိုက်လေသည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ နာနီယာနိုးလာသော အခါ၌မူ မိမိလုံးဝနားမလည်သော ဘာသာစကားဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စူးစူးဝါးဝါး ပြောဆိုနေကြသော လူသံများကို ကြားရပေသည်။ ထို့ကြောင့် နာနီယာလည်း အသာဒူးထောက်ကာ သစ်ခေါင်းကြီးထဲမှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

အချိန်မှာ အကာလ ညအခါဖြစ်လင့်ကစား ကောင်းကင်ထက်၌ ကြယ်များ တလက်လက် တောက်ပနေရာ ကြယ်ရောင်ကြောင့် နာနီယာသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးကို တွေ့မြင်ရသည်။

နာနီယာနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မြစ်ကမ်းပါးတစ်နေရာတွင် မြေကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုရှိ၍ ထိုမြေကွက်လပ်ကြီးအလယ်၌ ကြီးမားသော မီးဖိုကြီးတစ်ဖို ရှိသည်။ ထိုမီးဖိုကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကြောက်လန့်စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းလှသော လူပုလေး ဆယ်ယောက်သည် မြေပြင်ထက်၌ရှိသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ဝိုင်းဝန်းပြီး ကခုန်အော်ဟစ်နေကြသည်။

၁၀၂ * အာဇာနည်

ထိုလူပုလေးများသည် အဝတ်အစားများ ဝတ်မထားကြပေ။ ဆံပင်များမှာ ရှည်လျားလှပြီး မျက်နှာပေါ်၌လည်း အမွှေးအမျှင်ရှည်ကြီးများ ပေါက်နေသည်။ အားလုံးပင် သွားများခေါထွက်နေပြီး မေးစေ့များ ချွန်ထွက်နေသည်။

ခေါင်းကြီးကိုယ်သေးဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်မှု အချိုးအစားလည်း ပုံပန်းမကျလှပေ။ ထိုလူပုလေးများ အားလုံးလိုလိုပင် ချွန်ထက်လှသော ကျောက်ပုဆိန်လေးများ၊ ကျောက်စားလေးများကို ကိုင်စွဲထားကြသည်။

နာနီယာသည် မိမိမြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် 'မိမိရောက်ရှိနေသော တောကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးများ ပျော်မြူးရာ မရဏစံဂေဟာဖြစ်၍၊ မိမိ တွေ့မြင်နေသော လူပုလေးများမှာ မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေသူရဲများသာ ဖြစ်သည်တကား' ဟု မှတ်ထင်ကာ မေ့မျောသွားမတတ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သို့သော် နာနီယာသည် မိမိမြင်နေရသော မြင်ကွင်းမှ မျက်နှာလွှဲဖယ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ ဆက်လက်ငေးကြည့်မြဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။

မိမိ မြင်တွေ့နေရသော ဤလူပုလေးများသည် မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေသူရဲများသာ အမှန်ဖြစ်ပါက၊ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် လူများကဲ့သို့ ကခုန်အော်ဟစ်နေကြပါသနည်း။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကျောက်ပုဆိန်များ၊ ကျောက်စားများကို ကိုင်စွဲထားကြပါသနည်း။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားပြီး မိမိတို့ ကိုင်စွဲထားသော ကျောက်လက်နက်များဖြင့် အချင်းချင်း ထိုးခုတ်နေကြပါသနည်း။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မီးဖိုကြီးကို ဖိုထားရပါသနည်း။ လူများနည်းတူ အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ရန်များ ဖြစ်နေပါသလော။ လူပုလေးများ ဝိုင်းဝန်းပြီး ကခုန်အော်ဟစ်နေသော အရာဝတ္ထုသည် မြေပြင်ထက်၌ ငြိမ်သက်စွာ တည်နေသည်။ ထိုအရာဝတ္ထုသည် မည်သည့်အရာ ဖြစ်ပါသနည်း။ ထိုအရာဝတ္ထုသည် မည်းမည်းရှည်ရှည်ကြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိကျောင်းကား ဟုတ်ဟန်မတူ။ လူပုလေးများသည် ထိုအရာဝတ္ထုကို ကျောက်လက်နက်များဖြင့် အလှည့်ကျ လှီးဖြတ်ယူငင်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအရာဝတ္ထုသည် စားကောင်းသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်ရပေမည်။

နာနီယာသည် ဤသို့လျှင် အမျိုးမျိုး တွေးတောနေမိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် လူပုလေးတစ်ယောက်သည် မီးပုံကြီးက မီးတရဲရဲ တောက်နေသော သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းကို ယူ၍ မြေပြင်ထက်၌ စန့်စန့်ကြီးတည်နေသော အရာဝတ္ထုအနီးတွင် မြှောက်ပြနေပြီး အခြားလူပုလေးတစ်

ယောက်က မြေပြင်ထက်၌ စန့်စန့်ကြီး တည်နေသော အရာဝတ္ထုကို ကျောက်
စားဖြင့် လှီးဖြတ်ယူငင်နေသည်။

လူပုလေးတစ်ယောက် ကိုင်ထားသော မီးတရဲရဲတောက်နေသည့်
သစ်ကိုင်းကြီးမှ အလင်းရောင်ကြောင့် နာနီယာသည် မိမိ စိတ်ဝင်စားတကြီး
သိလိုသော မြေပြင်ထက်၌ စန့်စန့်ကြီး တည်နေသော အရာဝတ္ထုမှာ အခြား
မဟုတ်၊ လူသေကောင် တစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း သိမြင်သွားသည်။

ထိုသို့ သိမြင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နာနီယာသည် အူထဲနှလုံး
ထဲကပါ စိမ့်ပြီး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လာရာ၊ နောက်သို့ အလန့်တကြား ပြန်
ဆုတ်လိုက်မိ၏။ နှုတ်ဖျားကလည်း လွတ်ခနဲ ခပ်တိုးတိုး အော်လိုက်မိသည်။

ယခုအခါ၌ နာနီယာသည် 'မိမိတွေ့မြင်ကြရသော လူပုလေးများမှာ
မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေသူရဲများမဟုတ်၊ လူသားစား လူရိုင်းများသာ ဖြစ်သည်
တကား' ဟု ရိပ်စားသိမြင်သွားတော့သည်။ မိမိငယ်စဉ်က မိမိ ဟိုဟိုသည်
သည် အလည်မကျူးရန်အတွက် 'လူသားစား လူရိုင်းများရှိကြောင်း၊ အလည်
ကျူးသော ကလေးသူငယ်များကို ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ် စားသောက်တတ်
ကြောင်း' မိခင်ဖြစ်သူ ပြောကြားဆုံးမလေ့ရှိသည်ကိုလည်း သတိရလာမိသည်။

ထို့ပြင် 'မိမိ ယခုတွေ့မြင်နေရသော လူသေကောင်မှာ မည်သူ၏
ရုပ်အလောင်းပါနည်း။ ထိုလူသေကောင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တုတ်ခိုင်ထွားကျိုင်း
လှသည်။ လူပုလေးတစ်ယောက်၏ ရုပ်အလောင်းကား လုံးဝမဟုတ်နိုင်ပေ။
ထိုသို့ဆိုသော် မိမိ ယခုတွေ့မြင်နေရသော လူသေကောင်မှာ နာဟွန်၏ ရုပ်
အလောင်းများ ဖြစ်နေသလော။ မရဏရေအိုင်ကြီးအတွင်းမှ ဤနေရာသို့ မြစ်
ရေစီးကြောင်းနှင့်အတူ မိမိမျောပါလာသကဲ့သို့ မရဏရေအိုင်ကြီးအတွင်းသို့
ပစ်ချခြင်းခံရသော နာဟွန်သည်လည်း မိမိကဲ့သို့ပင် မရဏရေအိုင်ကြီးအတွင်း
မှ ဤနေရာသို့ မြစ်ရေစီးကြောင်းနှင့်အတူ မျောပါလာခြင်း ဖြစ်လေသလော' ဟု
တွေးတောစဉ်စားမိသည်။

ထိုသို့ တွေးတောစဉ်းစားမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် 'လူပုလေးများ
သတ်ဖြတ်စားသောက်စပြုနေသော လူသေကောင်မှာ အခြားသူ၏ ရုပ်
အလောင်းမဟုတ်၊ မိမိချစ်မြတ်နိုးသော နာဟွန်၏ ရုပ်အလောင်းသာ ဖြစ်ရ
မည်' ဟု ယုံကြည်မှတ်ထင်လာတော့သည်။ နာဟွန်၏ ရုပ်အလောင်း ဟုတ်
မဟုတ် သေသေချာချာ သိရလေအောင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အနားကပ်ပြီး
ကြည့်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

'မိမိတွေ့မြင်ရသော လူသေကောင်မှာ မိမိ၏ချစ်သူ နာဟွန်၏ ရုပ်
အလောင်းဖြစ်ရိုးဧကန် မှန်နေပါက ဤကဲ့သို့ လူပုလေးများ လှီးဖြတ်စား

၁၀၄ * အောင်နီ

သောက်နေခြင်းကို မိမိ လုံးဝကြည့်မနေနိုင်ပါပေ။ မိမိတတ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းဖြင့် တားဆီးကာကွယ်ပေးရမည်။ ဤသို့ တားဆီးသည့်အတွက် လူပုလေးများက မိမိကို ဝိုင်းဝန်းသတ်ဖြတ်ပြီး စားသောက်ခြင်းကို ခံရကောင်း ခံရပေမည်။

ယခုအခါ မိမိမှာ ငဲ့ကွက်ထောက်ထားစရာဟူ၍ မိမိဖခင်လည်း မရှိတော့ပြီ။ မိမိ၏ချစ်သူလည်း မရှိတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် မိမိအသက်ဆုံးရှုံးလိုက ဆုံးရှုံးပါစေတော့။ မိမိ၏ချစ်သူ ရုပ်အလောင်းကို လူပုလေးများ လှီးဖြတ်စားသောက်နေခြင်းမှာ မိမိတတ်နိုင်သည့်နည်းဖြင့် ကာကွယ်တားဆီးတော့အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် နာနီယာသည် မိမိလဲလျောင်းအိပ်စက်ရာ၊ နားခိုရာဖြစ်သော သစ်ခေါင်းကြီးထဲမှ မြေပြင်ထက်သို့ အသာဆင်းသက်ပြီးလျှင် လူသားစား လူပုလေးများရှိရာသို့ ညင်ညင်သာသာ လျှောက်လာခဲ့၏။ သစ်ခေါင်းကြီးထဲမှ ဆင်းသက်လာခါစက မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည်ကို မတွေးကြံသေးသော်လည်း လူသားစား လူပုလေးများ ဖိုထားသော မီးပုံကြီးအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ၌မူ မိမိမည်သို့ ပြုမူ ဆောင်ရွက်သင့်သည်ကို နာနီယာ စဉ်းစားတွေးတောမိသွားသည်။

လူသေကောင်အပါးတွင် ဝိုင်းအုံနေသော လူသားစားလူပုလေးများ အနက်မှ လူပုလေးတစ်ယောက်သည် ဖျတ်ခနဲ အသာမော့ကြည့်လိုက်ရာ၊ ပိတ်ပိတ်ပိန်းအောင် နက်မှောင်နေသော အမှောင်ထုကြီးအတွင်းမှ နေ၍ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်ဖြူကြီးကို ဆင်မြန်းထားသည့် မြင့်မားခုံထည်သော ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် မိမိတို့ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာသည်ကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုသို့ တွေ့မြင်လိုက်ရသော လူပုလေးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဟကာ ငေးကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ အလွန်အမင်း တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားသည့် ဟန်ဖြင့် တအားကုန် အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟစ်အော်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကျန်နေသေးသော အခြားလူပုလေးများသည်လည်း မိမိတို့ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာသည့် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးပုံသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်သွားကြပြီး၊ ပထမ လူပုလေးကဲ့သို့ပင် ကြောက်လန့်တကြား အသံနက်ကြီးများဖြင့် အော်ဟစ်ကြတော့ရာ၊ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများသည် တစ်တောလုံး လွှမ်းမိုးပဲ့တင် ထပ်သွားတော့သည်။ လူသားစား လူပုလေးများမှာ အသံနက်ကြီးများဖြင့် တအားကုန် အော်ဟစ်ရုံမက၊ ခြေဦးတည့်ရာသို့လည်း ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်

မားမားမတ်မတ် ရပ်ရင်း အံ့ဩတွေဝေနေသော နာနီယာတစ်ယောက်တည်း သာ ထိုနေရာ၌ ကျန်နေပေတော့သည်။

ဇူးလူးလူမျိုးများသည် 'ဝိညာဉ်လောကကို အစိုးရတော်မူသည့် ဝတ်ရုံ ဖြူကို ဆင်မြန်းထားသော နတ်သမီးတစ်ပါးရှိသည်' ဟူသော အချက်ကို စွဲစွဲ မြဲမြဲ ယုံကြည်ထားသည်။ ထိုယုံကြည်ချက်ကို ဤလူပုလေးများသည်လည်း ယုံကြည်ကြဟန် တူပေသည်။

ဤလူပုလေးများကား အာဖရိကတောင်ပိုင်းရှိ ရှေးကျသော ဒေသခံ လူမျိုးနွယ်ဝင်များဖြစ်၍၊ နောက်ရောက်လာသော အင်အားကြီး လူမျိုးများ ကြောင့် ဤတောနက်ကြီးများအတွင်း၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြရသူ များ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ နေထိုင်ရင်း အစားအစာ ရှားပါးလွန်းသောကြောင့် လူသားစားသောအလေ့ ပေါ်ပေါက်စွဲမြဲလာခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ဤလူပုလေးများ သည် မြစ်ရေစီးကြောင်းနှင့် မျောပါလာသည့် မရဏရေအိုင်ကြီးအတွင်းသို့ ပစ်ချအဆုံးစီရင်ခြင်းခံရသော ရာဇဝတ်သားများ၏ ရုပ်အလောင်းများကို ဆယ် ကာ လှီးဖြတ်စားသောက်လေ့ရှိပြီး၊ ထိုသို့ မြစ်ရေစီးကြောင်းနှင့်အတူ မျောပါ လာသည့် လူသေကောင်များကို မရသောအခါ၌ မိမိတို့အချင်းချင်း သတ်ဖြတ် စားသောက်လေ့ ရှိဟန်တူပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နာနီယာတွေ့မြင်ရသော လူပုလေးများအနက် ကလေးသူငယ်များမပါရှိခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

လူပုလေးများ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် အတန်ကြာသောအခါ နာနီယာလည်း မြေကြီးပေါ်၌ စန့်စန့်ကြီး တည်ရှိနေ သော လူသေကောင်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ၊ ထိုလူသေကောင်မှာ မိမိ၏ မှတ်ထင်တွေးထားသော နာဟွန်၏ ရုပ်အလောင်းမဟုတ်ဘဲ၊ မိမိတို့ကို အဆုံး စီရင်ရန် တာဝန်ကျသည့် ဇူးလူးစစ်သားများအနက်မှ စစ်သားတစ်ယောက် သာဖြစ်ကြောင်း သိမြင်ရပေသည်။

ထိုအခါ နာနီယာလည်း စိတ်နှလုံးသက်သာရာ ရရှိသွားပြီးလျှင် 'ဤစစ်သားသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သေဆုံးရသနည်း။ နာဟွန်၏ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးရခြင်းလော။ နာဟွန်သည် အဆုံးအစီ ရင်မခံရမီ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသလော' စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး တွေး တောနေမိသည်။ ထိုသို့ တွေးတောရင်း နာနီယာ၏ ရင်တွင်း၌ မိမိချစ်သူ အသက်မသေသေးဟူသော မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးသည် ယှက်သန်း လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် မြေကြီးပေါ်၌ စန့်စန့်ကြီးတည်နေသော လူသေကောင် မှာ မိမိပုန်းခိုနေသော နေရာနှင့် အလွန်နီးကပ်နေရကား ဤအတိုင်း ပစ်မထား

၁၀၆ * အာရုံစိုက်

နိုင်သောကြောင့် မရုဏ်မြစ်ကြီးထဲသို့ ခဲရာခဲဆစ် ပင်ပင်ပန်းပန်း တွန်းချလိုက်ရသည်။ လူသေကောင်လည်း အရှိန်အဟုန်ကောင်းသော မြစ်ရေစီးကြောင်း သယ်ဆောင်ရာသို့ လျင်မြန်စွာ မျောပါပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

နာနီယာလည်း လူပုလေးများ ဖိုထားသော မီးပုံကြီးကို မီးအားကောင်းအောင် သစ်ကိုင်းခြောက်များ ထပ်ထည့်ပြီးနောက် မိမိပုန်းခိုသော သစ်ခေါင်းကြီးအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကာ နေအရုဏ်တက်ကို စောင့်နေလေသည်။

နေအရုဏ်တက်၍ အလင်းရောင်ပေါ်ထွန်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုဒဏ်ကို ခံစားနေရသော နာနီယာသည် သစ်ခေါင်းကြီးအတွင်းမှ ပြန်ဆင်းလာသည်။

ထို့နောက် တစ်နေ့တာပတ်လုံး တောတွင်း၌ အစားအစာကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေသည်။ သို့သော် မည်သည့်အစားအစာကိုမှ ရှာဖွေ၍မရပေ။

ညနေစောင်းအချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါတွင် “ဤတောစပ်တစ်နေရာတွင် ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ခုရှိ၍ မကောင်းဆိုးဝါးဖမ်းစားခြင်း၊ ပြုစားခြင်းခံရသည်ဟု မှတ်ထင်ကြသော ကံဇာတာနိမ့်၍ ဘေးဒုက္ခ ကြုံတွေ့နေရသည်ဟု မှတ်ထင်ကြသော အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သူများသည် မိမိတို့ ကြုံတွေ့ရသော ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်အပေါင်းမှ လွတ်ကင်းရန် မိမိတို့ ကိုးကွယ်သော နတ်ဒေဝတာများကို ပူဇော်ပသသည့်အနေဖြင့် အစားအစာများကို ထိုကျောက်ဖျာကြီးထက်သို့ လာရောက်တင်ထားလေ့ရှိကြောင်း အမှတ်ရှိမိသည်။

ဤသို့ အမှတ်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကြောင့် အူတကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်နေသော နာနီယာသည် ထိုကျောက်ဖျာကြီးရှိရာသို့ ဒေရာသောပါး သုတ်ခြေတင် ပြေးလာခဲ့သည်။

ထိုကျောက်ဖျာကြီးထက်၌ လောလောလတ်လတ် ပူဇော်ပသထားဟန်တူသော အစားအစာများကို တွေ့မြင်ရသည်။ အစားအစာများမှာ ပြောင်းဖူး၊ ကန်စွန်းဥ၊ မုန်လာဥ၊ နွားနို့ခွက်များနှင့် အမဲသားငါးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

နာနီယာလည်း ထိုအစားအစာများအနက်မှ မိမိသယ်နိုင်သမျှသော အစားအစာတို့ကို မိမိပုန်းခိုရာ သစ်ခေါင်းကြီးအတွင်းသို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ နွားနို့များကို အဝသောက်ပြီးလျှင် သစ်ခေါင်းကြီးအနီးရှိ မီးဖိုထက်၌ အမဲသားငါးများကို ချက်ပြုတ်ကာ အားပါးတရ စားသောက်သုံးဆောင်သည်။ ထို့နောက် နာနီယာသည် သစ်ခေါင်းကြီးအတွင်း ပြန်ဝင်ကာ ထပ်မံ အိပ်စက်ပြန်တော့သည်။

နာနီယာသည် မိမိကို လူသားစား လူပုလေးများ ဖမ်းဆီးမည်ကို လည်းကောင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စစ်သည်များ တွေ့ရှိသွားပြီး အဆုံးစီရင်

ကြမည်ကိုလည်းကောင်း တွေးတော ကြောက်ရွံ့နေရှာသည်။ ထို့ကြောင့် တောကြီးအတွင်း၌သာ နှစ်လနီးပါးမျှ နေထိုင်ခဲ့ပေသည်။

နာနီယာ ပုန်းခိုနေသော တောကြီးမှာ မရဏစံဂေဟာဟု အမည်တွင်ပြီး တောကြီးအတွင်းသို့ လာဝံ့သူများ လုံးဝမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် နာနီယာမှာ ဘေးရန်အန္တရာယ်များ ကင်းလျက်ရှိ၏။

ထို့အပြင် လူသားစား လူပုလေးများကလည်း နာနီယာကို မည်သို့မျှ ဘေးရန်အန္တရာယ် မပေးကြပေ။ တောကြီးအတွင်း၌ နာနီယာ ပုန်းခိုနေခိုက်တွင် လူသားစား လူပုလေးများနှင့် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ထပ်မံ တွေ့ဆုံမိသေး၏။

ထိုသို့ တွေ့ဆုံသည့်အခါတိုင်း လူပုလေးများသည် နာနီယာအပါးမှ ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်ထွက်ပြေးသွားလေ့ရှိ၏။

အစားအစာနှင့်ပတ်သက်၍ နာနီယာမှာ အခက်အခဲ မကြုံတွေ့ရပေ။ အကြောင်းသော်ကား ကျောက်ဖျာကြီးထက်၌ အစားအစာများ ပျောက်ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသော ပူဇော်ပသသူများသည် 'မိမိတို့ အလှူဒါနကို နတ်ဒေဝတာများ သုံးဆောင်လက်ခံတော်မူသည်' ဟု မှတ်ယူကာ စေတနာ သဒ္ဓါတရား နှစ်ဆပွား၍ အစားအစာများကို နှစ်ဆတိုးပြီး ထပ်မံ၍ ပူဇော်ပသသောကြောင့်ပေတည်း။

ဤသို့ မပူမပင် မကြောင့်မကျသော အခြေအနေမျိုးကို ကြုံတွေ့နေရလင့်ကစား နာနီယာအဖို့ စိတ်နှလုံး မမွေ့လျော် မပျော်ပိုက်နိုင်ရှာပေ။ အချိန်ရှိသရွေ့ လွမ်းဆွေးတသ ပူပန်နေရှာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ နာနီယာသည် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုစိတ်များပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။ သို့သော် 'မိမိဖခင် သေဆုံးသွားခြင်းအတွက် သံသယ မဖြစ်သော်လည်း မိမိတွေ့ရသော ဇူးလူးစစ်သား၏ ရုပ်အလောင်းကို ထောက်ဆကာ မိမိချစ်သူ နာဟွန် မသေဆုံးသေး' ဟု ယူဆမျှော်လင့်နေသေးသောကြောင့် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးမစီရင်နိုင်ဘဲ ရှိရှာ၏။

နာနီယာ၏ စိတ်တွင်း နှလုံးတွင်း၌မူ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးသည် အစဉ်အမြဲ ထွန်းတောက်လျက် ရှိသည်တကား။

*

ဇူးလူးတို့ဒေသမှ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေး၍ ဗြိတိသျှကိုလိုနီ ဖြစ်သော နေတယ်ပြည်နယ်သို့ ဖိလစ်ဟတ်ဒင် ရောက်သောအခါ၌ 'ဇူးလူးဘုရင် စိတီဝါယိုးနှင့် ဗြိတိသျှဘုရင်မကြီးတို့ စစ်ကြေညာတော့မည့် ကာလမှာ ရက်ပိုင်းမျှသာ ရှိတော့ကြောင်း' သိရှိရပေသည်။

၁၀၈ * အောင်အောင်

ထို့ပြင် ‘ထရန်စဗားနယ်ရှိ ယူထရီချနယ်စပ်မြို့ကလေး၌ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားပြီး ဒဏ်ရာတရဖြစ်အောင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ပြုခဲ့သော ပစ္စည်းထိန်းကုန်သည်၏ အမှုမှာလည်း ယခုအခါ၌ သွေးအေးကာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း’ သိရှိရပေသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်မှာ ကုန်တင်နွားလှည်းကြီးများနှင့် ကုန်ပစ္စည်းများကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးသော ယာဉ်မှူးကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်ရာ၊ ယခုအခါ၌ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၌ တောင့်တင်းကောင်းမွန်လှသော နွားလှည်းကြီးနှစ်စီးကို ပိုင်ဆိုင်ရုံမက၊ နွားဆားနယ်များလည်း အမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိ၏။

စစ်ကြီးဖြစ်ပွားတော့မည့် ယခုအခါမျိုး၌ ဇူးလူးနယ်စပ်သို့ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများနှင့် စားနပ်ရိက္ခာများကို သယ်ယူပို့ဆောင်ရန်အတွက် နွားလှည်းကြီးများ အထူးလိုအပ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတာဝန်ခံများက နွားလှည်းပိုင်များအား မိမိတို့ နွားလှည်းများကို ငှားပါက နွားလှည်းတစ်စီးအတွက် တစ်လလျှင် ပေါင်ကိုးဆယ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ငှားသော နွားလှည်းများမှ နွားများအတွက်လည်း လုံးဝတာဝန်ယူပါကြောင်း၊ ပျောက်ဆုံးသည်ဖြစ်စေ၊ သေဆုံးသည်ဖြစ်စေ အစားလျော်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း’ ကြေညာထားလေသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဇူးလူးဒေသသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်သွားရန် ဆန္ဒမရှိသော်လည်း ကုန်တင်နွားလှည်းများကို ငှားရမ်းပါက ရရှိမည့် ငွေကြေးမှာ မက်လောက်သည့် ငွေကြေးဖြစ်နေသောကြောင့် စစ်ရိက္ခာ ထောက်ပံ့ရေးဌာနသို့ မိမိ၏ ကုန်တင်နွားလှည်းနှစ်စီးကို သွားရောက် ငှားရမ်းလိုက်လေသည်။ ထို့ပြင် စစ်ရိက္ခာထောက်ပံ့ရေးဌာနက အလိုရှိနေသော ဇူးလူးဒေသသို့ သွားကြမည့် ကုန်တင်နွားလှည်းများအတွက် လမ်းပြနှင့် စကားပြန်အလုပ်ကိုလည်း လက်ခံလိုက်လေရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဇူးလူးဒေသသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည့် လောကရမ်းဖို့ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသော တပ်အမှတ် ၃ တွင် အမှုထမ်းရန် တာဝန်ကျလေသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင် အမှုထမ်းရန် တာဝန်ကျသော တပ်မဟာ အမှတ် ၃ သည် ၁၈၇၉ ခု ဇန်နဝါရီလ ရက် ၂၀ တွင် ရော့စ် အမည်ရှိ ရေတိမ်မြစ်ကျဉ်းကိုဖြတ်ကာ ဇူးလူးပြည်နယ် အင်ဒီနီ တောအုပ်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်း ချီတက်တော့သည်။ ထိုတပ်မဟာ အမှတ် ၃ သည် ညမှောင်ရီသန်းလာသောအခါ၌ လူသူကင်းမဲ့ပြီး မတ်စောက်လှသော အီစန္ဒာဝါန တောင်တန်းကြီး၌ တပ်စခန်းချကာ ခေတ္တရပ်နားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်စိတီဝါယိုး၏ တပ်မဟာကြီးသည် အူပင်ဒို တောင်ကုန်းမှ တစ်ဟုန်ထိုး ချီတက်ကာ အီစန္ဒာဝါန တောင်တန်းကြီးနှင့် တစ် မိုင်ခွဲအကွာတွင်ရှိသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲထူထပ်သော မြေပြန့်ကြီးတွင် တပ်စခန်းချလျက်ရှိ၏။ သို့သော် မည်သည့်မီးရောင်ကိုမျှ မမြင်ရ၊ မည်သည့် အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ဇူးလူးစစ်သားများ သည် မိမိတို့၏ လုံကြီးများကို အသင့်ကိုင်ရင်း ငိုက်မြည်းနေကြသည်တကား။

ဘုရင်စိတီဝါယိုး၏ ထိုတပ်မဟာကြီးမှာ စစ်သားနှစ်သောင်းကျော် ရှိပြီး အထူးတောင့်တင်းကြံ့ခိုင်လှသော စစ်သားဦးရေ သုံးထောင်ငါးရာ ပါဝင် သော အမ်ချီယူ တပ်ဖွဲ့က ရှေ့တန်းမှ ဦးဆောင်လျက်ရှိ၏။

နေအရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းရောက်ချိန်တွင် အမ်ချီယူတပ်ဖွဲ့ကြီးကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲလာသော ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မိမိ၏ ကြီးမားလှသော ဒိုင်းနက်ကြီးကို ကိုင်ကာ ဇူးလူးစစ်တပ်ကြီးကို ကြည့်ရှုနေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် နှင်းမှုန်များကြားမှ လူတစ်ယောက်ပေါ်လာပြီး မိမိ၏ရှေ့တွင် မားမားမတ် မတ် ရပ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

ထိုလူမှာ ခါးတွင် အဝတ်ပိုင်းလေးတစ်ခုသာ ဆင်မြန်းထားပြီး၊ လက်တွင်လည်း ကြီးမားလှသော တင်းပုတ်ကြီးကို ကိုင်စွဲထားသည်။ ထိုလူ မှာ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့လှီနေပြီး မျက်လုံးအစုံမှာလည်း မတည်မငြိမ်နှင့် ကြည့်တိ ကြောင်တိ ဖြစ်နေပေ၏။

ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ထိုလူအား မေးမြန်းသောအခါ ထိုလူသည် မည်သို့မျှ အဖြေမပေးဘဲ တင်းပုတ်ကြီးပေါ်ကို လက်ထောက်ကာ ထောင် သောင်းမက မရေမတွက်နိုင်သော ဇူးလူးစစ်သားများ၏ ဒိုင်းကြီးများကိုသာ လှမ်းကြည့်နေပေ၏။ ထိုအခါ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်ချုပ်လည်း အံ့ဩသွားပြီးလျှင် “ဟေ့၊ မေးလို့စမ်းလို့မရတဲ့ ဒီသတ္တဝါက ဘယ်သူလဲကွယ့်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုလူကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသော ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်များ အနက်မှ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက . . .

“ဒီလူဟာ ဇုမ်ဘားရဲ့သား နာဟွန်ဖြစ်ပါတယ် အရှင်။ ဒီလူဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ အမ်ချီယူတပ်ဖွဲ့ကြီးမှာ စစ်ဗိုလ်လေးအဖြစ် အမှုထမ်းဖူးပါ တယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဒီလူချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမပျို နာနီယာရော၊ နာနီယာရဲ့ အဖေ အမ်ဂိုနာကိုပါ အဆုံးစီရင်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဒီလူဟာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ရူးသွပ်သွားပါတယ်။ ကောင်းကင်ဘုံနန်းက မီးတောက်မီးလျှံဟာ ဒီလူရဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို တောက်စားနေတာကြောင့် ဒီလူဟာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို လှည့်လည်ပြီး သွားလာနေပါတယ်”

၁၁၀ * အော်ဂဲန့်

ဟု လျှောက်တင်သည်။ ထိုအခါ ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက . . .

“ဇုမ်ဘားရဲ့သား နာဟွန်၊ ကျုပ်တို့ဆီကို ဘာကြောင့် မောင်မင်းလားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ နာဟွန်က . . .

“ကျွန်တော်မျိုး အမှုတော်ထမ်းခဲ့တဲ့ စစ်တပ်ကြီးဟာ လူဖြူတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ချီတက်ပါတော့မယ်။ ကျွန်တော်မျိုးလည်း လူဖြူတွေကို တိုက်ခိုက်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးကို လှံတစ်စင်းနဲ့ ဒိုင်းတစ်လက် ပေးတော်မူပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေနဲ့အတူ လူဖြူတွေကို တိုက်ခိုက်ရင်း ကျွန်တော်မျိုး တွေ့ချင်နေတဲ့ လူဖြူတစ်ယောက်ကို တိုက်ပွဲအတွင်းမှာ ကျွန်တော်မျိုး ရှာပါရစေ”

ဟု လေးလေးတွဲတွဲ လျှောက်တင်လိုက်၏။

ဦးနှောက်တွင်း၌ ကောင်းကင်ဘုံနန်းက မီးတောက်မီးလျှံတောက်စားသော သူ၏ အလိုဆန္ဒကို ငြင်းပယ်ရန် မဝံ့သောကြောင့် ဇူးလူးစစ်ဗိုလ်ချုပ်လည်း နာဟွန်အား လှံတစ်စင်းနှင့် ဒိုင်းတစ်လက် ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့ နေအရုဏ်တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သမိုင်းတွင်သော တိုက်ပွဲကြီးသည် စတင်တော့သည်။

ဗြိတိသျှ စစ်သားများသည် ဇူးလူးစစ်တပ်ကြီးကို ဦးဆောင်ချီတက်လာသော အမ်ချီယူ တပ်ဖွဲ့ကြီးအား သေနတ်များဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ရာ ကျည်ဆံများသည် တဝီဝီမြည်ကာ ပျံသန်းတော့သည်။ ထိုကျည်ဆံတို့သည် ဇူးလူးစစ်သားများ ကိုင်စွဲထားသော ဒိုင်းနက်ကြီးများကို ထွင်းဖောက်သွားနိုင်ကြရကား ဇူးလူးစစ်သားများသည် အတုံးအရုံး လဲကျသေဆုံးသွားကြသည်။ သို့သော် ဇူးလူးစစ်သားများသည် မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်ဘဲ တံပိုးခရာများကိုမှုတ်ကာ ရှေ့သို့ ချီတက်မြဲ ချီတက်လာကြသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သားများကို မိမိတို့ ကိုင်စွဲထားသော လှံကြီးများဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဇူးလူးစစ်သားများသည် စစ်တေးသံများ ကြွေးကြော်ကာ တစ်စုပြီးတစ်စု တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ရှေ့သို့ အပြင်းချီတက်ကာ ဗြိတိသျှစစ်သားများကို လေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်လာသည့်အလား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဇူးလူးတပ်မဟာကြီးကို ဦးဆောင်လာသော ဒိုင်းနက်ကြီးများကို ကိုင်စွဲထားသည့် အမ်ချီယူ တပ်ဖွဲ့ကြီးနှင့်အတူ နာဟွန်လည်း ရှေ့တန်းမှ ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်ခိုက်ရင်း မိမိအလိုရှိသော မျက်နှာကို ဗြိတိသျှ စစ်သားများ ကြားထဲတွင် လိုက်လံရှာဖွေနေသည်။

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်နေစဉ် ကျည်ဆံတစ်ဆံသည် နာဟွန်၏ နံဘေးကို ရှုပ်ပြီး မှန်သွားသော်လည်း နာဟွန်သည် ဒဏ်ရာကို လုံးဝအမှုမထားချေ။ ရှေ့သို့သာ သဲကြီးမဲကြီး ချီတက်လာခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှစစ်သားတစ်ဦးသည် မြင်းထက်မှအောက်သို့ ထိုးကျကာ နာဟွန်၏ ခြေရင်းတွင် လဲကျနေသည်။ သို့သော် နာဟွန်သည် ထိုဗြိတိသျှစစ်သားကို လုံကြီးဖြင့် ထိုးမသတ်ခဲ့။ နာဟွန် ရှာနေသူမှာ ထိုသူမဟုတ်သေး။ ဗြိတိသျှစစ်သားများကြားမှ မိမိ အလိုရှိသော သူကို မရအရ လိုက်လံရှာရမည်သာ ဖြစ်၏။

‘သေသောသူ ကြာလျှင်မေ့၏။ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့၏။’ ယခု မိမိရှာနေသောသူကို မိမိတွေ့ပေပြီ။ ထိုသူကား နှလုံးမည်းပေတည်း။

နှလုံးမည်းသည် လုံတံကြီးများ တိုးလိုးတွဲလောင်း စိုက်နေသည့် ကုန်တင်နွားလှည်းကြီးများ ဘေးရှိ မြင်းတစ်ကောင်နားတွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်ရင်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်နေသည်။ နှလုံးမည်းကို တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နာဟွန်လည်း နှလုံးမည်းရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာသည်။ ထိုသို့ ပြေးဝင်လာခိုက်တွင် လမ်းခရီး၌ ဗြိတိသျှ စစ်သား သုံးဦးသည် အတားအဆီးအဖြစ် ခံနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှစစ်သား တစ်ဦးကို လုံကြီးဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့ရသည်။ အခြား ဗြိတိသျှစစ်သားနှစ်ဦးကိုမူ အတင်းတွန်းဖယ်ပြီး ကျော်လွှားခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် နာဟွန်သည် အသက် ဘေးရန်အန္တရာယ်ကို လုံးဝအမှုမထားဘဲ နှလုံးမည်းရှိရာသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့ သည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မိမိထံသို့ အတင်းပြေးဝင်လာသော နာဟွန်ကို သတိပြုမိသွားရုံမက၊ ထိုခဏ၌ ရူးသွပ်နေသော နာဟွန်ကို ကြောက်သည့် စိတ်များ ပေါ်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ကျည်ဆံကုန်နေ ပြီဖြစ်သော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်ကာ မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက် ပြီးလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေသော စစ်မြေပြင်မှ ထွက်ပြေးတော့သည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် လူသေအလောင်းများကို နင်းကာ ရှေ့တွင် ကာဆီးနေသော ဇူးလူးစစ်သားများ၏ ဒိုင်းကြီးများကို ဖောက်ထွင်းပြီးလျှင် မြင်းကို တအားကုန် စိုင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ ထွက်ပြေးသွားသော ဖီလစ် ဟတ်ဒင် နောက်သို့ နာဟွန်သည် ဒရယ်ကို မြင်ရသော အမဲလိုက်ခွေးပမာ တအားကုန် ပြေးလိုက်လျက်ရှိသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ပထမအကြံဉာဏ်မှာ ရော့ ရေတိမ်မြစ်ကျဉ်းကို ဖြတ်ပြီး ထွက်ပြေးရန်ဖြစ်သော်လည်း မိမိထွက်ပြေးမည့် လမ်းခရီးတွင် အမ်ဒီ

၁၁၂ * အော်ဂဲနီ

ဇူးလူးစစ်တပ်ကြီးသည် ဖိလစ်ပိုင်လန်၊ ခြားတန်၊ ကာဆီးနေသောကြောင့် ထို အကြံကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကာ ရှေ့တူရှုသို့ ဆက်၍ ခရီးနှင့်လာခဲ့ရသည်။

ငါးမိနစ်မျှ ခရီးနှင့်မိသောအခါ ဖိလစ်ပိုင်တပ်သည် တောင်နှာ မောင်းတစ်ခုအပေါ်သို့ ရောက်လာတော့သည်။ ထိုသို့ တောင်နှာမောင်းထက် သို့ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖိလစ်ပိုင်တပ်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသေအကြေ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြသော စစ်မြေပြင်ကြီးကို လှမ်း မျှော်ကြည့်၍ပင် မမြင်ရတော့ပေ။ ထို့ပြင် စစ်မြေပြင်ကြီးမှ အော်သံဟစ်သံ၊ တိုက်သံခိုက်သံတို့ကိုလည်း မကြားရတော့ပေ။

ယခု တွေ့မြင်ရသော မြင်ကွင်းသည် ဖိလစ်ပိုင်တပ် ယခင်တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ကြုံခဲ့ရသော သွေးချောင်းစီးနေသည့် မြင်ကွင်းနှင့် လုံးဝမတူ။ အခြား နားကြီး ခြားနားခဲ့ပေပြီ။

ဖိလစ်ပိုင်တပ် ယခုရောက်နေသော နေရာမှာ သာယာငြိမ်းချမ်း ကာ စိတ်နှလုံး ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ ကျေးငှက်ကလေး များသည် တေးသီချင်းများကို သာသာယာယာ သီကျူးနေကြသည်။ ကျွဲနွား များသည်လည်း အေးအေးညောင်းညောင်း မြက်စားနေကြသည်။ နေရောင် ခြည်သည်လည်း ဝင်းဝင်းပပ ထွန်းတောက်နေသည်။ သို့သော် ပြာလုံကြည် စင်သော မိုးကောင်းကင်အမြင့်၌မူ လင်းတငှက်ကြီးများသည် အုပ်စုလိုက် အုပ်စု လိုက် ပျံဝဲနေသည်တကား။ ဤလင်းတငှက်ကြီးများမှာ အီစန္ဒဝါန တောင်တန်း ကြီး၌ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြရင်း သေဆုံးသွားကြကုန်သော နှစ်ဖက် သော စစ်သားတို့၏ အလောင်းကောင်များကို စားသုံးပွဲတော်တည်ရန်အတွက် ပျံသန်းလာခြင်း ဖြစ်ကြသည်တကား။

ဖိလစ်ပိုင်တပ်သည် တောင်နှာမောင်းတစ်လျှောက် မြင်းကို အပြင်း နှင်သော်လည်း မြေပြင်မှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ထူထပ်ကာ ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်ရှိရုံမက မြင်းမှာလည်း တအားကုန် ကဆုန်စိုင်းပြီး လာခဲ့သည် မှာ ခရီးကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပေပြီဖြစ်သောကြောင့် မှန်း သလောက် ခရီးမပေါက်တော့ချေ။

ဖိလစ်ပိုင်တပ်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ မိမိနှင့် ကိုက် နှစ်ရာကျော်ကျော် အကွာမှ အပြေးလိုက်လာသော နာဟွန်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ မောပန်းနွမ်းလျသည်ကို လုံးဝ အမှုမထားဘဲ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေသော နာဟွန်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော မရုဏ်ရှင်သေမင်း နှင့်လည်း တူလှပေသည်။ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ရအံ့သော ဘဝကံကြမ္မာနှင့်လည်း တူလှပေသည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် နာဟွန်ကို စိန်းစိန်းကြည့်ပြီးနောက်၊ ခါးထဲက ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပစ္စတိုသေနတ်မှာ ပစ်ထားပြီးဖြစ် ရကား ကျည်တောင့်တစ်တောင့်တည်းသာ ကျန်ရှိနေတော့ကြောင်း တွေ့မြင်ရ သည်။

လိုအပ်ပါက တစ်တောင့်တည်းသော ဤကျည်ဆံသည်ပင် ဇူးလူး အရိုင်းအစိုင်းကောင်၏ အသက်ဇီဝိန်ကို ခြွေဖို့ရန်အတွက် လုံလောက်နေပြီ မဟုတ်လော။ သို့သော် ဇူးလူးအရိုင်းအစိုင်းကောင်ကို ယခုလောလောဆယ် ပစ်သတ်ဖို့ အချိန်မတန်သေးပေ။ ယခုအခါမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလှမ်းကွာ ဝေးနေသေးရကား ယခုလောလောဆယ် လှမ်းပစ်လိုက်ပါက လွဲချော်သွားနိုင် ပေသေးသည်။

ထို့ပြင် မိမိက မြင်းနှင့် ခရီးနှင့်နေခြင်းဖြစ်၍ ဇူးလူးအရိုင်းအစိုင်း ကောင်က ခြေလျင်ပြေးလိုက်နေခြင်းဖြစ်ရာ၊ ဇူးလူးအရိုင်းအစိုင်းကောင်သည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး မိမိနောက်သို့ လိုက်မမှီဘဲ ကျန်ရစ်နိုင်သည် မဟုတ် လော။

ဤသို့ တွေးတောကာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ခရီးနှင့်လာခဲ့ရာ၊ အတန် ကြာသောအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင် အကျွမ်းတဝင်သိနေသော စမ်းချောင်းလေး တစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုစမ်းချောင်းလေးကား အခြားမဟုတ်။ ကျား သစ်ကြီး၏ ဒဏ်ရာကြောင့် နာနီယာ၏ဖခင် အမ်ဂိုနာပိုင်သော တဲကြီးတစ်တဲ ၌ နားနေရစဉ်အခါက ဖီလစ်ဟတ်ဒင် ရေလာ၍ ချိုးလေ့ရှိသော စမ်းချောင်း လေးပေတည်း။

ထိုစမ်းချောင်းလေး၏ ညာဘက်တွင် တောင်ကုန်းလေးရှိ၍ ထို တောင်ကုန်းလေးထက်၌ အမ်ဂိုနာ၏ တဲကြီးများ ရှိခဲ့သည်။ ယခုမူ ထိုတဲကြီး များမှာ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရသောကြောင့် ပြာပုံအတိ ဖြစ်နေပေပြီ။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ဤမြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်ရင်း ‘မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ဘဝကံကြမ္မာသည် ဤနေရာသို့ မိမိကို တစ်ဖန်ပြန်ပို့ရပါ သနည်း’ ဟု တွေးတောဆင်ခြင်နေမိ၏။ ထို့နောက် နာဟွန်ရှိရာသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နောက်သို့ သည်းကြီးမည်းကြီးလိုက်လာ သော နာဟွန်က ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ အတွေးကို ရိပ်စားမိဟန်ဖြင့် မီးရှို့ဖျက်ဆီး ခြင်းခံရသော တဲကြီးဘက်သို့ လက်တွင်းရှိ လှံတံကြီးဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း ဤနေရာ၌ အကြာအရှည် နားမနေလိုသော ကြောင့် ရှေ့ဆက်ပြီး ခရီးနှင့်လာခဲ့သည်။ ယခုရောက်ရှိနေသောနေရာမှာ မြေ ပြန့်ဖြစ်သောကြောင့် မြင်း၏ ခြေမှာ ပိုပြီး သွက်လာပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း

၁၁၄ * အာရုံစိုက်ခြင်း

နာဟွန်ကို လှမ်းကြည့်၍ မမြင်ရသည့်အထိ ခရီးတွင်လာခဲ့ရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်အားတက်လာမိ၏။

သို့သော် ထိုခဏ၌ပင် မြေပြင်မှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ထူထပ်လာသည်ကို တွေ့ရုံမက၊ မြင်းမှာလည်း ခရီးနှင့်ရဖန်များသောကြောင့် လုံးဝခြေကုန်နေပေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ နောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ၌လည်း နာဟွန်သည် မမောမပန်းသေးသည့်အသွင်ဖြင့် ဆက်လက်လိုက်ပါမြဲ လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ရှေ့တူရူသို့သာ ဆက်လက်ခရီးနှင့်လာခဲ့သည်။ မည်သည့်အရပ်သို့မိမိ ခရီးနှင့်နေသည်ကိုပင် မသိတော့ပေ။

အတန်ကြာ ခရီးဆက်လာသောအခါ၌ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် စိမ်းစိုသာယာသော မြက်ခင်းပြင်ကြီးထက်၌ မိမိခရီးဆက်နေကြောင်း သတိပြုမိရုံမက မိမိလက်ဝဲဘက်၌ မြင့်မားလှသော မြစ်ကမ်းပါးကြီး တည်ရှိနေကြောင်းလည်း သတိပြုမိလေသည်။ ထို့ပြင် တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသော ရေသံကိုလည်း ကြားရလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် စိမ်းစိုသာယာသော မြက်ခင်းပြင်ကြီးသည် အတွင်းဘက်သို့ ကွေ့ဝင်သွားပြီး၊ ထိုမြက်ခင်းပြင်ကြီးအဆုံး၊ မြစ်ကမ်းပါးထက်၌ တဲလေးတစ်လုံး ထိုးထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ထိုတဲလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်ရာ၊ ထိုတဲလေးမှာ မိမိ၏ အနာဂတ် ကံကြမ္မာကို ဟောကိန်းထုတ် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သော “ပျားဘုရင်မ” အမည်ခံ ဇူးလူးမှော်ဝိဇ္ဇာမကြီး၏ တဲလေးဖြစ်ကြောင်း အမှတ်ရလာတော့သည်။ ထိုတဲလေး၏ ရှေ့တွင်လည်း ပျားဘုရင်မကိုယ်တိုင် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ပျားဘုရင်မကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသော ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ မြင်းသည် ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြစ်လာကာ ဟပ်ထိုး လဲကျသွားတော့သည်။ ထို့နောက် မြေပြင်ထက်၌ လှဲရင်း တဟိုက်ငင်ငင် တပင်ပန်းပန်းဖြစ်နေရှာသည်။ ဤသို့ မြင်း ရုတ်တရက် ထိုးလဲသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း မြင်းပေါ်မှ လွင့်ကျသွားသည်။ သို့သော် မည်သည့်ဒဏ်ရာမှ မရသောကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထလိုက်နိုင်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ပျားဘုရင်မက ပြက်ရယ်ပြုသောအသံဖြင့် . . .

“အိုး . . . ဟိုး၊ နှလုံးမည်းပါလား။ စစ်မြေပြင်မှာ ဘယ်သူ နိုင်သွားသလဲ။ စစ်မြေပြင် သတင်းစကားကို ကြားစမ်းပါရစေ”

ဟု ပြောရာ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က အသက်ပြင်းပြင်းရှူရင်း . . .

“အို မိခင်၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး။ ကျွန်တော့်နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေတာကို ခံနေရပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ပျားဘုရင်မက . . .

“သင့်ရဲ့နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေတာ အင်အားကုန်ခမ်းမောပန်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ ဘာကြောင့်များ ရှောင်တိမ်းနေချင်တာလဲ နှလုံးမည်းရယ်။ မားမားမတ်မတ် ရပ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပါလား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နှလုံးမည်းနဲ့ နှလုံးဖြူဟာ နောက်ဆုံးမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမှာမဟုတ်လား။ သင်က နှလုံးဖြူကို ရင်ဆိုင်ချင်ဘူးလား။ ဒါဖြင့်ရင် လူသေများစံပျော်ရာ မရဏဂေဟာလို့ ခေါ်တဲ့ ဟောဟို တောအုပ်ကြီးဘက်ကို ထွက်ပြေးပေးတော့။ သင့်ကို စောင့်ကြိုနေမယ့် လူသေတွေကြားမှာပဲ သွားရောက်ခိုလှုံပေးတော့။ ဒီမှာ နှလုံးမည်း၊ ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ နာနီယာမျက်နှာလေးကို မရဏရေအိုင်က ရေမျက်နှာပြင်အောက်မှာ ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ မရဏဂေဟာမှာ သင်နဲ့ နာနီယာတို့ ဆုံကြလို့ရှိရင် နာနီယာကို ကျုပ်က သတိတရ မေးလိုက်တဲ့အကြောင်းကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောစမ်းပါကွယ်”

ဟု ပြောကြားကာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

ပျားဘုရင်မ၏ လှောင်ရယ်သံကြီးကို နားမခံသာသောကြောင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် ပျားဘုရင်မတဲဘေးရှိ မြစ်ရေပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မြစ်ရေပြင်မှာ ရေပြည့်နေပြီး၊ တဟဲဟဲ စီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မြစ်ပြင်ကို မဖြတ်ကူးဝံ့တော့ဘဲ လူသေများ စံပျော်ရာ မရဏဂေဟာဟု အမည်တွင်သော တောအုပ်ကြီးဘက်သို့သာ တအားကုန် ထွက်ပြေးရတော့သည်။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ နောက်မှ နာဟွန်လည်း ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်လာတော့သည်။ နာဟွန်မှာ မောဟိုက်ပင်ပန်းလွန်းရကား ဝံပုလွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျှာကြီးပင် တန်းလန်း ထွက်လျက်ရှိ၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်သည် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် တအားကုန်ပြေးလာရာ၊ နောက်ဆုံး၌ တောအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ပင် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ၌ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း မောပန်းလွန်းရကား ရှေ့ဆက်လက်၍ မပြေးနိုင်တော့သောကြောင့် တောအုပ်ကြီးအတွင်းရှိ မြေကွက်လပ်လေးတွင် ခေတ္တနားကာ အပန်းဖြေရတော့၏။ ထိုမြေကွက်လပ်လေး၏ နောက်တစ်ဘက်၌ကား ကြီးမားလှသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိပေ၏။

၁၁၆ * အော်ဂဲန့်

ဤသို့ ဖီလစ်ဟတ်ဒင် ခေတ္တနားနေသော်လည်း နာဟွန်မှာ မနားဘဲ အပြေးလိုက်လာရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် လှံတစ်ပစ်အကွာသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ တော့၏။ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း ပစ္စတိုသေနတ်ကို အသုံးပြုရန် အချိန်တန် သောကြောင့် အသာဆွဲထုတ်လာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ . . .

“နာဟွန် ရပ်လိုက်စမ်း။ မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

ဟု ရှေးယခင်အခါကကဲ့သို့ပင် အော်ပြောလိုက်၏။

ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ စကားကို ကြားရသောအခါ နာဟွန်လည်း အသာ ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“နားထောင်စမ်း နာဟွန်။ ငါတို့ဟာ တစ်ဦးနောက်ကို တစ်ဦး သဲကြီး မဲကြီး လိုက်ခဲ့တယ်။ အငြိုးကြီးကြီးနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ရောငါရော အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ တကယ်လို့ မင်းသာ ငါ့ နောက်ကို ဆက်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းသော်လည်းကောင်း၊ ငါသော်လည်း ကောင်း တစ်ဦးဦးဟာ သေဆုံးကြရတော့မယ်။ အခု ငါ့လက်ထဲမှာ သေနတ် တစ်လက် ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ ငါဟာ အလွန်လက်တည့်တယ်။ ပစ်တိုင်းမလွဲ ဘူးဆိုတာ မင်းသိပြီးသားပါ။ ဒီတော့ သေချင်းသေရင် မင်းသာ သေမှာပါ။ ဒီတော့ မင်း ဘာပြောချင်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သို့သော် နာဟွန်သည် မည်သို့မျှ အဖြေမပေးဘဲ မြေကွက်လပ်တစ် ဖက်စွန်းတွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်ရင်း မီးတဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံး အစုံဖြင့် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြီးကြည့်ကာ အသက်ပြင်း ပြင်းရှူနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်က . . .

“ဒီမှာ နာဟွန်၊ မင်းအသက်ကို ငါချမ်းသာပေးရင် ငါ့နောက်ကို မင်းမလိုက်ဘဲ နေမလား။ ငါ့ကို မင်းဘာကြောင့် ခါးခါးသည်းသည်း မုန်းတီး နေတယ်ဆိုတာကို ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြီးပြီးသားအမှုဆိုတာ ပြန်လည် ပြုပြင်လို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ သေသွားတဲ့လူဟာလည်း ပြန်ပြီး ရှင်မလာနိုင်ပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောကြားဖျောင်းဖျာသည်။

သို့သော် နာဟွန်သည် မည်သို့မျှ အဖြေမပေး။ ဤသို့ နာဟွန်နှုတ် ဆိတ်နေခြင်းသည် စကားတုန့်ပြန် ပြောဆိုခြင်းထက် ပို၍ ကြောက်လန့်စရာ လည်း ကောင်းသည်။ ချောက်ချားစရာလည်း ကောင်းသည်။ နာဟွန်သည် မည်သို့မျှ အဖြေမပေးဘဲ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေရာမှ လှံတံကြီးကို ကိုင်မြှောက် ကာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၁၁၇

မိမိနှင့် ငါးကိုက်အကွာသို့ နာဟွန်ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖိလစ်ဟတ်ဒင်သည် အသင့်ချိန်ရွယ်ထားသော ပစ္စတို သေနတ်မောင်းကို အသာဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် နာဟွန်သည် ဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ရှောင်လိုက်၏။ သို့သော် ကျည်ဆံသည် နာဟွန်၏ ညာဘက်လက်မောင်းကို ထိမှန်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် နာဟွန်၏ ညာဘက်လက်မောင်းမှာ အောက်သို့ တွဲလောင်းကျသွားသည်။ နာဟွန်ပစ်လိုက်သော လှံကြီးသည်လည်း ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ ဦးခေါင်းထက်မှ ဝှီခနဲ ကပ်ပြီး ချော်ထွက်သွားသည်။

နာဟွန်သည် တစ်ချက်ကလေးမျှပင် မညည်းညူဘဲ ဖိလစ်ဟတ်ဒင် ရှိရာသို့ ခုန်ဝင်လာပြီးလျှင် ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ လည်ပင်းကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် တစ်အားကုန် ဖျစ်ညှစ်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဖိလစ်ဟတ်ဒင်နှင့် နာဟွန်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြတော့သည်။ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်မှာ ဒဏ်ရာ လုံးဝမရှိသော်လည်း နာဟွန်မှာ နှစ်နေရာ၌ သေနတ်ဒဏ်ရာရရှိထားသူဖြစ်၏။ သို့သော် နာဟွန်သည် အကောင်းပကတိ ကျန်ရှိနေသော ဘယ်ဘက်လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့်ပင် အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ နာဟွန်မှာ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ သန်မာလှသော သံမဏိအင်အားကို မခံနိုင်ဘဲ မြေပြင်ထက်သို့ လဲကျသွားတော့၏။ ပြန်၍ ထနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

ထိုအခါ ဖိလစ်ဟတ်ဒင်က ဒေါသတကြီးဖြင့် . . .

“ကိုင်း . . . ဒီတစ်ခါတော့ ငါတို့ရန်ပွဲဟာ အဆုံးသတ်ပြီပေါ့”

ဟု ပြောရင်း မိမိကိုမထိဘဲ လွဲချော်လွင့်ထွက်သွားသော နာဟွန်၏ လှံကြီးကို ကောက်ယူရန် ထွက်သွားသည်။

ထိုခဏ၌ပင် ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားကာ တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ကြောက်လန့်တကြား ဆုတ်ဆုတ်လာသည်။ အကြောင်းသော်ကား ဖိလစ်ဟတ်ဒင်၏ရှေ့တွင် အပေါ်ရုံအဝတ်ဖြူကို ဆင်မြန်းထားသော နာနီယာ၏ တစ္ဆေသည် လှံတံကြီးကို ကိုင်စွဲရင်း မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုခဏ၌ပင် ဖိလစ်ဟတ်ဒင်သည် . . .

“မရုဏစံဂေဟာမှ ပြန်လာသော သေသူ၏ ဝိညာဉ်နှင့် မျက်နှာတူစွာ တွေ့မြင်ရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏စကားကို အမှတ်ရလော့” ဟူ၍ ပျားဘုရင်မ အမည်ခံ ဇူးလူးမှော်ဝိဇ္ဇာမကြီး ပြောကြားခဲ့သော စကားကို ပြန်ပြောင်း အမှတ်ရလာသည်။

၁၁၈ * အော်ဂဲန့်

ထိုခဏ၌ပင် လုံတံကြီးသည် ဖီလစ်ဟတ်ဒင်၏ ရင်ညွန့်ကို ဖောက် ထွင်းသွားလေရာ၊ ဖီလစ်ဟတ်ဒင်လည်း အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း၊ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြစ်ကာ မြေပြင်ထက်သို့ လဲကျသွားရာမှ နာနီယာခြေအစုံကို လှမ်းပြီး ဖက်လိုက်လေ၏။

ပျားဘုရင်မ အမည်ခံ မှော်ဝိဇ္ဇာမကြီး ကတိပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ဖီလစ် ဟတ်ဒင်သည် သူ့မျှော်လင့်တောင့်တသော ဆုလာဘ်ကို သေလုမူးမူးကာလ၌ လှမ်းဆုပ်သွားနိုင်ခဲ့သည်တကား။

“နာဟွန်၊ နာဟွန်။ ထပါ မောင်ရယ်၊ ထစမ်းပါ။ ကျွန်မဟာ တစ္ဆေ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်အချစ် နာနီယာပါ။ ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်တဲ့ ကိုယ် စောင့်နတ်တွေ စောင့်မမှုကြောင့် မောင့်ကို လာကယ်တာပါ။”

ဤသို့ နူးညံ့ညင်သာသော စကားသံတို့ကို ကြားရသောအခါ နာ ဟွန်သည် မျက်လုံးကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုမျက်လုံးအစုံ၌ ရူးသွပ် သော အရိပ်အယောင်တို့ လုံးဝကင်းစင်လျက် ကြည်လင်နေသည်တကား။

နာဟွန်က အားနည်းနွမ်းလျသော အသံဖြင့် . . .

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နာနီယာရယ်။ လူသေများ ပျော်စရာ မရဏဂေ ဟာက မင်း ပြန်လာခဲ့တယ်နော်။ ဒီတော့ ငါတို့နှစ်ဦး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေ နိုင်ကြပြီပေါ့ကွယ်”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ယခုအခါ၌ နာဟွန်သည် ဗြိတိသျှအစိုးရ အုပ်ချုပ်စိုးမိုးနေသော ဇူးလူးပြည်နယ်တွင် အကြီးအကဲတစ်ယောက်အဖြစ် အေးအေးချမ်းချမ်း နေ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ နာနီယာနှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းလာရာ သားသမီးများ အမြောက်အမြား ထွန်းကားလျက်ရှိသည်။

ဤဇာတ်လမ်းကို ပြန်ပြောင်းပြောကြားသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ နာဟွန်၏ဇနီးချော နာနီယာပင် ဖြစ်ပေသည်။

‘ပျားဘုရင်မ’ အမည်ခံ ဇူးလူးမှော်ဝိဇ္ဇာမကြီးသည်လည်း ယနေ့တိုင် အသက်ထင်ရှားရှိနေပြီး ဗြိတိသျှအစိုးရ ခွင့်ပြုသည့် အတိုင်းအတာအရ မှော် ပညာကို လေ့လာလိုက်စားလျက် ဟောကိန်းထုတ် နိမိတ်ဖတ်လျက်ရှိ၏။ ပျား ဘုရင်မ၏လက်တွင်လည်း ရွှေလက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း အမြဲဝတ်ဆင်ထား သည်။ ထိုရွှေလက်စွပ်လေးမှာ မြွေလေးတစ်ကောင်အသွင် ထုလုပ်ထားပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးနေရာ၌ ပတ္တမြားအစစ် မြှုပ်ထားပေသည်။ ပျားဘုရင်မ အမည် ခံ မှော်ဝိဇ္ဇာမကြီးသည် ထိုရွှေလက်စွပ်လေးနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်ဂုဏ်ယူ ဝါကြွားလျက် ရှိသည်တကား။ ။

The Brazilian Cat

by

Sir Arthur Conan Dyle

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး

အတိုင်းမသိသော ပစ္စည်းဥစ္စာ အမွေအနှစ်ကို အမွေဆက်ခံရတော့မည့် အခြေအနေလည်း ရှိ၍၊ မင်းစိုးရာဇာ အထက်တန်းလွှာတို့နှင့်လည်း ဝင်ဆန့်ကာ၊ အကောင်းဆုံး အညွန့်ဆုံး၊ အဖိုးတန်ဆုံးအရာတို့ကိုသာ သုံးစွဲနေထိုင်လေ့ရှိသော အကြင်လူလင်ပျိုတစ်ယောက်အဖို့ လက်တွင်း၌ ပိုက်ဆံကြေးငွေလည်း မရှိ၊ ဝင်ငွေကောင်းသော အလုပ်အကိုင်လည်း မရှိသောအခါ၌ ‘ဘဝကံကြမ္မာ ဆိုးလေစွ’ ဟုသာ ဆိုမြည်တမ်းတရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မှာ စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းမွန်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန် တွေးတောလုပ်ကိုင်တတ်သူဖြစ်၏။ ဖခင်တွင် အင်္ဂလန်ပြည်၌ ကြွယ်ဝချမ်းသာဆုံးသော မျိုးကြီးမတ်ရာဝင် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရှိ၍၊ ထိုအစ်ကိုကြီးမှာ သားမယားလုံးဝမရှိသော လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖခင်သည် ‘မိမိ၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သော လော့ဆောက်သာတန်၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ အမွေအနှစ်နှင့် အရိုက်အရာကို မိမိ၏ တစ်ဦးတည်းသားဖြစ်သော ကျွန်ုပ်က တစ်နေ့နေ့တွင် မလွဲမသွေ ဆက်ခံရ ရှိပေလိမ့်မည်’ ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားရုံမက ‘မိမိ၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သော လော့ဆောက်သာတန်ထံတွင် မိမိ၏ တစ်ဦးတည်းသားဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် ဝင်ငွေကောင်းလှသော အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးတစ်ခုခုကို ရရှိလိမ့်မည်’ ဟုလည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားပေ၏။

ထို့ပြင် ဖခင်က ‘မိမိတို့ကဲ့သို့သော မျိုးကြီးဆွေကြီးများကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက ပစ်ထားဘဲ သံရုံးအမှုထမ်း အရာရှိများအဖြစ် အလုပ်ခန့်လိမ့်မည်’ ဟုလည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားပေ၏။

ဤသို့ ယုံကြည်ထားချက်များသည် လက်တွေ့အမှန်တကယ်၌ တက်တက်စဉ် လွဲမှားကြောင်းကို ဖခင်ကြီးသည် စောစီးစွာ ကွယ်လွန်သွား

၁၂၂ * အင်္ဂါနဂါး

လေသည့်အတွက်ကြောင့် လုံးဝ သိမသွားရှာပေ။ ဖခင် ကွယ်လွန်သွားသော အခါ၌ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကို ဘကြီးဖြစ်သူ လော့ဆောက်သာတန်ကလည်း ငဲ့စောင်း၍ပင် မကြည့်ရှု မထောက်ပံ့ပေ။ နိုင်ငံတော် အစိုးရကလည်း ကျွန်ုပ်ကို အလုပ်လေး အကိုင်လေး ပေး၍ စောင်မကြည့်ရှု ရန် အမှတ်မရခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက ယုန်များ၊ ရစ်များ လက်ဆောင်ပေးကြသောအခါ၌သာ ‘ငါသည် အင်္ဂါလန်ပြည်၌ အကြွယ်ဝ အချမ်းသာ ဆုံးသော နယ်ကြီးတစ်နယ်ကို အပိုင်စားအဖြစ် အမွေဆက်ခံရရှိမည့်သူ တစ်ဦး ပါတကား’ ဟု အမှတ်ရမိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လောလောဆယ်အားဖြင့် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း ရှိသော တိုက်ကြီးတစ်လုံးတွင် လူပျိုကြီးအဖြစ် အခန့်စားနေထိုင်ရင်း ခိုပစ်ထွက်ခြင်း၊ ပိုလိုကစားခြင်းတို့ဖြင့်သာ အချိန်ဖြုန်းလျက် ရှိပေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိဘဲ အခွန်စားနေထိုင်လာခဲ့ရာ တစ်လပြီးတစ်လ ကုန်လွန်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ အကြွေးများ ထပ်လာသည်ထက် ထပ်တက်လာရာ၊ အကြွေးရှင်များထံမှ အကြွေးထပ်ယူရန်ပင် မဝံ့တော့သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘကြီးဖြစ်သူ လော့ဆောက်သာတန် ကွယ်လွန်အနိစ္စ မရောက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘကြီး၏ အမွေအနှစ်နှင့် အရိုက်အရာကို ကျွန်ုပ် လက်ခံရရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မိမိယူထားသော အကြွေးများကို ပေးဆပ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကောင်းများကို တွေးကြံ၍ မရနိုင်ရကား ‘နာမည်ပျက်ကာ လူကြားထဲ မတိုးဝံ့တော့မည့် အခြေအနေဆိုးသို့ မလွဲမသွေ ကျရောက်ပေတော့အံ့’ ဟုသာ တွေးတောထင်မြင်လျက် ရှိနေမိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဘကြီးဖြစ်သူ လော့ဆောက်သာတန်၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းနှင့် မနှိုင်းဆနိုင်လင့်ကစား ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာလှသော ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ တူဖြစ်သော တစ်ဝမ်းကွဲ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ပြေး၍ အမှတ်ရလာမိသည်။

အစ်ကိုကြီးအမည်မှာ **အဲဗားရက်ကင်း**ဖြစ်၍ တောင်အမေရိကတိုက် ဘရာဇီးပြည်တွင် စွန့်စွန့်စားစား သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ရာမှ အင်္ဂါလန်ပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့သူဖြစ်၏။ အစ်ကိုကြီး အဲဗားရက်ကင်းသည် ဘရာဇီးပြည်မှ ဥစ္စာပစ္စည်းအများအပြား ပိုက်ပိုက်ထုတ်ထုပ် ရှာဖွေစုဆောင်း ရရှိခဲ့ဟန်ဖြင့် အင်္ဂါလန်ပြည် အရှေ့ပိုင်းဒေသဖြစ်သော **ဆက်ဖော့** ပြည်နယ်ရှိ ‘ဂရေးလင်းဒေသ’ ကို အပိုင်ဝယ်ယူကာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုဥစ္စာပစ္စည်းများကို

မည်သို့သောနည်းဖြင့် ရရှိအောင် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ကိုကား ကျွန်ုပ်တို့ သွေးမျိုးသားချင်းများ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မကြားမသိရပေ။

အစ်ကိုကြီး အဲဗားရက်ကင်းသည် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်ခါစ ပထမနှစ်တွင် ဘကြီးတော်သူ လူကပ်စီးကြီး လော့ဆောက်သာတန် ကဲ့သို့ပင် 'တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာ' ဖြစ်နေရှာသော ကျွန်ုပ်ကို စောင်းငဲ့၍ပင် မကြည့်ပေ။ ကျွန်ုပ်ရှိသည်ဟုလည်း အမှတ်ထားမိဟန်မတူပေ။

အစ်ကိုကြီးပြည့်စုံသော ဘဝအခြေအနေနှင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေသော ကျွန်ုပ်၏ လက်ရှိဘဝအခြေအနေတို့ကို နှိုင်းယှဉ်ကာ 'ကျွန်ုပ်ကို ပစ်ထားရက်လေခြင်း' ဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတော့သည်။

သို့သော် နွေရာသီ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် အစ်ကိုကြီးထံမှ ကျွန်ုပ်ထံသို့ စာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာရာ၊ ထိုစာထဲတွင် 'ဤစာရလျှင် ရခြင်း မိမိနေထိုင်ရာ ဂရေးလင်း စံအိမ်တော်ကြီးသို့ လာရောက်လည်ပတ်စေလိုကြောင်း' ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

ထိုစာကို ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အစ်ကိုကြီးအပေါ် စိတ်ပြေသွားရုံမက အတိုင်းမသိလည်း ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်သွားလေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ကျွန်ုပ်မှာ ကြွေးပတ်လည် ဝိုင်းနေရကား အကြွေးပြန် မဆပ်နိုင်သည့်အတွက် ရုံးပြင်ကနွားသို့ ရောက်ရတော့မည့် အခြေအနေဆိုးနှင့် ကြုံနေရသူဖြစ်ရာ၊

'ကျွန်ုပ်လက်ရှိအဖြစ်အပျက် အခြေအနေကိုသာ အစ်ကိုကြီးသိရှိသွားပါက ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး အပေးအကမ်း ရက်ရောသူပီပီ အမျိုးဂုဏ်ကို အပျက်မခံဘဲ ညီဖြစ်သူ၏ အကြွေးများအားလုံးကို တာဝန်ယူပေးဆပ်လိမ့်မည်' ဟု မျှော်လင့်အားထားသောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် စာရရခြင်း ကျွန်ုပ်၏ လူယုံတော်ကြီးကို ခရီးထွက်ရန်အတွက် အဝတ်အစားများ ပြင်ဆင်စေပြီးလျှင်၊ ထိုညရထားဖြင့်ပင် အစ်ကိုကြီးနေထိုင်ရာ ဆက်ဖော့ပြည်နယ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ဆက်ဖော့ပြည်နယ်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော အစ်ပဆွစ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် လော်ကယ်ရထားလေးတစ်စီးကို ပြောင်းစီးရသည်။ ထိုလော်ကယ်ရထားလေးသည် လူသူမရှိသလောက် နည်းပါးလှသော ဘူတာလေးတစ်ခုတွင် ကျွန်ုပ်ကို ချထားခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေရာဒေသကား မြက်ပင်တို့ဖြင့် စိမ်းစိမ်းစိုလျက်ရှိပြီး ရေစီးနှေးသော မြစ်ချောင်းတို့ ကွေ့ကာကောက်ကာ ဝေ့ကာဝိုက်ကာ စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ မြစ်ကမ်းပါးတို့မှာ မတ်စောက်နေပြီး ရွံ့ညွန်များ၊ နန်း

၁၂၄ * အာဇာနည်

များ တင်လျက်ရှိရကား ရေတက်ရေကျရှိကြောင်း သိမြင်ရပေ၏။ ဤဒေသကား အစ်ကိုကြီးအဲဗားရက်ကင်း နေထိုင်ရာ ဂရေးလင်း အရပ်ပေတည်း။

ကျွန်ုပ်လာရောက်မည့်အကြောင်းကို အစ်ကိုကြီးထံသို့ သံကြိုးရိုက်၍ ကြိုတင်အကြောင်းကြား ထားလင့်ကစား ဘူတာတွင် ကျွန်ုပ်ကို အသင့်ကြိုဆိုနေသူများ မရှိပေ။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ သံကြိုးစာ အရောက်နောက်ကျသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါ၌ ကျွန်ုပ် သိရှိရပါ၏။

ကျွန်ုပ်ကို ကြိုဆိုမည့်မြင်းရထားကို မတွေ့ရသောအခါ ဘူတာအနီးရှိ ထမင်းဆိုင်မှတစ်ဆင့် မြင်းရထားတစ်စီးကို ငှားရမ်းကာ အစ်ကိုကြီးနေထိုင်ရာ ဂရေးလင်း စံအိမ်တော်ကြီးသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

မြင်းရထားမောင်းသမားမှာ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အစ်ကိုကြီးအဲဗားရက်ကင်းကို အထင်ကြီး လေးစားနေသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း 'အစ်ကိုကြီးသည် ဤဒေသ၌ အလွန်ထင်ရှားကြောင်း၊ ကျောင်းသားသူငယ်များ အတွက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပပေးလေ့ရှိကြောင်း၊ ရပ်ရေးရွာရေး အလှူရန် ပုံငွေများကိုလည်း အတွန့်အတိုမရှိ လှူတန်းလေ့ရှိကြောင်း' ကြားသိရပေ၏။ ထိုမျှသာမက မြင်းလှည်းမောင်းသမားက 'ဤသို့ အပေးအကမ်း ရက်ရောမှုကြောင့် အစ်ကိုကြီးမှာ ပါလီမန်အမတ်အဖြစ် ဤဒေသမှ အရွေးခံရဖွယ်ရှိကြောင်း' ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်သေး၏။

မြင်းရထားမောင်းသမားထံမှ ဤသို့သော သတင်းစကားများကို နားထောင်နေခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လမ်းဘေးရှိတယ်လီဖုန်းရုံပေါ်တွင် နားနေသည့် အလွန်လှပသော ငှက်တစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်သတိပြုမိသည်။ ထိုငှက်ကို မြင်မြင်ခြင်း 'ဗွတ်ကုလား' ဟု ထင်သော်လည်း ဗွတ်ကုလားထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးပြီး၊ ဗွတ်ကုလားထက် အရောင်အသွေးပိုပြီး တောက်ပကြောင်း သတိပြုမိသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မြင်းရထားမောင်းသမားက 'ကျွန်ုပ် ယခု တွေ့မြင်ရသော ငှက်မှာ အစ်ကိုကြီးမွေးထားသော ငှက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အစ်ကိုကြီးမှာ အင်္ဂလန်ပြည်၌ မရှိသော တိုင်းတစ်ပါးနိုင်ငံက ကျေးငှက်များကို အင်္ဂလန်ပြည်၌ ပေါက်ပွားအောင် မွေးမြူလိုသော ဝါသနာရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တောင်အမေရိကတိုက် ဘရာဇီးပြည်က ပြန်လာသောအခါ၌ ငှက်အမျိုးပေါင်းများစွာနှင့် တိရစ္ဆာန် အမျိုးပေါင်းများစွာကို အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ကိုယ်နှင့်တစ်ပါတည်း တကူးတကန့် သယ်ယူလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း' ပြောကြားလေ၏။

အစ်ကိုကြီးပိုင်သော ဂရေးလင်း နယ်မြေအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်စီးနင်းလာသော မြင်းရထားဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အစ်ကိုကြီး၏ဝါသနာကို

အထင်အရှား သိမြင်ရပေတော့သည်။ အကြောင်းသော်ကား ဒရယ်ပြောက်လေးများ၊ ထူးဆန်းလှသော တောဝက်ရိုင်းများ၊ အရောင်အသွေး စိုပြည်လှပသော မြေလူးငှက်ဝါများ၊ သင်းခွေချပ်များ၊ ခွေးတူဝက်တူနှင့် တူလှသော သတ္တဝါများတို့ကို လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ တွေ့မြင်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ကျွန်ုပ်လုံးဝ မတွေ့ဖူးသေးသော အစ်ကိုကြီး အဲဗက်ရက်ကင်းသည် ဂရေးလင်း စံအိမ်တော်ကြီးအတွင်း မားမားမတ်မတ်ရပ်ရင်း ကျွန်ုပ်အလာကို စောင့်ကြိုလျက်ရှိ၏။

အစ်ကိုကြီး၏ သွင်ပြင်မူရာမှာ အလွန်ဖော်ရွေပြီး စိတ်ရင်းသဘောရင်းကောင်းပုံရသည်။ အရပ်ပုသော်လည်း တောင့်တင်းခိုင်ကြံ့သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရှိသည်။ အသက်မှာ လေးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိပေပြီ။ မျက်နှာထားမှာ ခပ်ပြုံးပြုံး ခပ်ရွှင်ရွှင်ရှိသည်။ တောင်အမေရိကတိုက် ဘရာဇီးပြည်တွင် အနေကြာခဲ့သောကြောင့် နေလောင်ပြီး အသားညိုတိုတိုဖြစ်နေကာ မျက်နှာတွင်လည်း အရေအတွန့်များ ပေါ်ထင်လျက်ရှိသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် ခြံဥယျာဉ်စိုက်သမားတစ်ဦးကဲ့သို့ ဝတ်စုံအဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဦးထုပ်ကြီးတစ်လုံးကို ဆောင်းထားပြီး၊ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး တစ်လိပ်ကိုလည်း ပါးစပ်တွင် ခဲထားသည်။ အစ်ကိုကြီး၏ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်မှာ ဆင်ဝင်ရှိသော ဗိုလ်တဲများရှေ့၌ တွေ့ရတတ်သောသူမျိုး၏ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်မျိုး ဖြစ်လေရာ၊ ကျောက်အုတ်တို့ဖြင့် အခိုင်အခံ့ အကြော့အမော့ ဆောက်လုပ်ထားသော ဂရေးလင်း စံအိမ်တော်ကြီးရှေ့တွင် မားမားမတ်မတ် တွေ့ရသည့်အခါ၌ အမြင်ဆန်းနေပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကို မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အစ်ကိုကြီး အဲဗားရက်ကင်းသည် နောက်သို့လှည့်ကာ . . .

“မိန်းမရေ . . . ဟေ . . . မိန်းမ၊ ကိုယ်တို့ဧည့်သည်တော် ရောက်လာပဟေ့” ဟု လှမ်းအော်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား . . .

“ညီလေး မာရှယ်ကင်း ရယ်၊ မင်းရောက်လာတဲ့အတွက် အစ်ကိုကြီး သိပ်ကို ဝမ်းသာတာပဲ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့အိမ်မှာ မင်းစိတ်တိုင်းကျ ပျော်ပျော်သာနေပေတော့။ အစ်ကိုကြီးတို့အရပ်က သိပ်ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အရပ်ပဲ။ ဒီလိုအရပ်ကို ညီလေး လာလည်ဖော်ရတဲ့အတွက် အစ်ကိုကြီး ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ” ဟု ပြောကြားသည်။

အစ်ကိုကြီးထက်ပို၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခရီးဦးကြိုအမှုကို ပြုနိုင်မည့်သူ ရှားလှရကား ကျွန်ုပ်မှာ ချက်ချင်းပင် နေသားထိုင်သား ကျသွားပြီး စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားမိတော့သည်။

၁၂၆ * အာရုံစိုက်

ထိုအခိုက်တွင် အစ်ကိုကြီး၏ အော်ခေါ်မှုကြောင့် အစ်ကိုကြီး၏ ဇနီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ မရီးတော်သူ အစ်ကိုကြီး၏ဇနီးမှာ ဘရာဇီးပြည်သူတစ် ယောက်၏ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်ရှိသည်။ အရပ်မြင့်ပြီး၊ ပိန်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကား ကိုလည်း မွတ်နေအောင် ကျကျနန ပြောတတ်သည်။ ကျွန်ုပ် အလည်အပတ် ရောက်လာသည့်အတွက်မူ မနှစ်သက် သဘောမကျသည့် လက္ခဏာရှိ၍ ကျွန်ုပ် အပေါ် ဆက်ဆံရာ၌ ရိုင်းပျမောက်မာသည့် သဘောလက္ခဏာ အရိပ်အယောင် တို့ကို အထင်အရှား တွေ့မြင်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်မိသော်လည်း အစ်ကိုကြီး၏ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံပြောဆိုမှုတို့ကြောင့် စိတ်သက်သာ ရခဲ့ပေသည်။ “ကျွန်ုပ်တို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ ယဉ်ကျေးမှုကို မသိနားမလည်သေး သောကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုမူပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်တကား” ဟု တွေးတောကာ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

အမှန်တကယ်အားဖြင့် အစ်ကိုကြီး၏ ဇနီး နှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ် လာသော စကားသံတို့မှာ အမှန်အားဖြင့် ချိုသာဖော်ရွေပါ၏။ သို့သော် နက် မှောင်ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးအစုံ၌မူ လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ် အမြန် ဆုံး ပြန်သွားစေလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှိကြောင်း အထင်အရှား ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ် လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းကို အစ်ကိုကြီး၏ ဇနီးက မလိုလား မနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် အသေအချာ ရိပ်စားမိပါ၏။ သို့သော် လော လောဆယ်အခြေအနေအရ ကျွန်ုပ်မှာ အကြွေးပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေပြီး ထို အကြွေးငွေများကို ပေးဆပ်နိုင်ရန်အရေးမှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော အစ်ကိုကြီး သည်သာ အဓိကအားထားရာ ဖြစ်နေပါ၏။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးဇနီး၏ အေးတိအေးစက် အမှုအရာတို့ကို အစ်ကိုကြီး၏ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဖော်ရွေ ဆက်ဆံမှုနှင့် ထေပစ်ကာ လုံးဝ အမှုမထားဘဲ နေလိုက်ပါ၏။

အစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ပိုက်အောင် အစစ အရာရာ ဂရုစိုက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်နေရသောအခန်းမှာ ကြည်နူးနှစ်သက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ထို့ပြင် အစ်ကိုကြီးက ‘ကျွန်ုပ်စိတ်ချမ်းသာအောင် မည် ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ပေးရပါမည်နည်း’ ဟု ဂရုတစိုက် မေးလိုက်ပါသေးသည်။ ဤသို့ မေးမြန်းစဉ်အခါက ‘ကျွန်ုပ် ပေးဆပ်ရမည့် အကြွေးငွေများကို ကူညီ စောင့်မသောအားဖြင့် ပေးဆပ်ပါရန်’ ပန်ကြားလိုစိတ်သည် ပါးစပ်ဖျားတွင် တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာမိသည်။ သို့သော် ‘ယခုမှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့

ဆုံကြရခြင်းဖြစ်၍ ဖွင့်ဟ အကူအညီတောင်းရန်မှာ အချိန်မတန်သေးပါတကား’ ဟု တွေးတောကာ ကိုယ့်နှုတ်ကိုကိုယ် စောင့်စည်းလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်ုပ်ကို တည်ခင်းကျွေးမွေးသော ညစာမှာလည်း အထူးကောင်းမွန်လှပေသည်။ ညစာ သုံးဆောင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အတူတကွ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားလက်ဆုံကျကြသည်။ ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးက ‘ယခု ကျွန်ုပ်တို့ သောက်သော ကော်ဖီမှာ သူ၏ခြံထွက် သီးသန့်ကော်ဖီပင် မှ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူ၏ စိုက်ပျိုးပင်များအကြောင်း’ ကို အသေးစိတ် ရှင်းပြ နေရာ၊ ‘အစ်ကိုကြီးကို ချီးချီးကျူးကျူး ပြောကြားသွားသော မြင်းရထားသမား ၏ စကားသည် မှန်ကန်ပေစွ’ ဟုပင် အောက်မေ့ မှတ်ထင်မိ၏။ အကြောင်း သော်ကား ကျွန်ုပ်၏ ဘဝခရီးတစ်သက်တာတွင် အစ်ကိုကြီးကဲ့သို့ စိတ်ရင်း စေတနာရင်းကောင်းပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိလှသောသူဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက် မှ မတွေ့မကြုံရသောကြောင့်ပေတည်း။

အစ်ကိုကြီး အဲဗားရက်ကင်းသည် ဤကဲ့သို့ စိတ်ရင်းစေတနာရင်း ကောင်းပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံပြောဆိုတတ်သောသူ ဖြစ်လင့်ကစား စိတ် အားထက်သန်ကာ ဒေါသကြီးတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချက် ကို နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သိရှိတွေ့မြင်ရလေသည်။

အစ်ကိုကြီး၏ဇနီးမှာ ကျွန်ုပ် အလည်အပတ် ရောက်လာခြင်းကို ထူးထူးဆန်းဆန်း မနှစ်သက်သဘောမကျဘဲ ရှိနေလေရာ၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း ကျွန်ုပ်တို့ မနက်စာသုံးဆောင်နေခိုက် အစ်ကိုကြီး အပြင်ဘက်သို့ ခေတ္တ ထွက်သွားခိုက်တွင် ထိုအချက်ကို အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြား တော့သည်။ အစ်ကိုကြီး၏ဇနီးက . . .

“ဒီနေ့လည် ဆယ့်နှစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ ထွက်မယ့်ရထားဟာ အကောင်းဆုံးရထားပဲ”

ဟု ပြောကြားလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဒီနေ့ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး”

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငြင်းဆန်ပြောဆိုလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ် တွင်း၌လည်း ‘ဤမိန်းမ နှင့်သည့်အတွက်ကြောင့် ငါကုပ်ကုပ်လေး ပြန်မသွား’ ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချထားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားသောအခါ အစ်ကိုကြီး၏ဇနီးက . . .

“အို . . . ရှင်က ဒီလိုဆိုရင် ဒီမှာ အကြာကြီး နေတော့မယ်ပေါ့”

ဟု ပြောကြားရင်း ကျွန်ုပ်ကို စော်ကားမော်ကားသော အကြည့်ဖြင့် စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

၁၂၈ * အော်ဂဲန့်

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးက မနှင်မချင်း ဒီမှာ အကြာကြီးနေမယ်”
ဟု ဖြေလိုက်မိ၏။

ဤသို့ ကျွန်ုပ်တို့ အချီအချ ပြောဆိုနေကြစဉ် အခန်းတွင်းသို့ အစ်
ကိုကြီး ပြန်ရောက်လာပြီး . . .

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတုန်း။ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုန်း” ဟု
မေးကာ ကျွန်ုပ်တို့မျက်နှာထားကို လှမ်းပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အချီအချ ပြောဆိုသော စကားတို့ကို တစ်
စွန်းတစ်စ ကြားပြီးဖြစ်ရာ၊ အခြေအနေမှန်ကို ချက်ချင်း ရိပ်စားမိသွားသည်။
ထိုအခါ အစ်ကိုကြီး၏ ရှင်ယုကြည်လင်သော မျက်နှာသည် ချက်ချင်း သုန်
မှုန်သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား . . .

“ညီလေး အဲဗားရက်ကင်းရေ၊ အပြင်ဘက် ခဏလောက် ထွက်ပြီး
အညောင်းပြေ အညာပြေ လမ်းလျှောက်ပါလားကွယ်”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အစ်ကိုကြီး
သည် အခန်းတံခါးကို အသာပိတ်လိုက်သည်။

ထိုခဏ၌ပင် စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားသောအသံဖြင့် အစ်ကိုကြီးက
ဇနီးဖြစ်သူအား အကြီးအကျယ် ကြိမ်းမောင်းပြစ်တင်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် ကြား
လိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ သူတစ်ပါး ပြောကြားနေသော စကားကို
ချောင်းမြောင်းနားထောင်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ရကား အိမ်ရှေ့မြက်ခင်း
ပြင်သို့ အသာလျှောက်လာခဲ့၏။

ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသော
ခြေသံကို ကြားရသည်။ ထိုသို့ လျှောက်လာသောသူမှာ အစ်ကိုကြီး၏ ဇနီး
ဖြစ်ပြီး၊ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းဟန်ဖြင့် မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး မျက်လုံး
များလည်း ငိုယိုထားဟန်ဖြင့် နီရဲနေပေသည်။

အစ်ကိုကြီး၏ဇနီးသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာ
ဖြင့် မျက်လွှာချရင်း . . .

“မစ္စတာအဲဗားရက်ကင်းရှင့်၊ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းက ကျွန်မကို တောင်း
ပန်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောကြားသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“အစ်မကြီးခင်ဗျား၊ အပိုစကားတွေ ထပ်ပြောမနေပါနဲ့တော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ အစ်ကိုကြီးဇနီးက အပြင်းအထန် စိတ်ထိခိုက်
သောအသွင်ဖြင့် . . .

“ရှင်ဟာ အရူးပဲ”

ဟု အော်ပြောကာ စံအိမ်တော်ကြီးအတွင်းသို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

အစ်ကိုကြီးဇနီး၏ ရိုင်းပျစော်ကားမှုမှာ အတိုင်းအဆမရှိအောင် လွန်လွန်းနေရကား ကျွန်ုပ်မှာ စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မဟနိုင်ဘဲ အံ့အားသင့်ပြီး ငေးကြောင်ကြောင်နှင့် ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ ငေးကြောင်ကြောင် ရပ်နေခိုက်တွင်ပင် ကျွန်ုပ်အပါးသို့ အစ်ကိုကြီး ရောက်လာပြီးလျှင် ရှေးယခင်အခါကဲ့သို့ ရွှင်ပျကြည်သာသော မျက်နှာထားဖြင့် . . .

“ညီလေးရေ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိန်းမ သူ့အမှားကို ညီလေးကို လာပြီး တောင်းပန်သွားပြီလို့ ထင်တယ်၊ ဟုတ်သလားကွယ့်”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ လာပြီး တောင်းပန်သွားပါပြီ”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရတော့သည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကို အသာကိုင်ရင်း မြက်ခင်းပြင်၌ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရာမှ . . .

“ညီလေးရေ၊ အစ်ကိုကြီးမိန်းမရဲ့ စကားကို အရေးထား ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ကွာ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိန်းမကြောင့် ညီလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဒီမှာ ကြာကြာမနေဘဲ ပြန်တော့မယ်ဆိုရင်တော့ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် အစ်ကိုကြီး စိတ်ထိခိုက်မိမှာပါပဲ။ ဖြစ်ရပ်အမှန်က ဒီလိုကွယ့် ညီလေးရဲ့။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ညီလေးက ဆွေမျိုးအရင်းအချာတွေ ဖြစ်နေလေတော့ အစ်ကိုကြီး ဘာမှ ထိန်ဝှက်မနေချင်ပါဘူးကွာ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့မိန်းမက သိပ်ပြီး သဝန်ကြောင်တယ်။ မနာလို ဝန်တိုစိတ် အားကြီးတယ်ကွယ့်။ အစ်ကိုကြီး ခင်မင်တွယ်တာတဲ့ လူတွေဆိုရင် သူက အလိုလိုနေရင်း မနာလိုဝန်တိုပြီး မုန်းတီးနေတယ်ကွယ့်။ အဲဒီလူတွေကို အစ်ကိုကြီး ခင်မင်တွယ်တာတဲ့အတွက် သူ့အပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီး အချစ်ပေါ့သွားလိမ့်မယ်၊ အချစ်လျော့သွားလိမ့်မယ်လို့ အစိုးရိမ်ကြီးရှာတယ်နဲ့ တူပါတယ်ကွာ။ အစ်ကိုကြီးမိန်းမရဲ့ အလိုဆန္ဒကတော့ သူနဲ့အစ်ကိုကြီး နှစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်။ တခြား ဘယ်သူမှ အစ်ကိုကြီးတို့နဲ့ ရှိမနေစေချင်ဘူး။ ဒါတွေကို အစ်ကိုကြီး ဖွင့်ပြောရတာက ညီလေးအပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့မိန်းမ ပြုမှု ဆက်ဆံတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နားလည်ရိပ်မိအောင်လို့ပဲကွယ့်။ ဒီတော့ ညီလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးမိန်းမရဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေကို အမှတ်မထားတော့ပါဘူးလို့ အစ်ကိုကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောစမ်းပါကွာ”

၁၃၀ * အော်ဂဲန့်

ဟု တတွတ်တွတ် ပြောကြားရှင်းပြသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် အမှတ်မထားတော့ပါဘူး”

ဟု ဖြေလိုက်ရာ၊ အစ်ကိုကြီးက . . .

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်။ ကိုင်း ဒါဖြင့်ရင် ဟောဒီ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိပေးစမ်းပါဦး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ တိရစ္ဆာန်လှောင်အိမ်လေးကို သွားကြည့်ကြ ရအောင်”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့ခင်းလုံး ကျွန်ုပ်သည် ဘရာဇီးပြည်မှ အစ်ကိုကြီး တကူးတကန့် သယ်ယူလာခဲ့သော ငှက်များ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးများနှင့် မြေ ကြီးများကို အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူ လိုက်လံကြည့်ရှုနေခဲ့သည်။

ထိုသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုနေခိုက်တွင် အစ်ကိုကြီးသည် သူမွေးမြူထား သော ထိုသတ္တဝါများနှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေ့အကြုံတို့ကို စိတ်အားထက် သန်စွာ ပြောဆိုရှင်းပြနေပေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အမွေးအတောင်လှပသော ငှက်အချို့သည် စိမ်းလဲ့သော မြက်ခင်းပြင်ထက်၌ အတောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ် နေကြသည်။ အချို့သော ထူးဆန်းလှသည့် သတ္တဝါများမှာမူ ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချုံတောကြီးထဲသို့ တိုးဝင်ပုန်းအောင်းလိုက်ကြ သည်။

ဤသို့အားဖြင့် လိုက်လံကြည့်ရှုကြရာ၊ နောက်ဆုံး၌ အစ်ကိုကြီး သည် စံအိမ်တော်ကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းရှိ ဝရန်တာမှတစ်ဆင့် တိုးချဲ့ဆောက် လုပ်ထားသော အဆောင်လေးသို့ ခေါ်သွားသည်။

ထိုအဆောင်လေးရှိ ခန်းမကျယ်ကြီးမှာ ကြီးမားခိုင်ခံ့လှသောတံခါးမ ကြီးရှိနေပြီး၊ ထိုတံခါးမကြီး၏ တံခါးရွက်များမှာ တရုတ်ကပ်တံခါးများဖြစ် ၍ ဖွင့်၍ပိတ်၍ ရပေသည်။ တံခါးမကြီးအနီး အုတ်နံရံပေါ်တွင် သံလက်ကိုင် တစ်ခုရှိ၍၊ ထိုသံလက်ကိုင်မှာ ဘီးလုံးကြီးတစ်လုံးနှင့် ဆက်သွယ်ထားပြီး၊ အနား၌လည်း ဗုံလေးတစ်လုံး ရှိပေသည်။

တံခါးမကြီးရှေ့ ရပ်နေခိုက်တွင် အစ်ကိုကြီးက . . .

“ညီလေးရေ၊ အစ်ကိုကြီး မွေးမြူထားတဲ့ သတ္တဝါတွေအနက် အဖိုး အတန်ဆုံးရတနာကို ယခုပြရတော့မယ်။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရတနာက **ဘရာဇီး ကြောင်ကြီး** ပါပဲကွယ်။ ဥရောပတိုက်မှာ အရှားပါးဆုံး ရတနာတစ်ခုပေါ့။ အရင်က ဟော်လန်ပြည် ရော့တာတန်မြို့မှာ တစ်ကောင် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ အကောင်ကြီးက သေဆုံးသွားပြီကွယ်”

ဟု ပြောကြားရာ၊ ကျွန်ုပ်က . . .

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဘရာဇီးကြောင်ကြီးက အခြားကြောင်တွေနဲ့ ဘာများ ခြားနားပါသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးက အသာရယ်မောရင်း . . .

“ဒါတော့ ညီလေး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ရတော့ သိမှာပေါ့ကွယ်။ ကိုင်း ကိုင်း၊ တစ်ဆိတ်လောက် တရုတ်ကပ်လေးမပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

ဟု ပြောကြားသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း တရုတ်ကပ်လေးကို အသာမ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ကျောက်ပြားများခင်းထားသော အခန်းကျယ်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ထိုအခန်းကျယ်ကြီး၏ နံရံတစ်ဖက်တွင်မူ သံတိုင်စိပ်စိပ်စိုက်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးများကို မြင်ရသည်။ အခန်းကျယ်ကြီး၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် နေရောင်ခြည်သည် ဝင်းပလျက်ရှိသည်။

ထိုဝင်းပသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ကျားကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသော သတ္တဝါကြီးသည် လဲလျောင်းနေပေသည်။ ထိုသတ္တဝါကြီး၏ အမွေးတို့မှာ တဖိတ်ဖိတ်တောက်ကာ ပြောင်ချောနေပြီး တည်သားနှစ်ကဲ့သို့ နက်မှောင်နေသည်။ ထိုသတ္တဝါကြီးကား ကောင်းစွာ မွေးထားသော အဆမတန် ကြီးထွားနေသည့် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင်ပေတည်း။

ထိုဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် ကြောင်လေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဝင်းပသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် နေစာလှုံနေပုံမှာ အလွန်ခွံညား တင့်တယ်လှပါပေသည်။ အလွန်ကျက်သရေ ရှိပါပေသည်။ အလွန်သိမ်မွေ့သော အသွင်ကိုလည်း ဆောင်ပါပေသည်။ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့် အသွင်ကိုလည်း ဆောင်ပါပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်ကပ်အကြားမှ လှမ်းမြင်နေရသော ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို ကြည့်မဝ ရှုမရဲနိုင်အောင် ရှိနေပါတော့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အစ်ကိုကြီးက စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာဖြင့် . . .

“ဘယ့်နဲ့လဲ ညီလေး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရတနာက မလှပ မခွံထည်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်က . . .

၁၃၂ * အင်္ဂါနိဂါ

“သိပ်ကို လှပခုံထည်တာပဲ အစ်ကိုကြီးရေ၊ သိပ်ကိုလည်း ကျက်သ ရေရှိတာပဲ။ ဒီလို လှပခုံထည်တဲ့ သတ္တဝါမျိုးကို ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ မမြင် မတွေ့ဖူးပါဘူး”

ဟု ချီးကျူးဝန်ခံလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးက . . .

“ဒီကောင်ကြီးကို တချို့လူတွေက ကျားနက်ကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ် ကွယ့်။ တကယ်တော့ ဒီကောင်ကြီးက ကျားမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အခုဆိုရင် ဒီ ကောင်ကြီးဟာ ခေါင်းကနေပြီး အမြီးအထိ၊ ‘တစ်ဆယ့်တစ်ပေ’ နီးပါး ရှိနေ ပြီ။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကတော့ ဒီကောင်ကြီးဟာ ကြောင်ပေါက်စ လေးတစ်ကောင်လောက်ပဲ ရှိသေးတာပဲ။ ဒီကောင်ကြီးရဲ့ ဇာတိက တောင် အမေရိကတိုက် အာဂျင်တီးနားပြည် ရီအိုနီဂရိုး ဒေသ တောနက်ကြီးပေါ့။ ဒီကောင်ကြီးရဲ့အမေက တိုင်းရင်းသားတစ်ဒါဇင်လောက်ကို ကိုက်သတ်တာ ကြောင့် တိုင်းရင်းသားတွေက ဒီကောင်ကြီးရဲ့အမေကို လှံနဲ့ ဝိုင်းထိုးသတ် ပြီး မွေးကင်းစဖြစ်တဲ့ ဒီကောင်ကြီးကို အစ်ကိုကြီးဆီကို လာရောင်းကြတယ် လေ။ အစ်ကိုကြီးလည်း တိုင်းရင်းသားတွေဆီက ဝယ်ပြီး ဒီကောင်ကြီးကို မွေးခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြောရာ၊ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဒါဖြင့် ဒီကောင်ကြီးက သိပ်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းတာပေါ့နော်”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဤတွင် အစ်ကိုကြီးက . . .

“အေးကွယ့်၊ ဒီကောင်ကြီးက ကမ္ဘာပေါ်မှာ သစ္စာအမဲဆုံး ကြောက် စရာအကောင်းဆုံး၊ သွေးအဆာဆုံး သတ္တဝါကြီးပဲ။ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတွေ ကို ဘရာဇီးကြောင်ကြီးအကြောင်းများ ပြောလိုက်ရင် အသံကြားရုံနဲ့ ထခုန် တဲ့အထိ ကြောက်လန့်ကြတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်စရာကိုးကွယ့်။ ဒီ ကောင်ကြီးတွေက လူကိုမှ သားကောင်အဖြစ် လိုက်လံပြီး ကိုက်စားတတ်တာ ကိုး။ ဒါပေမဲ့ကွာ အစ်ကိုကြီး မွေးထားတဲ့ ဟောဒီကောင်ကြီးကတော့ လူ သွေးကို တစ်ခါမှ မမြည်းဖူးသေးဘူး။ တကယ်လို့ လူသွေးကို မြည်းစမ်းမိ ရင်တော့ ဒီကောင်ကြီးဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး သတ္တဝါကြီးဖြစ်လာ မှာပဲ။ အခု လောလောဆယ်မှာတော့ ဒီကောင်ကြီးရဲ့ သံလှောင်အိမ်ကို အစ် ကိုကြီးတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မဝင်ရဲကြဘူးကွယ့်။ သူ့ကို အစာကျွေး မွေးနေတဲ့ အလုပ်သမားကြီး ဘယ်ဒွင် တောင် သူ့အနားကို မသွားဝံ့ဘူး။ အစ်ကိုကြီးက သူ့မွေးကင်းစအရွယ်တည်းက မွေးလာတဲ့ လူဆိုတော့ အဖေလို အမေလို ခင်နေပြီး အစ်ကိုကြီးကိုတော့ ရန်မလုပ်ဘူးကွယ့်”

ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုသို့ ပြောကြားပြီးနောက် အစ်ကိုကြီးသည် တံခါးမကြီးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်ကာ ကျွန်ုပ်အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်ငေးနေခိုက်တွင် အခန်းတွင်းသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်သွားကာ အတွင်းမှ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးအသံကို ကြားရသောအခါ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် အသာထကာ တစ်ချက်မျှ သမ်းဝေလိုက်သည်။ ထို့နောက် အစ်ကိုကြီး၏ နံဘေးကို ဦးခေါင်းဖြင့် အသာအယာ ပွတ်နေသည်။ အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ ကျောပြင်ကို လက်ဖြင့် အသာအယာပွတ်ကာ ကျီစယ်ယုယနေပြီးမှ . . .

“တော်မီရေ၊ မင်းရဲ့လှောင်အိမ်ထဲကို ခဏပြန်ဝင်နေစမ်း”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကြောက်လန့်စရာကောင်းလှသော ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ဖက်စွန်းရှိ သံလှောင်အိမ်ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ပွင့်နေသော တံခါးပေါက်မှ သံလှောင်အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ အသာဝင်သွားသည်။

သံလှောင်အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ကြောင်နက်ကြီး ဝင်မိသောအခါတွင် အစ်ကိုကြီးသည် (ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့ဖူးသော) တံခါးမကြီးအနီး အုတ်နံရံပေါ်ရှိ သံလက်ကိုင်ကို လက်ဖြင့် အသာလှည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အုတ်နံရံထက်မှ သံတိုင်ကြီးများသည် အောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ကျလာပြီးလျှင် သံလှောင်အိမ်ကြီးကို သံတိုင်တံခါးအဖြစ် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးသည် တံခါးမကြီးကို တစ်ဖန် ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် ‘အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါရန်’ ခေါ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ သားစားတိရစ္ဆာန်ကြီးများ၏ လှောင်အိမ်ကြီးများ၌ ရရှိတတ်သော ညှိစို့စို့ အောက်သိုးသိုးအနံ့ကြီးကို ကျွန်ုပ်ရှုရှိုက်ခံစားရလေသည်။

အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသောအခါ အစ်ကိုကြီးက . . .

“ညီလေးရေ၊ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို အစ်ကိုကြီး ဘယ်လို မွေးမြူရတယ်ဆိုတာကို ကြည့်ပေတော့။ ဒီကောင်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေနိုင်အောင်လို့ ဟောဒီအခန်းကျယ်ကြီးကို အစ်ကိုကြီး တမင်ဆောက်ခဲ့တာပဲကွယံ၊ ဒါပေမဲ့ ညအခါမှာတော့ ဒီကောင်ကြီးကို ဟောဟိုထောင့်က သံလှောင်အိမ်ထဲကို ထည့်ထားရတယ်။ အဲဒီသံလှောင်အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ချင်ရင်တော့ အပြင်

၁၃၄ * အော်ဘန်

ဘက် အုတ်နံရံမှာရှိတဲ့ သံလက်ကိုင်ကို လှည့်လိုက်ရတယ်။ သံလှောင်အိမ် တံခါးကို ပိတ်ချင်ရင်လည်း အဲဒီသံလက်ကိုင်ကို လှည့်ရတာပဲ”

ဟု ပြောဆိုရှင်းပြသည်။

ထိုသို့ ရှင်းပြနေခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် သံလှောင်အိမ်ကြားမှ လက် လှိုကာ အတွင်းဘက်ရှိ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ ကျောက်ကို သပ်ရန် ကြိုး စားလိုက်ရာ၊ အစ်ကိုကြီးက . . .

“ဟေ့ ဟေ့ မလုပ်နဲ့။ မလုပ်လိုက်နဲ့။”

ဟု အော်ပြောရင်း ကျွန်ုပ်လက်ကို အတင်းဆွဲထုတ်သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း

“ဒီမှာ ညီလေး၊ ဒီကောင်ကြီးက အန္တရာယ်မပြုဘူးလို့ ကျိန်းသေမုချ မပြောနိုင်ဘူးကွယ့်။ ဒီကောင်ကြီးနဲ့ အစ်ကိုကြီး ပွတ်သပ်နေသလို ဒီကောင် ကြီးကို ညီလေး ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်လို့ ရမယ်မထင်လိုက်လေနဲ့။ ဒီကောင် ကြီးက အပေါင်းအသင်းကို ရွေးပြီး ပေါင်းတတ်တယ်ကွယ့်။ သိပ်ဇီဇာကြောင် တဲ့ အကောင်ကြီးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးဘက်သို့ လှည့် ကာ . . .

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား တော်မီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ . . .

“ဟော ဒီကောင်ကြီးက သူ့ကို အစာကျွေးဖို့ လာနေတယ်ဆိုတာကို သိနေတယ်။ တွေ့လား ငါ့ညီ၊ တွေ့ရဲ့လား”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လူသွားလမ်းကြားလေးမှ ခြေသံများ ကြားရသည်။ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးလည်း ခွေအိပ်နေရာမှ ခုန်ထကာ ကျဉ်းမြောင်းလှသော သံလှောင်အိမ်ကြီး၌ လူးလာတုံခေါက် လျှောက်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဘရာ ဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ မီးတဝင်းဝင်းတောက်နေပြီး ရဲရဲနီသော လျှာကြီးမှာ ဖွေးဖွေးဖြူသော သွားကြီးပေါ်မှ အောက်သို့ တန်းလန်းကျလျက် ရှိ၏။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို အစာကျွေးရသော အလုပ်သမားကြီး ဘော်ဒွင်သည် အမဲတုံးကြီးများ ထည့်ထားသော သံခွက်ကြီးတစ်ခွက်ကို သံ တိုင်ကြားမှနေ၍ အတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဘရာဇီးကြောင် နက်ကြီးသည် အစာခွက်ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ညင်ညင်သာသာ ခုန်လိုက်ပြီးလျှင်၊ အမဲတုံးကြီးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာမကာ သံလှောင်အိမ်ထောင့်တစ်

နေရာသို့ ယူသွားသည်။ ထို့နောက် အမဲတုံးကြီးကို ကိုက်ဖြုတ်ကာ အားပါးတရ စားနေတော့သည်။ ထိုသို့စားနေရာမှ သွေးအလူးလူး စွန်းနေသော ပါးစပ်ကြီးကို ဟကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဤမြင်ကွင်းမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စရာ ကောင်းရုံမက စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းလှပေသည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးအပါးမှ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာလာစဉ် အစ်ကိုကြီးက . . .

“ညီလေးရေ၊ ဒီကောင်ကြီးကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ချစ်နေတယ်ဆိုတာကို ညီလေး မအံ့သြတော့ဘူး မဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့် ဒီကောင်ကြီးကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် ဂရုစိုက်စားပြီး မွေးထားတယ် ဆိုတာကို ညီလေး ရိပ်စားမိရောပေါ့။ တောင်အမေရိကတိုက် အလယ်ပိုင်းက တကူးတကန့် သယ်ဆောင်ပြီး ဒီကောင်ကြီးကို မွေးရတဲ့ဒုက္ခဟာ ပေါ့သေးသေးဒုက္ခ မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ အခုဆိုရင် ဒီကောင်ကြီးဟာ ဥရောပတိုက်မှာ အရှားပါးဆုံး သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီ။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး ဒုက္ခခံရကျိုး နပ်တယ်ဆိုရမှာပေါ့။ ဥရောပတိုက်တစ်တိုက်လုံးရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တွေက ဒီကောင်ကြီးကို အငမ်းမရ လိုချင်နေကြတယ်ကွယ့်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ဈေးရရ ဒီကောင်ကြီးကို အစ်ကိုကြီး မရောင်းပါဘူးကွာ။ ဒီကောင်ကြီးနဲ့ အစ်ကိုကြီး မခွဲနိုင်ပါဘူး ညီလေးရယ်”

ဟု ပြောကြားသည်။

ထို့နောက်မှ . . .

“အစ်ကိုကြီးလည်း ကိုယ်ဝါသနာပါပြီး တပင်တပန်း မွေးထားတဲ့ အကောင်တွေကို အစုံအစေ့ လိုက်ပြနေတာဟာ ညီလေးကို ဒဏ်ပေးသလိုများ ကျနေမလား မသိဘူးကွယ်။ အချိန်လည်း အတော်လင့်သွားပြီ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အချစ်တော် တော်မီရဲ့ စံနမူနာကို ယူပြီး အစ်ကိုကြီးတို့ နေ့လည်စာ သွားစားကြရအောင်”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

‘ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုကြီး အဲဗားရက်ကင်းသည် ကျယ်ဝန်းလှသော နယ်မြေကြီးတွင် မိမိဝါသနာပါလှသော ထူးခြားဆန်းကြယ် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသည့် ကျေးငှက်သတ္တဝါများနှင့် သစ်သီးဝလံပင်များကို မွေးမြူစိုက်ပျိုးနေသောကြောင့် အခြားတစ်ပါးသော ကိစ္စတို့၌ ဝါသနာပါလိမ့်မည် မဟုတ်’ ဟု မှတ်ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် အစ်ကိုကြီးတွင် အခြားတစ်ပါးသော ဝါသနာတို့ ရှိသေးသည်ကို ကျွန်ုပ် သိရှိရပေသည်။

၁၃၆ * အာရုံစိုက်

အကြောင်းသော်ကား ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေခိုက်တွင် အစ်ကိုကြီးထံ သို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြေးနန်းစာများ အစောင်ပေါင်းများစွာ ရောက်ရှိနေသော ကြောင့်ပေတည်း။ အစ်ကိုကြီးသည် နာရီမလပ် ရောက်ရှိလာသော ကြေးနန်း စာများကို စိုးရိမ်မကင်းသော အမူအရာဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ ဖောက်ဖတ်လေ့ ရှိသည်။

‘ဤသို့ ကြေးနန်းစာများ အဆက်မပြတ် ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ အစ် ကိုကြီးသည် မြင်းလောင်းသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် အစုစပ်အရောင်းအဝယ်လက်မှတ်များကို ဈေးကစားနေသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့်ပေလော’ ဟု တွေးတော မှန်းဆနေမိသည်။

အစ်ကိုကြီးတွင် အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်လုပ်စရာ လုပ်ငန်းတစ်ခု ရှိနေသည်ကား ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေသည်။ အစ်ကိုကြီးထံ၌ နေထိုင်သော ‘ခြောက်ရက်’ တာကာလအတွင်း၌ ကြေးနန်းစာများသည် တစ်နေ့လျှင် သုံး လေးဆောင်မှ တစ်နေ့လျှင် ခုနစ်စောင် ရှစ်စောင်အထိ အဆက်မပြတ် ရောက် လျက်ရှိသည်တကား။

အစ်ကိုကြီးထံတွင် ခြောက်ရက်ကြာအောင် ကျွန်ုပ်သည် ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

ခြောက်ရက်ပြည့်မြောက်သောအခါ၌မူ အလွန် ရင်းနှီးချစ်ခင် သံ ယောဇဉ်တွယ်တာကြသော ညီအစ်ကိုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

ညတိုင်း ညတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကိုသည် ဘိလိယက်ခုံရှိသော အခန်းကြီးတွင် အတူတကွထိုင်ရင်း စကားစမြည် ပြောလေ့ရှိကြသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် တောင်အမေရိကတိုက်၌ နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ကြုံတွေ့ ရသော အလွန်ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ့ရှိ၏။ ထိုဖြစ်ရပ်ဆန်းများမှာ ကိုယ့်အသက်ကို ပမာဏမထားဘဲ စွန့်စွန့်စားစား ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြုဆောင်လေ့ရှိသော လူစွန့်စားတို့သာ ကြုံတွေ့ရတတ်သော အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်နေပေရာ၊ ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာ ထားရှိသည့် အစ်ကိုကြီးနှင့် ဟပ်စပ် တွေးတော၍ လုံးဝမရနိုင်အောင် ရှိတော့ သည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း လန်ဒန်ရွှေမြို့တော်ကြီးတွင် နေထိုင်ကျင်လည်ခဲ့ရ သော အဖြစ်အပျက်များကို အစ်ကိုကြီးအား ပြန်လည်ပြောကြားခဲ့သည်။ အစ် ကိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်စကားကို အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပြီး ‘အခွင့်သာ ပါက လန်ဒန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ လာရောက်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တစ်လကိုး သီတင်း နေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း’ ကတိပြုရာသည်။

လန်ဒန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ပြန်တော့ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသော နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ ငွေကြေးအခက်အခဲကို အစ်ကိုကြီးအား ဖွင့်ပြောတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က ‘လက်ရှိ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ငွေကြေးအခက်အခဲ များနှင့် ကျွန်ုပ်ယူထားသော ထိုအကြွေးငွေတို့ကို ပြန်မဆပ်နိုင်ပါက လူကြားထဲ မတိုးဝံ့တော့သည့် အခြေအနေဆိုးသို့ ကြုံတွေ့ရမည့် အခြေအနေ’ တို့ကို အစ်ကိုကြီးအား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြားကာ ‘မည်သို့မည်ပုံ ပြုမူဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း အကြံဉာဏ်ကောင်းပေးပါရန်’ ပန်ကြားလိုက်၏။

ထိုသို့ ပန်ကြားခိုက်တွင် ‘ကျွန်ုပ်၏ အခက်အခဲအားလုံး ပြေလည်သွားအောင် အစ်ကိုကြီးသည် အကူအညီပေးလိမ့်မည်’ ဟု မျှော်လင့်ယုံကြည်ထားမိသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်ပြောသမျှ စကားတို့ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေရာမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို အငွေ့တထောင်းထောင်း ထသည်အထိ သောက်နေသည်။ ထို့နောက် . . .

“ဒါပေမဲ့ ညီလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ အမျိုးအဆွေ ထဲမှာဆိုရင် လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ အရိုက်အရာနဲ့ အမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံရမယ့်သူက ညီလေးပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘကြီးဖြစ်တဲ့ လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ အမွေနဲ့ အရိုက်အရာကို ကျွန်တော် ဆက်ခံရမယ်လို့တော့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်အထိ ညီလေးကို ဘကြီးက ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် မထောက်ပံ့ခဲ့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ အစ်ကိုကြီးက . . .

“ဒီလို ငွေကြေးမထောက်ပံ့တဲ့အတွက် လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ အရိုက်အရာနဲ့ အမွေအနှစ်ကို ညီလေး ဆက်ခံရရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ကွာ။ လော့ဆောက်သာတန်ဟာ အလွန်ကပ်စေးနည်းတဲ့ အကြောင်းကို အစ်ကိုကြီး ကြားပြီးသားပါ”

ဟု ပြောရာမှ . . .

“အင်း ညီလေး ညီလေး၊ မင်းမလည်း အင်္ဂလန်ပြည်မှာ အကြွယ်ဝဆုံး အချမ်းသာဆုံးဖြစ်တဲ့ လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ အမွေအနှစ်နဲ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရရှိမယ့်သူ ဖြစ်ပေမယ့် ငွေကြေးအခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်နေရပါကလားကွယ်”

၁၃၈ * အောင်အောင်

ဟု ညည်းလိုက်၏။ ထို့နောက် အစ်ကိုကြီးက . . .

“ဒါထက် စကားမစပ် ညီလေးရေ၊ လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ နောက်ဆုံးသတင်းစကားကိုကော ညီလေး မကြားမသိဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

“ကျွန်တော် ကလေးဘဝကတည်းက ဘကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေဟာ နေ့သေမလား၊ ညသေမလားနဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေရတဲ့ အခြေအနေ ဆိုးမှာ ရှိနေတာပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးက . . .

“အင်း . . . လော့ဆောက်သာတန်က တကျီကျီမြည်နေတဲ့ ပတ္တာလက်ယက်လိုပါ။ အမြဲပဲ ညည်းညည်းညူညူ နေပေမယ့် အသက်ကတော့ အတော်ပြင်းတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ အမွေအနှစ်နဲ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရရှိဖို့အတွက် အကြာကြီး စောင့်နေရဦးမှာပေါ့နော်။ ညီလေးရဲ့ အခြေအနေကလည်း တော်တော်ဆိုးနေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အစ်ကိုကြီးသိပြီးပြီဆိုတော့ ညီလေးရဲ့ အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းတဲ့ အနေနဲ့ အစ်ကိုကြီးက ငွေကြိုတင်ထုတ်ချေးထားပါလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးက ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော အမူအရာဖြင့် . . .

“ငွေရေးကြေးရေးအကြောင်းကို ထပ်ပြီး မပြောပါနဲ့တော့ ညီလေးရယ်။ ဒီနေ့ညကျတော့ အပြီးအပြတ် ပြောကြတာပေါ့။ တတ်နိုင်တဲ့ ငွေကြေး ပမာဏဆိုရင် မဆိုင်းမတွ ကူညီပါ့မယ်။ အစ်ကိုကြီး ကတိပေးပါတယ်”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အစ်ကိုကြီး အဲဗားရက်ကင်းထံကို အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာသော ကျွန်ုပ်သည် လန်ဒန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ပြန်ရတော့မည့် နေ့ရက်သည် ဆိုက်ကပ်လာခဲ့ပေပြီ။

အစ်ကိုကြီးကို ခွဲခွာ၍ လန်ဒန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ပြန်ရမည်ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းခြင်း လုံးဝမဖြစ်မိပေ။ အကြောင်းသော်ကား အစ်ကိုကြီး၏ စံအိမ်တော်တွင် နေခိုက်တွင် ဤသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေထိုင်သည်ကို လုံးဝမနှစ်သက်မကြည်ဖြူဘဲ ဤစံအိမ်တော်ကြီးမှ ကျွန်ုပ် အမြန်

ဆုံး ထွက်ခွာသွားစေလိုသော သူတစ်ယောက် ရှိနေပါကလားဟူသော အသိကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မပျော်နိုင်သောကြောင့်တည်း။

အစ်ကိုကြီး၏ဇနီးသည် ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေထိုင်နေခြင်းကို လုံးဝ မနှစ်သက်မကြည်ဖြူဘဲ အမြန်ဆုံး ပြန်သွားစေလိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိကြောင်းကို မျက်နှာအမူအရာဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကြည့်အရှု မျက်လုံးဖြင့်လည်းကောင်း အစဉ်အမြဲ ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ သို့သော် အစ်ကိုကြီး၏ဇနီးသည် အစ်ကိုကြီးကို ကြောက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ကား မဆက်ဆံဝံ့တော့ပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသည်ကို မေ့လျော့နေသည့်အလား ကျွန်ုပ်ကို မခေါ်မပြောဘဲ အမြဲနေထိုင်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသည့်အတွက် အနေအထိုင် ကျဉ်းကြပ်ကာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည့် သဘောလက္ခဏာကိုလည်း အမြဲဖော်ပြလေ့ရှိသည်။

လန်ဒန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်နေ့တွင်မူ အစ်ကိုကြီး၏ဇနီးသည် ကျွန်ုပ် အမြန်ဆုံး ပြန်စေလိုသော သဘောဆန္ဒကို အသိသာဆုံး ဖော်ပြနေပေရာ၊ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အစ်ကိုကြီးနှင့် ယနေ့ည၌ အပြီးအပြတ် ဆွေးနွေးရန် အချိန်အချက်သာ မရှိပါက လန်ဒန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ယခုချက်ချင်းပင် ပြန်သွားလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုနေ့က အစ်ကိုကြီးထံသို့ သံကြိုးစာများသည် ရှေးကထက် ပို၍ အရောက်များလာသည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးသည် ညစာစားပြီးကတည်းက သံကြိုးစာများကို ကိုင်ကာ အလုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရာ၊ ညနက်၍ အစ်ကိုကြီး၏ဇနီး အိပ်ရာဝင်သွားသောအခါမှ အလုပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

ထို့နောက် အစ်ကိုကြီးသည် နေ့တိုင်း ပြုလေ့ရှိသည့်အတိုင်း စံအိမ်တော်အတွင်းရှိ တံခါးများပိတ်ထားပြီး ရှိမရှိကို လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။ ထိုသို့ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်စောင့်ဆိုင်းနေသော ဘိလိယက်ခုံရှိရာ အခန်းကြီးထဲသို့ ဝင်လာသည်။

တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိသည့် အစ်ကိုကြီးသည် ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး တူရကီပြည်မှ လုပ်သော ရှေ့ထိုး ဖိနပ်အနီလေးကို စီးထားသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် ဝီစကီပုလင်းကို ကိုယ်တိုင်ဖောက်ပြီး ဖန်ခွက်တစ်ခွက်အတွင်းသို့ ငှဲ့ထည့်လိုက်ကာ ရေအတော်အသင့် ရောလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်တန်းပါသော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း တကွပ်ကွပ် မော့သောက်နေသည်။

၁၄၀ * အော်ဂဲန့်

“တယ်လည်း ရာသီဥတု ဆိုးတဲ့ညပါလား ညီလေးရယ်”

ဟုလည်း ရေရွတ်မြည်တမ်းလိုက်သေးသည်။

အစ်ကိုကြီး ရေရွတ်မြည်တမ်းလောက်အောင် ရာသီဥတုမှာ ဆိုးဝါးလှပါပေ၏။ လေသည် တရှိရှိ တဝုန်းဝုန်း အော်မြည်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်နေသည်။ လေဒဏ်ကြောင့် စံအိမ်တော်ကြီးရှိ တံခါးပေါက်များမှာ တဒေါက်ဒေါက် မြည်နေပေသည်။ အခန်းတွင်း၌ ထွန်းထားသော လက်စွဲမီး အိမ်များမှ အလင်းရောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သောက်နေသော ဆေးပြင်းလိပ်မှ မီးတောက်တို့သာ လင်းနေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေပေသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် အရက်သောက်နေရာမှ . . .

“ညီလေးရေ၊ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေပြီး တစ်လောကလုံး မှောင်မည်းနေတယ်။ အခုအချိန်မှာဆိုရင် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ညီလေး နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးသိရအောင် ညီလေးရဲ့ ပြဿနာအခက်အခဲတွေကို ပြောပြပေတော့။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အသေးစိတ်သိရတော့ အစ်ကိုကြီး အကူအညီပေးနိုင်တာပေါ့။ ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်တာပေါ့”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ဤသို့ အစ်ကိုကြီး၏ အားပေးစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရသော ငွေကြေးအခက်အခဲများကို စာရင်း ဇယားနှင့်တကွ အသေးစိတ် ရှည်ရှည်လျားလျား ရှင်းပြမိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ရှင်းပြချက်များကို စိတ်မဝင်စားသည့်အသွင်ဖြင့် တွေဝေငေးငိုင်လျက်ရှိသည်။ ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိကာ အနည်းငယ် စိတ်ပျက်လာမိသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ဂရုတစိုက် နားထောင်နေသည်ဟု အထင်ရှိလာအောင် အစ်ကိုကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ မေးခွန်းများ ထုတ်တတ်ပါ၏။ သို့သော် ထိုသို့ထုတ်သော မေးခွန်းများမှာ လေးလေးနက်နက်မရှိဘဲ ပေါ့လျှံလျှံနေရုံမက၊ အချက်လည်း မကျလှပေ။ ထို့ပြင် အစ်ကိုကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကျွန်ုပ် ရှင်းလင်းပြောဆိုပြီးသော အကြောင်းအချက်များကို ထပ်မံရှင်းလင်းပြောဆိုပါရန် ခိုင်းတတ်သေး၏။ အစ်ကိုကြီးကား ကျွန်ုပ်၏စကားကို စိတ်ပါဝင်စားသည်ထက် သူ့ဇိမ်ခံသောက်နေသော ဝီစကီ အရက်ဖန်ခွက်၌သာ စိတ်အာရုံနစ်မြုပ်လျက် ရှိဟန်တကား။

နောက်ဆုံး၌ အစ်ကိုကြီးသည် ထိုင်ရာမှ အသာထကာ လက်တွင်းရှိ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးချေထည့်လိုက်ရင်း . .

• “ညီလေးရေ၊ အစ်ကိုကြီးက စာရင်းဇယားတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ ဒီအတွက် အစ်ကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ ညီလေး ပေးဆပ် ရမယ့် အကြွေးငွေအားလုံးကို ညီလေးဘာသာ စာရင်းဇယားလုပ်ပါ။ ပြီးတော့ ညီလေးပေးဆပ်ရမယ့် အကြွေးငွေစုစုပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါ။ ညီလေးဆီက စာရင်းဇယားကို တွေ့ရတဲ့အခါကျတော့ အစ်ကိုကြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တာပေါ့”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ‘အစ်ကိုကြီး အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း စာရင်းဇယား ပြုလုပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း’ ကတိပြုလိုက်၏။ ဤသို့အားဖြင့် အစ်ကိုကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေးနွေးပွဲလေးသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးက . . .

“ကိုင်း . . . ညီလေးရေ၊ ညလည်း အတော်နက်သွားပြီ။ အိပ်ရာဝင် ကြတော့မှပဲ”

ဟု ပြောရာမှ . . .

“အလို ဘုရားရေ၊ တစ်နာရီတောင် ထိုးသွားပါပကော”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ တစ်နာရီထိုးသော အသံသည် တပုန်းပုန်း တဝေါဝေါ အော်မြည်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော လေပြင်းမုန်တိုင်းသံ ကို ထွင်းဖောက်လျက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးက . . .

“ညီလေးရေ၊ အစ်ကိုကြီးတော့ အိပ်ရာမဝင်ခင်မှာ အစ်ကိုကြီး အချစ် တော် ကြောင်နက်ကြီးကို သွားကြည့်ရဦးမယ်။ လေက သိပ်ကြမ်းနေတော့ ဒီကောင်ကြီး ဒေါသူပုန်ထနေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ညီလေးကော အဖော်အဖြစ် လိုက်ခဲ့မလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဟုတ်ကဲ့၊ လိုက်ခဲ့ပါမယ် အစ်ကိုကြီး”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးက . . .

“ကိုင်း . . . ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်။ အားလုံး အိပ်ပျော်နေကြ တယ်။ ခြေသံကို ခပ်ဖော့ဖော့နင်းကွယ့်။ အသံဗလံလည်း မပြုနဲ့ကွယ်”

ဟု သတိပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပါရှားပြည်ထွက် ကော်ဇောကြီးများ ခင်း ထားသော ဧည့်ခန်းကြီးကို ဖြတ်ကာ စံအိမ်တော်ကြီး တစ်ဖက်စွန်းသို့ လာခဲ့

၁၄၂ * အင်္ဂါနဂါး

သည်။ ထို့နောက် ဝရန်တာမှတစ်ဆင့် တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောင်
လေးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်းနေရာ အစ်ကိုကြီးသည် အဆောင်
လေးရှေ့ရှိ သံချိတ်တွင် ချိတ်ထားသော လက်ဆွဲမီးအိမ်လေးကို လှမ်းယူကာ
အသာမီးညှိလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း တရုတ်ကပ်ကို လှစ်ပြီး အသာချောင်း
ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို
မတွေ့ရပေ။ သံလှောင်အိမ်အတွင်းသို့ ကြောင်နက်ကြီး ရောက်နေကြောင်း
ထင်ရှားလှပေသည်။

အစ်ကိုကြီးလည်း တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ကာ . . .

“ဝင်ခဲ့လေ ညီလေး”

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘရာဇီး ကြောင်နက်ကြီး၏ ဒေါသတကြီး
ဟစ်အော်နေသံကို ကြားကြရသည်။ လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် ကြောင်နက်ကြီး
သည် အမှန်တကယ်ပင် ဒေါသပုန်ထလျက် ရှိသည်တကား။

မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်လင်းနေသော လက်ဆွဲမီးအိမ် အလင်းရောင်
ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို အထင်အရှား တွေ့မြင်ရ
သည်။ ကျားနက်တစ်ကောင်အလား ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသော ဘရာဇီး
ကြောင်နက်ကြီးသည် သံလှောင်အိမ် ထောင့်စွန်းတစ်နေရာရှိ ကောက်ရိုးပုံပေါ်
တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်ရှိရာမှ အမြီးတရမ်းရမ်းဖြင့် ဒေါသကြီးနေ
သည်။ ထိုဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ အဆမတန် ကြီးလှသော အရိပ်မည်း
ကြီးသည်လည်း အုတ်နံရံအဖြူပေါ်တွင် ထင်းထင်းကြီး ထင်နေပေသည်။

အစ်ကိုကြီး အဲဗားရက်ကင်းသည် လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို မြှောက်ကာ
အချစ်တော် ကြောင်နက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ . . .

“တော်မီကတော့ သနားစရာပဲ ညီလေးရေ၊ အတော်စိတ်ဆိုးနေ
တယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေလိုက်တာများ ကြက်
သီးမွေးညင်း ထစရာပဲ။ ဒီတော့ တော်မီ စိတ်ဆိုးပြေသွားအောင် အစာနည်း
နည်း ကျွေးမှဖြစ်တော့မယ်။ ဒီတော့ ညီလေးရေ၊ တာဝန်မကြီးဘူးဆိုရင် ဟော
ဒီ လက်ဆွဲမီးအိမ်လေးကို ခဏလောက် ကိုင်ပေးပါလားကွာ”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အစ်ကိုကြီး၏လက်မှ လက်ဆွဲမီးအိမ်လေးကို လှမ်းယူ
လိုက်ရာ၊ အစ်ကိုကြီးလည်း တံခါးပေါက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ထိုသို့
လျှောက်သွားခိုက်တွင် အစ်ကိုကြီးက . . .

“တော်မီကို ကျွေးဖို့ အမဲသားငါးတွေက အခန်းအပြင်ဘက်က အခန်းလေးမှာ ရှိတယ် ညီလေးရဲ့။ ဒီမှာ ညီလေး ခဏလေး စောင့်နေဦးနော်။ အစ်ကိုကြီး အစာတွေယူပြီး ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောကြားသည်။ ထို့နောက် အစ်ကိုကြီးသည် အပြင်သို့ လှမ်း ထွက်သွားပြီး နောက်ဘက်ရှိ တံခါးကို ပြန်ပိတ်သွားသည်။

‘ကလစ်’ ဟူသော တံခါးပိတ်သံကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ချက်ချင်း အသက်ရှူရပ်သွားမိသည်။ စိုးရွံ့ကြောက်ရွံ့စိတ်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး အပျံ့အနံ့ ပေါ်လာသည်။ ‘သစ္စာဖောက်၍ အကောက်ကြံခြင်းပေလော’ ဟူသော အတွေးဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခဲမတတ် အေးစက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားသည်။ တံခါး၏ အတွင်းဘက်၌ တံခါးဖွင့်ရန် လက်ကိုင်မရှိပါကလား။

ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် . . .

“တံခါးဖွင့်ပေးပါအစ်ကိုကြီး။ တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ အပြင်ထွက်ပါရစေ”

ဟု ကုန်းအော်လိုက်သည်။

ထိုအခါ တံခါးအပြင်ဘက်၌ရှိနေသော အစ်ကိုကြီးက . . .

“ဘာကြောင့် ဒီလောက်အော်ဟစ်နေရတာလဲကွယ့်။ မင်းမှာ လက်ဆွဲမီးအိမ် ရှိနေတာပဲ။ မှောင်ထဲမည်းထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ နေရတာမှ မဟုတ်တာ”

ဟု ပြန်ပြောရာ၊ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း သော့ခတ်ပြီး မထားပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ရင်း . . .

“မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အခန်းထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေတယ်လို့ ထင်သလား”

ဟု ပြောရာ၊ ကျွန်ုပ်က . . .

“တံခါးဖွင့်ပေးပါ အစ်ကိုကြီး၊ တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ ဒီလို ကျီစယ်တာ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး”

ဟု ထပ်တလဲလဲ အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးက မုန်းစရာ ရွံစရာကောင်းလှသော အသံဖြင့် ထပ်မံရယ်မောရင်း . . .

“ကျီစယ်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွယ့် သိလား”

၁၄၄ * အော်လီနို

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် လေတဝုန်းဝုန်း အော်မြည်တိုက်ခတ်နေသည့်အကြားမှ တက္ကီကျီ မြည်သော အသံတို့ကို ကြားရသည်။ ထို့အတူ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို ပိတ်လှောင်ထားသော သံလှောင်အိမ်တံခါးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အပေါ်သို့ ကြွ၍ ကြွ၍ တက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘုရား . . . ဘုရား။ အစ်ကိုကြီးသည် အခန်းအပြင်ဘက် အုတ်နံရံပေါ်ရှိ သံလက်ကိုင်ကို လှည့်ကာ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို လွှတ်ပေးနေပါပကော။ ဘုရား . . . ဘုရား။

လက်ဆွဲမီးအိမ်လေးမှ မီးရောင်ဖြင့် သံလှောင်အိမ်တံခါး တဖြည်းဖြည်း ကြွတက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်လန့်တကြား အသံကုန်ဟစ်ပြီး အော်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်ဆွဲမီးအိမ်လေးကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ပိတ်ထားသော တံခါးမကြီးရှိ သံတိုင်တစ်ချောင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တအားဆုပ်ကိုင်ကာ အရူးတစ်ယောက်ပမာ တအားကုန် တွန်းဖွင့်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်ကား အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ကြောင့် အရူးတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ရပေပြီ။

တံခါးမကြီးကို ကျွန်ုပ် တအားကုန် တွန်းဖွင့်လင့်ကစား တံခါးမကြီးမှာ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ပေ။ အစ်ကိုကြီးသည် တံခါးအပြင်ဘက်မှနေ၍ တံခါးလက်တံကို တအားကုန်ဖိကာ တံခါးကို တွန်းပိတ်ထားဟန်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ကြမ်းပြင်ကို ခြေကန်ကာ တအားကုန်တွန်းဖွင့်ရင်း လူမဆန်လှသော အစ်ကိုကြီးအား ‘ဤကဲ့သို့သော အသေဆိုးနှင့် မသေရလေအောင် ကယ်တင်ပါရန်’ အသနားခံနေမိသည်။ ထို့ပြင် သူနှင့် ကျွန်ုပ် အမျိုးအရင်းကြီး တော်သည့်အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်မှာ သူဖိတ်ခေါ်သောကြောင့် လာရောက်လည်ပတ်ရသော ဧည့်သည်တော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ အကျိုးစီးပွား ပျက်ပြားထိခိုက်မည့် အမှုမျိုးကို ကျွန်ုပ် မပြုလုပ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို လည်းကောင်း ထပ်လောင်းပြောကြားကာ တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေမိသည်။

ဤသို့ အမျိုးမျိုးတောင်းပန်လင့်ကစား အစ်ကိုကြီးသည် တံခါးမဖွင့်ပေးပေ။ တံခါးမဖွင့်ပေးရုံမက ကျွန်ုပ် တအားကုန် တွန်းဖွင့်နေသည့်ကြားမှ တံခါးလက်ကိုင်ကို သော့ဖြင့် အပြင်မှ ခတ်လိုက်သေးသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အခန်းအကျယ်ကြီးကို ကာရံထားသော အခြားသံတိုင်များကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း တအားကုန် ဆွဲလှုပ်နေမိ

သည်။ လက်ချောင်းများ စုတ်ပြဲပြီး လက်ကောက်ဝတ်သာ ကိုက်ခဲလာသည်။ ကျွန်ုပ် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ချက်ကား အရာမထင်ခဲ့။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ပျက်အားလျော့ကာ လက်မှိုင်ချရတော့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဝရန်တာကို ဖြတ်ကာ စံအိမ်တော်ကြီးသို့ တဖျတ် ဖျတ်လျှောက်သွားသော အစ်ကိုကြီး၏ ရှေ့ထိုးဖိနပ်သံကို ကြားရသည်။ ထို့ နောက်တွင်ကား ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ခြင်းမက တိတ်ဆိတ်သွား လေသည်တကား။

ဤသို့ ကျွန်ုပ် အော်ဟစ်လှုပ်ရှား ကြိုးစားနေခိုက်တွင် သံလှောင် အိမ်ကြီးအတွင်းရှိ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ချေ။ သံလှောင်အိမ်ကြီးထောင့်ဘက် တစ်နေရာတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်မြဲ ထိုင်နေ ရာမှ အမြီးကိုသာ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေပေသည်။

သူ့နေထိုင်ကျက်စားရာ အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ် ရုတ် တရက်ရောက်ရှိလာပြီး သံတိုင်များကို တဝန်းဝန်း ကိုင်လှုပ်ကာ တအားကုန် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည့် အဖြစ်အပျက်များသည် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး ကို အလွန်အမင်း အံ့ဩတွေဝေသွားစေခဲ့ဟန် တူသည်။ ဤသို့ အံ့ဩတွေဝေ သည့်ကြားမှ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့် နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချထားခဲ့သော လက်ဆွဲမီး အိမ်ကို တစ်ဖန် ကောက်ယူလိုက်သည်။ လက်ဆွဲမီးအိမ်မှ အလင်းရောင်သည် ကြောင်နက်ကြီးရန်ပြုမည့် ဘေးအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးလိမ့်မည်ဟု မှတ် ထင်ယုံကြည်နေမိသည်။ ဤသို့ လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို ကောက်ယူသည်နှင့်တစ် ပြိုင်နက် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် နှလုံးသွေးပျက်လောက်အောင် ကျယ် ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ဟိန်းလိုက်ရာ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ တစ် ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်သွားတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ထပ်မံ၍ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား မပြုဝံ့တော့ဘဲ၊ နေရာတွင်ပင် မလှုပ်မရှက် ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေမိ သည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကား ကျွန်ုပ်နှင့် ဆယ်ပေခန့်အကွာ၌ ဒေါသ တကြီး တည်ရှိနေပေသည်။ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ မျက်လုံးကြီးအစုံမှာ လည်း အမှောင်ထုတွင်း၌ မီးစုန်းကြီးများပမာ တဝင်းဝင်း တောက်လျက်ရှိ သည်။

ထိုမျက်လုံးအစုံသည် အသည်းနှလုံးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားရုံမက၊ စိတ်အာရုံကိုလည်း ဆွဲငင်ညှို့ယူလျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဘရာဇီးကြောင်နက်

၁၄၆ * အာဇာနည်

ကြီး၏ မျက်လုံးအစုံမှ မျက်နှာကို လွှဲဖယ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ဘဲ၊ ငေးစိုက်၍ သာ ကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကို သဘာဝတရားသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း လှည့်စားလျက် ရှိပေစွ။ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ မျက်လုံးတစ်စုံသည် တောက်လိုက်၊ မှိန်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးတောက်သည့်အခါ၌ တဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံမှ အလင်းရောင်သည် တစ်ခန်းလုံးကို လင်းလင်းထိန်သွားစေသည်ဟု မှတ်ထင်ရပြီး၊ ထို့နောက် ရုတ်တရက် အလင်းရောင် ပျောက်သွားသလို အရောင်မှိန်ကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရပေသည်။

ယခုအခါ၌ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် မျက်လုံးအစုံကို စုံမှိတ်ထားလေသည်။ ဤသို့ မျက်လုံးအစုံကို စုံမှိတ်ထားခြင်းမှာ ‘လူသားတို့ စေ့စေ့ကြည့်သောအခါ ထိုမျက်လုံးအရှိန်ကို သတ္တဝါတို့ ကြံ့ကြံ့ခံပြီး မနေနိုင်’ ဟူသော ရှေးအယူအဆအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏အကြည့်ကို မခံနိုင်သည့်အတွက် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်ရခြင်းပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် အိပ်ချင်စိတ်ကြောင့် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်ခြင်းပေလော။ ကျွန်ုပ် ခွဲခြားပိုင်ပိုင် မသိနိုင်ခဲ့။

ကျွန်ုပ် အထင်အရှား သိမြင်ရသော အချက်ကား ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် လောလောဆယ်၌ ကျွန်ုပ်ကို ရန်မူတိုက်ခိုက်လိုစိတ် လုံးဝ မရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် အိပ်စက်လိုဟန်ဖြင့် ရှေ့ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်ကို အသာခေါင်းတင်လျက် နားနေသည်တကား။

ကျွန်ုပ်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြုလိုက်ပါက ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး ဂရုပြုမိသွားမည်ကို စိုးကြောက်သောကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရပ်မြဲရပ်နေမိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကို အကြောက်ကြီး ကြောက်စေခဲ့သော ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် စောင့်ကြည့်နေခြင်း မပြုရုံမက၊ စုံမှိတ်၍ပင် ထားပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကြံ့တွေ့ရင်ဆိုင်နေရသော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကြည်ကြည်လင်လင် ဆင်ခြင်စဉ်းစားနိုင်တော့သည်။

ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးနှင့်အတူ တစ်ညတာလုံး ပိတ်လှောင်ထားခြင်းကို ခံနေရသည်။ ‘ဤဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် အပေါ်ယံ နှုတ်ဖျားက စကားချိုသာသလောက်၊ အတွင်းသဘောကောက်ကျစ်စဉ်းလဲလှသော သူ၏ သခင်ကဲ့သို့ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည်’ ဟု ကျွန်ုပ် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေမိသည်။

ဤသို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးနှင့်အတူ မနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သည့်အထိ ကျွန်ုပ်သည် မည်ကဲ့သို့ နေထိုင်

ပါမည်နည်း။ ကျွန်ုပ် လှောင်ပိတ်ခြင်းခံရသော အခန်းကျယ်ကြီးမှ လွတ်မြောက်ရန် အရေးမှာ တံခါးမကြီးကို အားကိုး၍မရကြောင်း ထင်ရှားပေပြီ။ အခန်းကျယ်ကြီးရှိ ပြတင်းပေါက်များမှာလည်း အလွန်ကျဉ်းမြောင်းရုံမက၊ သံတိုင်များ ကာရံထားသည်တကား။ ထို့ပြင် အခန်းကျယ်ကြီးမှာ ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်ထားပြီး၊ ခိုအောင်းစရာ နေရာဟူ၍ လုံးဝမရှိပေ။ ကျွန်ုပ်ကို ကယ်တင်ရန်အတွက် အကူအညီ အော်ဟစ်ခေါ်သော်လည်း အကြောင်းထူးမည်မထင်ပေ။ အကြောင်းသော်ကား ဤနေရာသည် တသီးတသန့် ဆောက်ထားသော နေရာဖြစ်ပြီး၊ အိမ်မကြီးနှင့် အနည်းဆုံး ကိုက်တစ်ရာကျော်မျှ ကွာဝေးနေသည်။ ထို့ပြင် အပြင်ဘက်၌ လေပြင်းမုန်တိုင်းသည် တရွှီရွှီ တဝုန်းဝုန်း ဆူညံမြည်ဟည်းလျက် တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ် ဟစ်အော်အကူအညီ တောင်းသံကို မည်သူမျှ ကြားကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ် ကျရောက်ရင်ဆိုင်နေရသော ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရန်အရေးမှာ ကျွန်ုပ်၏ သတ္တိနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကိုသာ လုံးဝအားထား မှီခိုရပေတော့မည်။

ထိုသို့ တွေးတောစဉ်းစားနေရာမှ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဆွဲမီးအိမ်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ မီးတောက် တဖြည်းဖြည်း ဖျော့မှိန်လာပြီး လုံးဝ မီးငြိမ်းတော့မည့်အသွင် ဆောင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ လက်ဆွဲမီးအိမ်လေးမှာ မီးစာကုန်ဆီခမ်းလှ နီးနေပြီဖြစ်ရာ၊ နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် လုံးဝ မီးငြိမ်းသွားပေတော့မည်။ ထိုအချက်ကို သိရှိဆင်ခြင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြောက်စိတ်သစ်များ ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာကာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများ ဆိုင်းသွားသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

လက်ဆွဲမီးအိမ်လေးငြိမ်း၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သွားပါက နှလုံးသွေးပျက်စရာ ကောင်းလှသော သားရဲတိရစ္ဆာန်၏ ရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အရာကိုမှ လုပ်ဆောင်ဝံ့မည် မဟုတ်ပေ။ လုပ်ဆောင်စရာရှိပါက လက်ဆွဲမီးအိမ်လေး မငြိမ်းမီ ဆယ်မိနစ်အတောအတွင်း၌သာ လုပ်ဆောင်ရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော မရဏလှောင်အိမ်ကြီးကို စိတ်ပျက်အားလျော့သော အသွင်ဖြင့် ထပ်မံကြည့်ရှုမိပြန်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးသည် ‘တစ်ခုသောတစ်နေရာ’ သို့ ကျရောက်သွားသည်။ ထိုနေရာသည် အသက်ဘေးရန် အန္တရာယ်အတွက် စိတ်ချရသောနေရာ ဖြစ်မည်ဟု ကံသေကံချ မပြောနိုင်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်ရပ်နေသော နေရာထက်ကား အသက်ဘေးရန် အန္တရာယ်အတွက် ပို၍ စိတ်ချရသည်ဟု မှတ်ထင်မိသည်။

၁၄၈ * အောင်အောင်

ကျွန်ုပ်ပြောကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး ယခု လဲလျောင်းနေသော သံလှောင်အိမ်ကြီး၏ ရှေ့ဘက်တွင် အပေါက်ရှိ၍ အပေါ်ဘက်တွင် အမိုးရှိလေသည်။ အပေါ်ဘက်က အမိုးကို သံလှောင်အိမ်ကြီး၏ ထောင့်လေးဘက်ရှိ သံတိုင်ကြီးများက ထောင့်တိုင်အဖြစ် စိုက်ထားပြီး၊ သံတိုင်လေးများကို တန်းများအဖြစ် ခပ်စိပ်စိပ် ခင်းထားသည်။ ထိုသို့ ခင်းထားသော သံတိုင်လေးကို သံကြိုးများဖြင့် ဇကာကွက် ခတ်ထားပေးသည်။ ထိုသံတိုင်အဆင့်မှာ လဲလျောင်းနေသော ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး နေရာအပေါ် တည့်တည့်တွင် တည်ရှိနေပေသည်။ ထိုသံတိုင်အဆင့်နှင့် အပေါ်အမိုးကြားတွင် နှစ်ပေသုံးပေခန့် ကွာဟနေသော ကွက်လပ်နေရာလေးရှိသည်။

ထိုသို့ ကွာဟနေသော နေရာလေးသို့ ရောက်အောင် သံတိုင်များကို ဆွဲပြီး ကုတ်ကတ်၍ တွယ်တက်နိုင်ပါက ကျွန်ုပ်ကို ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး ရန်မူတိုက်ခိုက်သောအခါ၌ တစ်နေရာတစ်ဖက်မှသာ ရန်မူတိုက်ခိုက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုနေရာမှ ရန်မူတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရပါက ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့မျှ ကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ထိုနေရာမှာ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး လူးလာတုံ့ခေါက်လျှောက်လေ့ရှိသော လမ်းကြောင်းမှ ကင်းလွတ်သောနေရာ ဖြစ်နေပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ရန်မူတိုက်ခိုက်လိုပါက တကူးတကန့် လာ၍ ရန်မူ တိုက်ခိုက်ရမည်သာ ဖြစ်တော့သည်။

သံတိုင်အဆင့်နှင့် အပေါ်အမိုးကြားရှိ ကွာဟနေသော ထိုနေရာလေး သို့ ရောက်အောင် သံတိုင်များကို ဆွဲပြီး ကုတ်ကတ်၍ တွယ်တက်မည်ဆိုပါက၊ လက်ဆွဲမီးအိမ်လေး မငြိမ်းမီ အလင်းရောင်ရှိနေခိုက်တွင် ကြိုးစားအားထုတ် လုပ်ဆောင်ရပေမည်။ လက်ဆွဲမီးအိမ်လေး ငြိမ်း၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သွားသောအခါ၌ ကြိုးစားအားထုတ် လုပ်ဆောင်၍ လုံးဝရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဤအချက်ကို ဆင်ခြင်တွေးတောမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်လည်း ပါးစပ်ဟကာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ပြီးလျှင် သံတိုင်များကို လွှားခနဲ ခုန်ဆွဲကာ အတင်းကုတ်ကတ်၍ တွယ်တက်ရတော့သည်။ ဤသို့ ခဲရာခဲဆစ် ကုတ်ကတ်ပြီး တွယ်တက်ရာ နောက်ဆုံး၌ သံတိုင်အဆင့်နှင့် အပေါ်အမိုးအကြားရှိ နေရာကွက်လပ်လေးပေါ်၌ အလျားမှောက်လျက်သား ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ ယခုအနေအထားမှာ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို မျက်နှာအပ်လျက်သား တည်ရှိနေရကား ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ ကြောက်စရာကောင်းလှသော မျက်လုံးအစုံနှင့် တည့်တည့်ကြီး

ရင်ဆိုင်တိုးနေပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး အသက်ရှူတိုင်း အာပုပ်နဲ့များသည် တထောင်းထောင်းထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိတော့သည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် သူ၏အပေါ်တည့်တည့်သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဒေါသအမျက် ထွက်ရန် အမှတ်မရသေးဘဲ တထူးတဆန်း တအံ့တဩ ဖြစ်ဟန်ဖြင့် လဲလျောင်းရာမှ အသာကုန်းထလိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်ခြေထောက်ကို အားပြု၍ ပတတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် အုတ်နံရံကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်ုပ် အောက်တည့်တည့်၌ ရှိသော သံကောများကို လှမ်း၍ ကုပ်လိုက်ရာ၊ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ ချွန်မြဲသော လက်သည်းများသည် သံကောပေါက်မှ ကျော်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ဘောင်းဘီကို ဗြဲခနဲ ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်တော့သည်။

ဒူးဆစ်နေရာမှ ဘောင်းဘီစုတ်ပြတ်ပါသွားရုံမက ကျွန်ုပ်၏ ဒူးဆစ်လည်း အစင်းကြီးထင်ကာ စုတ်ပြတ်သွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း နာလွန်းသောကြောင့် တအားကုန် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိ၏။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ကို တကယ်ရန်ပြုတိုက်ခိုက်ခြင်း မဟုတ်သေးဘဲ ပဏာမအနေဖြင့် စမ်းသပ်ကျိစယ်လိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ အော်သံကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အောက်သို့ လွှားခနဲ ပြန်၍ ဆင်းသွားလေသည်။ ထို့နောက် သံလှောင်အိမ်ကြီးအတွင်း၌ အလွန် မြန်လှသော အရှိန်ဖြင့် လူးလာတုံခေါက် လျှောက်နေတော့သည်။ ထိုသို့ လျှောက်နေရာမှလည်း ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ မကြာမကြာ လှမ်း၍လှမ်း၍ ကြည့်နေပေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း သံတိုင်အဆင့်ကောကွက်များအပေါ်မှ တစ်ဖက်စွန်း အုတ်နံရံအနီးရောက်သည်အထိ တရွေ့ရွေ့ ရွေ့သွားလိုက်သည်။ ‘အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ်ကို ကျုံ့ပြီး ပုမနေနိုင်ပါက ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး ရန်ပြုတိုက်ခိုက်သောအခါ၌ ပို၍ အခက်အခဲ တွေ့စေလိမ့်မည်’ ဟူသော အတွေးဖြင့်လည်း ကိုယ်ကို အစွမ်းကုန် ကျုံ့ပြီး ပုနေလိုက်မိသည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကား ယခုအခါ၌ ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလာဟန်ဖြင့် သံလှောင်အိမ်ကြီးအတွင်း၌ လျင်မြန်စွာ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေပေသည်။ ထိုသို့ ပြေးလွှားနေသော်လည်း အသံဗလံ လုံးဝမထွက်ပါပေ။ အလွန်ညင်သာပြီး ရှုကြည့်၍ အလွန်ထည်ဝါလှပါပေသည်။

သို့သော် လက်ဆွဲမီးအိမ်လေးမှာ မီးစာကုန် ဆီခမ်းလာဟန်ဖြင့် ခပ်မှိန်မှိန် ခပ်ဖျော့ဖျော့လေးသာ လင်းနေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဘရာဇီးကြောင်နက်

၁၅၀ * အာရုံစိုက်

ကြီးကို ခပ်ဝါးဝါးသာ မြင်နေပေသည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် လက်ဆွဲမီးအိမ်လေး မှ မီးစာသည် ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကား မှောင်နှင့်မည်း မည်းတွင် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးနှင့်အတူ နေရလေပြီတကား။

အသက်ဘေးရန် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသော လူတစ် ယောက်အဖို့ မိမိရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသော ဘေးရန်အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားအားထုတ်ပြီးသောအခါ၌ အနည်းငယ် ဆောက်တည်ရာ ရစေမြဲဖြစ်သည်။ အသက်ဘေးရန် အန္တရာယ်ကို နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ တကယ်ရင် ဆိုင်ရသောအခါ၌ စိတ်သက်သာရာ ရစေမြဲဖြစ်သည်။

ထို့အတူ ကျွန်ုပ်လည်း အနည်းငယ် စိတ်နှလုံးဆောက်တည်ရာရ လာပြီးလျှင် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရအံ့သော အသက်ဘေးရန်အန္တရာယ်ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ငြိမ်ငြိမ်လေး စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ ‘ကျွန်ုပ်ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး မေ့လျော့သွားပါစေ’ ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့ပေ။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထင်အားဖြင့် အချိန်နာရီမှာ မနက်ရှစ်နာရီမျှ ရှိပေ ပြီ။ မနက်လေးနာရီမှာသာ အရုဏ်ပျို့လာမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အလင်းရောင် ရဖို့အတွက် အမှောင်ထုအတွင်း၌ နှစ်နာရီကျော်ကျော် စောင့်ဆိုင်းရပေဦးမည်။

အပြင်ဘက်တွင်ကား လေပြင်းမုန်တိုင်းသည် တဝုန်းဝုန်း တဝေါ ဝေါ တိုက်ခတ်လျက်ရှိပြီး ပြင်းထန်သော မိုးပေါက်များသည် သံတိုင်စိုက်ထား သော ပြတင်းပေါက်လေးများကို တဖြန်းဖြန်း လာပက်နေပေသည်။ အတွင်း ဘက်၌ကား ပုပ်စပ်နံ့ဟောင်နေသော အနံ့ဆိုးကြီးသည် တထောင်းထောင်း ထလျက်ရှိသည်။ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကိုကား မမြင်ရတော့ပေ။ အသံကို လည်း မကြားရတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်လည်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော အခြေအနေဆိုးကို ခေါင်း ထဲမှ ဆွဲထုတ်ပစ်ချင်သောကြောင့် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောနေမိ၏။ ထို အခါ ကျွန်ုပ်အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ အဲဗားရက်ကင်း၏ အကြောင်းသည်သာ ခေါင်း ထဲ၌ ပေါ်လာတော့၏။ အစ်ကိုကြီး၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု၊ အစ်ကိုကြီး၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု၊ ကျွန်ုပ်အပေါ် ခါးခါးသည်းသည်း မုန်းတီးနေမှုတို့သာ တွေးတောနေမိသည်။

အစ်ကိုကြီး၏ ပြုံးပြုံးနှင့် အလွန်ချိုလှသော မျက်နှာထား၏ နောက် ဘက်၌ အလယ်ခေတ် လူသတ်သမားတို့၏ ရက်စက်ယုတ်မာလှသော နှလုံး သားသည် ကျက်စားကိန်းအောင်းနေသည်တကား။ ‘စေ့စေ့တွေးက ရေးရေး ပေါ်သည်’ ဟူသော စကားအတိုင်း စေ့စေ့တွေးသောအခါ၌ အစစအရာရာ

စီစဉ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို သေကြောင်းကြံသည့်အဖြစ်မှာ ပေါ်လွင်သည်ထက် ပေါ်လွင်လာသည်တကား။

အစ်ကိုကြီးသည် အခြားသူများနည်းတူ အိပ်ရာသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ထိုသို့ အိပ်ရာဝင်သည့် အကြောင်းကိုလည်း သက်သေအထောက်အထားပြရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။ အခြားသူများ အိပ်ပျော်သောအခါမှ အစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်ုပ် စောင့်ဆိုင်းနေရာ ဘိလိယက်ခုံရှိသည့် အခန်းကြီးသို့ တိတ်တဆိတ် လာရောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို အခြားသူများ မသိအောင် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးရှိရာသို့ သွေးဆောင်ခေါ်သွားခဲ့ပြီး ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးနှင့်အတူ ထားခဲ့ပေသည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ လက်နက်ဖြင့် ကျွန်ုပ် အသက်ဆုံးရှုံးရသည့်အဖြစ်ကို အစ်ကိုကြီးသည် အလွယ်တကူ ရှင်းချက်ထုတ်နိုင်ပေသည်။

အစ်ကိုကြီးက 'ဘိလိယက်ခုံရှိသည့် အခန်းတွင်း၌ အတူတကွ စကားစမြည်ပြောပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့စဉ် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအခန်းတွင်း၌ ဆက်လက်ဆေးလိပ်သောက်နေခဲ့ကြောင်း။ ထို့နောက် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို ကျွန်ုပ်ဘာသာ ကျွန်ုပ် သွားကြည့်ဟန်တူကြောင်း။ သံလှောင်အိမ်ကြီး ပွင့်မပွင့်ကို လုံးဝမစစ်ဆေးဘဲ အခန်းတွင်းသို့ စွတ်ခနဲ ဝင်သွားရာမှ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ ရန်မူတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရကြောင်း' ယုတ္တိယုတ္တိရှိရှိ ပြောကြားနိုင်ပေသည်။

ဤသို့ ပြောကြားသော စကားကို မည်သူသည် လက်မခံဘဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ် သေဆုံးသွားသည့်အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သံသယမကင်းပါကလည်း စွဲချက်တင်၍ သက်သေအခိုင်အမာ အထောက်အထားပြစရာဟူ၍ လုံးဝမရှိပါတကား။

ဤသို့ တွေးတောရင်းဖြင့် ပျင်းရိချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော နှစ်နာရီကာလသည် ကုန်လွန်လာခဲ့ပေသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးက မိမိအမွေးကို လျှာဖြင့် လျှက်နေသံကို ကျွန်ုပ်ကြားခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် အမှောင်ထုတွင်းမှနေ၍ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ စူးစူးဝါးဝါး လှမ်းကြည့်နေသော မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကြီးများကို ကြိမ်ဖန်များစွာ မြင်ရသည်။ သို့သော် ထိုမျက်လုံး စိမ်းစိမ်းကြီးများမှာ တစ်နေရာတည်း စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် 'ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရှိနေသည့်အဖြစ် လုံးဝမေ့လျော့သွားပြီ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို 'အရေးမထားတော့' ဟူ၍လည်းကောင်း မှတ်ထင်တွေးတောကာ မျှော်လင့်ချက်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားလာခဲ့မိသည်။

၁၅၂ * အော်ဂဲနီ

နောက်ဆုံး၌ ဖျော့တော့သော အလင်းရောင် အမျှင်တန်းလေးသည် ပြတင်းပေါက်လေးများမှ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအလင်းရောင် အမျှင်တန်းလေးသည် တစ်စတစ်စ လင်း၍လင်း၍ လာခဲ့ရာ၊ သံလှောင်အိမ်အတွင်းရှိ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို သဲသဲကွဲကွဲ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်သည့် အခြေသို့ ပင် ရောက်ခဲ့တော့သည်။

အို . . . ဘုရား . . . ဘုရား။ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်ကို အထင်အရှား တွေ့မြင်သွားလေပြီတကား။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် ရှေးယခင်အခါကထက် ပို၍ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းနေသည်။ ပို၍ ရန်လိုရက်စက်တော့မည့်အသွင်လည်း ပေါ်ထင်နေသည်။ မနက်ခင်း အအေးဒဏ်နှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့်ဒဏ်တို့ကြောင့် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် ဒေါသူပုန်ထနေပေသည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် သံလှောင်အိမ်အပြင်ဘက်ရှိ အခန်းကျယ်ကြီးတွင် လူးလာတုံခေါက် လမ်းသလားနေရာမှ အဆက်မပြတ် ဟိန်းနေပေသည်။ ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာ ထွက်နေဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးများ ထောင်နေပြီး၊ အမြီးလည်း တရမ်းရမ်း လှုပ်ခတ်နေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်သည့်အသွင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့လည်း လှမ်းလှမ်းကြည့်နေပေသည်။ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကား ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ရန်ရှာလိုကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေလေပြီ။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ မာန်ဖီသံ ဟိန်းသံတို့လည်း တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ လာခဲ့ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ‘ကျွန်ုပ်အပေါ် ကျရောက်အံ့သော အန္တရာယ်သည် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း’ နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သံတိုင်အဆင့်ပေါ်၌ ကိုယ်ကို ကျုံ့ပြီး လဲလျောင်းနေရာမှ မနက်ခင်း အအေးဒဏ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းစိမ့်လျက်ရှိ၏။ ဤသို့သော အခြေအနေဆိုးတွင် မရဏသေမင်းကို ကျွန်ုပ် ရင်ဆိုင်ခြင်းမှာ ဆိုးဝါးလှပေစွာတကား။ သို့သော် စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်း မဖြစ်ရလေအောင် ကိုယ့်ကို အားတင်းထားရပေသည်။ ထိုသို့အားတင်းထားရာမှ ကျွန်ုပ် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေသော ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရန်ထွက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို အမျိုးမျိုး တွေးတောနေခဲ့သည်။

ထိုသို့ အမျိုးမျိုး ရှာဖွေတွေးတောနေခိုက်တွင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရန်ထွက်နိုင်မည့် တစ်ခုသောနည်းလမ်းကို တွေ့မြင်လာခဲ့ပေတော့သည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် ယခုအခါ သံလှောင်အိမ်အတွင်းမှ ထွက်၍ အခန်းကျယ်ကြီး၌ လူးလာတုံ့ခေါက် လမ်းသလားနေပေသည်။ သံလှောင်အိမ်ကြီး၏ ထွက်ဝင်ပေါက်ကို အုတ်နံရံထက်မှ ရွေ့ရွေ့ဆင်းလာသော သံတိုင်တံခါးဖြင့် အဖွင့်အပိတ်ပြုခြင်းဖြစ်၍၊ ယခုအခါ သံလှောင်အိမ်ကြီး၏ ထွက်ဝင်ပေါက်မှာ ပွင့်နေပေရာ ယခုအခါ သံတိုင်တံခါးသည် အုတ်နံရံအထက်သို့ တက်နေပေသည်။

အကယ်၍ သံတိုင်တံခါးကို အုတ်နံရံထက်မှ အောက်သို့ကျအောင် ဆွဲချနိုင်ပါက သံလှောင်အိမ်တံခါးကြီး ပိတ်သွားလိမ့်မည်။ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးမှာ အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ ရှိနေခိုက်တွင် သံလှောင်အိမ်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပြီး စိတ်ချလက်ချ ပုန်းခိုနိုင်ပေတော့မည်။

ထိုအကြံဉာဏ်ကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရာ၌ အရေးကြီးသော အချက်မှာ သံတိုင်တံခါးကို အောက်သို့ကျအောင် ဆွဲချနိုင်ရေးပင် ဖြစ်ချေသည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး ချက်ချင်း ရန်မူတိုက်ခိုက်မည်ကို စိုးရွံ့သောကြောင့် နေရာမှ ရွေ့ရန် ထိတ်လန့်နေခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အရဲစွန့်ပြီး သံတိုင်တံခါးရှိရာ အုတ်နံရံဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ တဖြည်းဖြည်း မသိမသာ ရွေ့လျားလာခဲ့ရသည်။

သံတိုင်တံခါးကို အောက်သို့ ဆွဲချသောအခါ၌ကား သံတိုင်တံခါးသည် အောက်သို့ အလွယ်တကူ တရွေ့ရွေ့ ကျသွားသည်ကို တအံ့တဩတွေ့မြင်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အားတက်လာပြီး သံတိုင်တံခါးကို အောက်သို့ ထပ်မံ၍ တအားကုန် ဆွဲချလိုက်၏။ သံတိုင်တံခါးသည် အောက်သို့ သုံးလက်မခန့် ကျဆင်းသွားပေပြီ။ ထိုအခိုက်တွင် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်တော့သည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး ခုန်အုပ်လိုက်သည်မှာ မြန်ဆန်လွန်းပေစွ။ ဤသို့သော လျင်မြန်မှုမျိုးကို ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် တစ်ရံတစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ ဒေါတသကြီး အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် တောက်နေသော မျက်လုံးအစုံကို မြင်လိုက်ရသည်။ နက်ပြောင်နေသော ဦးခေါင်းကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ရဲရဲနီနေသော လျှာကြီးနှင့် ဖွေးဖွေးဖြူနေသော သွားကြီးများကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုခဏ၌ပင် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရှိရပေတော့သည်။

၁၅၄ * အောင်နီ

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဆွဲချ၍ အောက်သို့ သုံးလက်မ ခန့် ကျနေပြီဖြစ်သော သံတိုင်တံခါးကို နောက်ခြေထောက်ဖြင့် ထောက်ရင်း ရှေ့လက်များဖြင့် ကျွန်ုပ်အနီးရှိ သံတိုင်အဆင့်များကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ကုပ် တွယ်လျက်ရှိသည်။ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာအလေးချိန်ကြောင့် သံတိုင်တံခါးမှာလည်း အောက်သို့ ပို၍ နိမ့်ကျသွားသည်။ ဘရာဇီးကြောင် နက်ကြီး၏ ဦးခေါင်းနှင့် ရှေ့လက်များသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ကပ်ကပ်လေး ရှိနေ လေပြီတကား။

ကျွန်ုပ်သည် သံတိုင်ဇကာများကို ကုတ်ခြစ်နေသော ဘရာဇီးကြောင် နက်ကြီး၏ အသံများကိုလည်း ကြားရသည်။ နှာခေါင်းမှ မှုတ်ထုတ်နေသော ပုပ်စော်နံ့ကြီးကိုလည်း ရှူရှိုက်နေရသည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ယခုပထမအကြိမ် ခုန် အုပ်လိုက်ခြင်းမှာ လွဲချော်သွားခဲ့ပေပြီ။ သံတိုင်အဆင့်ကိုလည်း အကြာအရှည် တွယ်ကုပ်ပြီး မနေနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် တွယ်ကုပ်ထားသော သံတိုင်များကို လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် အရူးအမူး ကုတ်ခြစ်နေပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ လွှားခနဲ ပြန်ခုန်ဆင်းလိုက်ရပေတော့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြည့်ရင်း ဒေါသတကြီး ဖြင့် တစ်ချက် ဟိန်းလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ခုန်အုပ် ရန် ဝပ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ‘ကျွန်ုပ်၏ ဘဝကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် အချိန် ကာလသည် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း’ သိရှိသဘောပေါက်လာခဲ့ပေပြီ။ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် အတွေ့အကြုံရထားပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ခုန်အုပ်ပါက လွဲမှားတော့မည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် မခုန်အုပ်မီ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ဘေး အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစား ပြုဆောင်ရပေ တော့မည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဖျတ်ခနဲ တွေးတောစဉ်းစားမိသည့် အကြံဉာဏ်အတိုင်း စတင်လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ရတော့သည်။ ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီ ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲချွတ်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ဖတ်ခနဲ ပစ်ချရင်း ကျွန်ုပ် ပြားပြားဝပ်နေသော သံတိုင်အဆင့် ထက်မှ အောက်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အောက်သို့ အနည်းငယ်ကျဆင်းနေသော သံတိုင်တံခါးရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီး လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် တအားကုန်ဆွဲချလိုက်သည်။

နှလုံးမည်းနှင့် နှလုံးဖြူ * ၁၅၅

ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သံတိုင်တံခါးသည် အုတ်နံရံထက် မှ အောက်သို့ အလွယ်တကူ ကျဆင်းလာသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသံတိုင်တံခါး အောက်မှ ငုံ့လျှိုးကာ သံလှောင်အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဒရောသောပါး ပြေးဝင် လိုက်သည်။ ထိုသို့ အလျင်အမြန် ပြေးဝင်လင့်ကစား သံလှောင်အိမ်ကြီးအဝင်ဝ ဌ အတွင်းသို့ဝင်ရန် ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ ငုံ့လျှိုးနေရ၍ ခေတ္တ ကြန့်ကြာသွား လေသည်။

ထိုသို့ ခေတ္တကြန့်ကြာသွားခိုက်တွင် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် မျက်နှာပေါ်သို့ ကျလာသော ကုတ်အင်္ကျီကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆုတ်ပြီးပေပြီ။ သံလှောင်အိမ်တံခါးအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်မိပြီး၊ အပြင်ဘက်၌ ခြေထောက်တစ်ချောင်း ကျန်နေချိန်တွင်မူ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် သံ လှောင်အိမ်တံခါးသို့ လွှားခနဲ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်ကို အချိန်မီ မရုပ်လိုက်နိုင်ခင်ကာလတွင် ဘရာဇီးကြောင်နက် ကြီးသည် လက်သည်းကြီးဖြင့် တစ်ချက် ကုတ်ဆွဲလိုက်ရာ ခြေသလုံးမှ အသား တစ်လည်း ပဲ့ကြွေပြီး ကျသွားတော့သည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်နေသည့်ကြားမှ ခြေထောက်ကို အားတင်းပြီး ရုပ် လိုက်နိုင်ရုံမက သံတိုင်တံခါးကိုလည်း အောက်သို့ကျအောင် ဆွဲချလိုက်နိုင် သည်။

ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်မှ သွေးများ တသွင်သွင် စီးကျနေ၏။ ကျွန်ုပ် မှာလည်း ပုပ်ဟောင်နံနေသော ကောက်ရိုးပုံထက်၌ လဲလျောင်းရင်း မေ့မျော မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် သံတိုင်တံခါးကို ကုပ် တွယ်ရင်း ဒေါသတကြီး ဟိန်းနေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကိုကား ရန်မူခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ပေ။ သံတိုင်တံခါးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို ပိုင်းခြားထားခဲ့ချေပြီတကား။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်လှသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နေရာထက်မှ မရွှေ့ စွမ်းနိုင်ပေ။ သို့သော် ပုပ်ဟောင်နံနေသော ကောက်ရိုးပုံထက်၌ လဲလျောင်း ရင်း ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ အပြုအမူကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကြွက်ထောင်ချောက်အတွင်း၌ မိနေသော ကြွက်ကို ကြွက်ထောင် ချောက်အပြင်ဘက်ရှိ ကြောင်က ရန်မူနေသကဲ့သို့ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး သည် သံလှောင်အိမ်အတွင်းရှိ ကျွန်ုပ်အပေါ်ကို အခဲမကျေသည့် အသွင်ဖြင့် သံတိုင်တံခါးများကို လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် တအားကုန် ကုတ်ခြစ်နေ သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ကုတ်အင်္ကျီများကို အပိုင်းအပိုင်းဖြစ်အောင် ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆုတ်ဖြဲနေသည်။

၁၅၆ * အာရုံစိုက်

ထိုအခိုက်တွင် ပြင်းထန်လှသော ဒဏ်ရာကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ် အာရုံမှာ တဖြည်းဖြည်း ထိုင်းမှိုင်းလာသည်။ လေးလံလာသည်။ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကြီးများကို ဝိုးတဝါး မြင်မက်နေသည်။ အိပ်မက်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ မျက်နှာမည်းမည်းကြီးကိုလည်း ကောင်း၊ အောက်သို့ တွဲလောင်းကျနေသည့် လျှာနီနီကြီးကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်နေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းလှသောကြောင့် မေ့ခနဲ အိပ်မောကျသွားလေသည်။

ဤသို့ မေ့ခနဲ အိပ်မောကျသွားရာမှ ကျွန်ုပ်သည် တံခါးမကြီးကို ခတ်ထားခဲ့သော သေ့ခလောက်ကို ဖွင့်နေသော အသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်မုန်စုန်မှားဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တရုတ်ကပ်ကို အသာမပြီး အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်နေသော အစ်ကိုကြီး အဲဗားရက်ကင်း၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ အစ်ကိုကြီးသည် မိမိမြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်နေသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ ဝပ်နေပြီး ကျွန်ုပ်က သံလှောင်အိမ်ကြီးအတွင်းရှိ ကောက်ရိုးပုံကြီးပေါ်၌ ခပ်စောင်းစောင်းလဲကျနေပေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ ကုတ်အင်္ကျီမှာ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး ဆုတ်ဖြူထားသောကြောင့် အပိုင်းပိုင်း အစစ ဖြစ်နေပြီး၊ ကျွန်ုပ်၏ အနီးတွင်လည်း သွေးကွက်ကြီးသည် အိုင်ထွန်းနေပေသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် တရုတ်ကပ်ကြားမှနေ၍ ကျွန်ုပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ထပ်တလဲလဲ လှမ်းကြည့်နေသည်။ မနက်ခင်း ဝင်းပနေသော နေရောင်ခြည်သည် အစ်ကိုကြီး၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျနေရာ၊ အကြီးအကျယ် အံ့ဩနေသော အစ်ကိုကြီး၏ မျက်နှာအမူအရာကို ကျွန်ုပ် အထင်အရှား တွေ့မြင်ရပေသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် တရုတ်ကပ်ကြားမှ ချောင်းကြည့်ရုံဖြင့် အားမရ မကျေနပ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ် တကယ် သေ၊ မသေကို အသေအချာ သိလိုသော ဇောဖြင့် အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာပြီး နောက်ဘက် တံခါးမကြီးကို အသာတွန်းပိတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မည်သည့် အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပျက်သည်ကို ကျွန်ုပ်သည် အသေးစိတ် ပြန်ပြောင်း၍ မပြောကြားနိုင်တော့။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ အပြင်းအထန်ဒဏ်ရာရထားသောကြောင့် မေ့တစ်ချက်လျော့တစ်ချက်ဖြစ်နေပေသည်။

အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်၍ မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ အချစ်တော် ဘရာဇီး ကြောင်နက်ကြီးကိုသာ အလေးထား ဂရုစိုက်နေသည်ကို မှတ်ထင်မိသည်။ အကြောင်းသော်ကား အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် . . .

“တော်မီ၊ တော်မီ၊ လူကလေးတော်မီ၊ လိမ္မာပါတယ်နော်”

ဟု တတွတ်တွတ် အော်ပြောနေရသောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့နောက် အစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်လဲလျောင်းနေသော သံလှောင် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ကျောပေးပြီး တရွေ့ရွေ့ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုသို့ နောက်ဆုတ်လာနေခိုက်တွင် . . .

“ဟဲ့ တိရစ္ဆာန် ငထုံ။ ဆင်းစမ်း၊ ငါ့ပေါ်က ဆင်းစမ်း။ ကိုယ့်သခင်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား။”

ဟု ဟိန်းဟောက် ဟစ်အော်နေသည်ကိုလည်း ကြားရသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ရှုပ်ထွေးရီဝေနေသော ကျွန်ုပ်၏ မှတ်ဉာဏ်တွင်း၌ **“ဒီကောင်ကြီးကတော့ လူသွေးကို တစ်ခါမှ မမြည်းဖူးသေးဘူး။ လူသွေးကို မြည်းစမ်းမိရင်တော့ ဒီကောင်ကြီးဟာ ကြောက်စရာအကောင်ဆုံး သတ္တဝါကြီး ဖြစ်လာမှာပါပဲ”** ဟု အစ်ကိုကြီး ပြောကြားသတိပေးခဲ့သည့် အကြောင်းကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရလာသည်။

ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ သွေးကို မြည်းစမ်းခဲ့ဖူးပေပြီ။ ထိုအကြွေးကို အစ်ကိုကြီးသည် ပေးဆပ်ရပေတော့မည်။

“ဟဲ့ ဆင်းစမ်း၊ ဆင်းစမ်း။ အမယ်လေး . . . ကယ်ကြပါဦး။ ဘယ်ဒွင်ရေ လာပါဦး။ လာပါဦး။ အမယ်လေး . . . သေပါပြီဗျ” ဟူသော အစ်ကိုကြီး၏ ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်သံကိုလည်း ကျွန်ုပ်ကြားရသည်။ အစ်ကိုကြီး လဲကျသွားသံ၊ လူးလဲပြီး ပြန်ထသံ၊ တစ်ခါလဲကျသွားသံတို့ကိုလည်း ကြားရသည်။ တပြတ်ပြတ်နှင့် သွေးကို သောက်နေသည့် အသံမျိုးကိုလည်း ကြားရသည်။ အစ်ကိုကြီး၏ အော်သံဟစ်သံတို့သည် တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားပြီး ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ အစာမာန်ဖီပြီး ဟိန်းဟောက်သံတို့သာ ကျယ်၍ကျယ်၍ လာခဲ့ပေသည်။

ထို့နောက် အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ သွေးရူးသွေးတန်း ပြေးလွှားနေသော အစ်ကိုကြီးကို တွေ့မြင်ရပေသည်။ အစ်ကိုကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးများ လိမ်းကျံပေရနေပြီး၊ နေရာအနှံ့အပြားရှိ အသားတုံး အသားဆိုင်များ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ပဲ့ကျနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပေသည်။

၁၅၈ * အော်ဂဲနီ

ထိုအနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ရပြီးသောခဏ၌ ကျွန်ုပ်လည်း မေ့
မောသွားခဲ့သည်။ ဤသို့ မေ့မောသွားသော ကျွန်ုပ်သည် ရက်လ အတန်ကြာ
သောအခါမှ ထူထူထောင်ထောင် ပြန်ဖြစ်လာပါသည်။ ထူထူထောင်ထောင်
ပြန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရလင့်ကစား ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီး၏ လက်ချက်ကြောင့်
ကျွန်ုပ်မှာ တုတ်ကောက်ကြီးကို တစ်သက်လုံး ဆောင်ထားရပေပြီ။

ဘယ်ခွင်နှင့် အခြားအလုပ်သမားများသည် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်
သည်ကို လုံးဝမသိကြပေ။

ထိုအလုပ်သမားများသည် အစ်ကိုကြီး၏ ကြောက်လန့်တကြား
အော်သံကြောင့် ပြေးလာကြရာ၊ အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ အစ်ကိုကြီး သေ
ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရပြီး ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးက အစ်ကိုကြီးအား အားရ
ပါးရ ကိုက်စားနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုအခါ အလုပ်သမားများသည်
ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးကို တရဲရဲ တောက်နေသော သံချောင်းကြီးများဖြင့်
မောင်းထုတ်ကာ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပြီး ပစ်သတ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်
သံလှောင်အိမ်အတွင်း၌ မေ့မောနေသော ကျွန်ုပ်ကို ပွေ့ချီယူလာခဲ့ကြသည်ဟု
ကြားသိရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်အသက်ကို သေကြောင်းကြံခဲ့သော အစ်ကိုကြီး
အဲဗားရက်ကင်း၏ ဂရေးလင်း စံအိမ်တော်ကြီးတွင် တစ်လကျော်ကျော် ဆက်
လက်နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ ကျန်းမာရေးမှာ အလွန်
စိုးရိမ်နေရသော အခြေအနေဆိုးတွင် ရှိနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အတွက်
ခွဲစိပ်ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက်နှင့် သူနာပြုဆရာတစ်ယောက်ကို သီးသန့်
ငှားထားကြရသည်။

တစ်လကျော်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ
အတော်အသင့် ကောင်းမွန်လာပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း လန်ဒန်ရွှေမြို့တော်ကြီး
သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

ကျန်းမာရေး အခြေအနေဆိုးဝါးမှုကြောင့် ဂရေးလင်းစံအိမ်တော်ကြီး
၌ နေထိုင်ခဲ့စဉ်အတွင်းက အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မှတ်ရရ သတိ
ရနေမိသည်။

ကျွန်ုပ်ကို နေ့ရောညပါ စောင့်ကြည့်နေသော သူနာပြုဆရာမလေး
မရှိခိုက် တစ်နေ့သောညတွင် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းတွင်းသို့ မိန်းမတစ်ဦး ရုတ်တ
ရက် ဝင်လာသည်။ ထိုမိန်းမမှာ အရပ်အမောင်း မြင့်မားပြီး၊ ဝမ်းနည်းပူဆွေး
သည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်စုံအနက်ကို ဆင်မြန်းထားသည်။
ထိုမိန်းမသည် ခုတင်အပါးသို့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ခပ်မှိန်မှိန် ထွန်းထားသော လက်ဆွဲမီးအိမ်၏ ဖျော့တော့
တော့ အလင်းရောင်ကြောင့် ထိုမိန်းမကို ကျွန်ုပ်အမှတ်ရသွားသည်။ ထိုမိန်းမ
ကား အခြားမဟုတ်။ အစ်ကိုကြီး အဲဗားရက်ကင်း၏ ဇနီး ဘရာဇီး အမျိုးသမီး
ပင် ဖြစ်သည်တကား။

အစ်ကိုကြီး၏ဇနီးသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ချစ်ခင်ကြင်နာသော
အမူအရာဖြင့် တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် . . .

“ငါ့မောင်၊ သတိရပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အလွန်အားနည်းနေသောကြောင့်
နှုတ်ဖြင့် ပြန်မဖြေဘဲ အသာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီး၏ဇနီးက . . .

“အခုလို ဖြစ်ရပျက်ရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်
မတင်နဲ့ ငါ့မောင်။ ‘ဘယ်သူမပြု မိမိမှု’ ဆိုသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အပြစ်
တင်ပေတော့။ ငါ့မောင် ရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက လန်ဒန်ကို အမြန်ဆုံးပြန်
ဖို့ အစ်မကြီးပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အစ်မကြီးဟာ ကိုယ့်လင်သားအပေါ်
မှာ သစ္စာဖောက်ပြီးတောင် ငါ့မောင်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့
တယ်။ ဒီအိမ်ကြီးကို လာလည်ဖို့ ငါ့မောင်ကို ဖိတ်ခေါ်ကတည်းက သူ့အကြံ
အစည်ကို အစ်မကြီး ရိပ်စားမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မောင်ကို အတိအလင်း
ဖွင့်ပြီး မပြောရဲခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့ ဖွင့်ပြောမိရင်လည်း အစ်မကြီးကို သူက
သတ်ပြစ်မှာ အမှန်ပဲ။ ဒီတော့ အစ်မကြီး တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ငါ့မောင်ကို
အစွမ်းကုန် ကူညီခဲ့ပါတယ်။ အင်း . . . အခုအခြေအနေအရ ပြောရရင် ငါ့
မောင်ဟာ အစ်မကြီးရဲ့ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါပဲ။ အစ်မကြီး
ဟာ သူနဲ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းပြီးကတည်းက စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်။ သူ့
လက်တွင်းက လွတ်မြောက်ဖို့ နည်းလမ်းလည်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ သေတော့
မှပဲ ဝဋ်ဒုက္ခက ကျွတ်တော့မယ်လို့ အောက်မေ့ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ငါ့မောင်
ကြောင့် ဝဋ်ဒုက္ခဆင်းရဲက ကျွတ်သွားရပေတော့တယ်”

ဟု ပြောကြားရာမှ . . .

“ငါ့မောင်မှာ ဒီလို ဒဏ်ရာအနာတရ ရသွားတဲ့အတွက် အစ်မကြီး
စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတွက် အစ်မကြီး တသသ ဆွေး
မနေဘူးကွယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့မောင်က အစ်မကြီးရဲ့စကားမှ နား
မထောင်ဘဲ။ ဒါကြောင့်လဲ ငါ့မောင်ကို အစ်မကြီးက အရူးလေးလို့ ခေါ်ခဲ့တာ
ပေါ့”

ဟု ပြောကြားကာ အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

၁၆၀ * အော်ဂန်း

ထို့နောက် အစ်ကိုကြီး၏ ဇနီးကို ကျွန်ုပ် ထပ်မံ မတွေ့ဆုံတော့ပေ။ အစ်ကိုကြီးပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းပစ္စယများအားလုံးကို ထုခွဲရောင်းချပြီးနောက်၊ ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေဖြစ်သော တောင်အမေရိကတိုက် ဘရာဇီးပြည်သို့ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးသတင်းအရမူ ဘရာဇီးပြည် အရှေ့မြောက်ဘက်ရှိ **ပါနစ်ဘူကို** မြို့ကြီးရှိ ကွန်ဗင့်ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် အစ်ကိုကြီး၏ ဇနီးသည် သီလရှင် ဝတ်သွားပြီဟု ကြားသိရပေသည်။

*

လန်ဒန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ကာလအတန်ကြာသောအခါ ဆရာဝန်များက ‘ကျွန်ုပ်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ ကောင်းလာပြီဖြစ်၍၊ အလုပ်လုပ်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း’ ပြောကြားကြသည်။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ‘အကြွေးရှင်များ ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် လာကြတော့မည်’ ဟု တွေးတောကာ မပျော်နိုင်ဘဲ စိတ်နှလုံး လေးလံနောက်ကျသွားမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့နေကြီး ‘ဆမ်းမား’ သည် အခန်းတွင်းသို့ ဦးစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ...

“အရှင်၊ ဒီလို ကျန်းမာလာတာကို တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်မျိုး အလွန်ပဲ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ အရှင့်ကို ဝမ်းသာတဲ့သတင်း ပြောကြားဖို့ ကျွန်တော်မျိုး အကြာကြီး စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရပါတယ်”

ဟု ပြောကြားရာ၊ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ဆမ်းမားရဲ့။ ဒီအချိန်ဟာ နောက်ရပြောင်ရတဲ့အချိန် မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ရှေ့နေကြီး ဆမ်းမားက . . .

“ကျွန်တော်မျိုး နောက်တာ ပြောင်တာမဟုတ်ပါဘူး အရှင်။ လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ အရိုက်အရာနဲ့ အမွေအနှစ်ကို အရှင်ဆက်ခံရရှိတာဟာ ခြောက်ပတ်တောင် ရှိသွားပါပြီ။ အခု အရှင်ဟာ သာမန်လူ မာရှယ်ကင်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ လော့ဆောက်သာတန် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီသတင်းကို အရှင်ကို အသိပေးဖို့ဟာ အရှင့်ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားရပါတယ်”

ဟု ပြောကြားသည်။

ရှေ့နေကြီး ဆမ်းမား၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်နားကိုကိုယ် ယုံပင် မယုံချင်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်ကား အင်္ဂလန်ပြည်၌ အကြွယ်ဝဆုံး အချမ်းသာဆုံး မှူးကြီးမတ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေပြီတကား။

ထိုအခိုက်တွင် သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာတရ ရသောအချိန်နှင့် လော့ဆောက်သာတန်ရာထူးကို ဆက်ခံရရှိသော အချိန်တို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း တိုက်ဆိုင်နေသည့်အဖြစ်ကို ဖျတ်ခနဲ တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က . . .

“လော့ဆောက်သာတန်ရာထူးကို ကျုပ်ဆက်ခံရရှိတဲ့အချိန်နဲ့ ကျွန်ုပ် သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာအနာတရ ရတဲ့အချိန်က တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပါလား။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ရှေ့နေကြီး ဆမ်းမားက . . .

“အရှင် ဒဏ်ရာ အနာတရ ရတဲ့နေ့မှာပဲ အရှင်ရဲ့ ဘကြီးတော် လော့ဆောက်သာတန် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားပါတယ်။”

ဟု ပြောကြားရင်း ကျွန်ုပ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှေ့နေကြီး ဆမ်းမားကား အလွန်ပါးနပ် လိမ္မာသောသူ ဖြစ်လေရာ အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်မှန်ကို ရိပ်စားမိဟန်တူသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်မှ ဖွင့်ဟပြောကြားချက်ကို နားထောင်လိုဟန် တူပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်နှင့် အမျိုးအရင်းကြီးတော်သော အဲဗားရက်ကင်း၏ ယုတ်မာဆိုးဝါးမှုကို တစ်ပါးသူအား ဖွင့်ဟပြောကြားခြင်းဖြင့် မည်သို့မျှ အကျိုးထူးမည် မထင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

ထိုအခါ ရှေ့နေကြီးဆမ်းမားသည် ကျွန်ုပ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“အင်း အဖြစ်အပျက်ကတော့ တကယ့်ကို တိုက်ဆိုင်တာပဲနော်။ အရှင်ရဲ့ အစ်ကိုကြီး အဲဗားရက်ကင်းဟာ အရှင်သာမရှိရင် လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ အရိုက်အရာနဲ့ အမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံရရှိမယ့်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကိုတော့ အရှင်သိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ တကယ်လို့သာ ဘရာဇီးကြောင်နက်ကြီးက အဲဗားရက်ကင်းကို ကိုက်မသတ်ဘဲ အရှင်ကိုသာ ကိုက်သတ်မယ်ဆိုရင်တော့ အခုအချိန်မှာ အဲဗားရက်ကင်းဟာ လော့ဆောက်သာတန် ဖြစ်နေပြီပေါ့။”

ဟု ပြောကြားလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဟုတ်တာပေါ့။”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရှေ့နေကြီးဆမ်းမားက . . .

“အဲဗားရက်ကင်းဟာ လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ လူယုံတော်ကို ငွေထိုးပြီး ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို အကြောင်းကြားဖို့ အမြဲမပြတ် ကြေးနန်းရိုက်ခိုင်းတယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး စုံစမ်းသိရှိရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အရှင်

၁၆၂ * အော်ဂန်း

ဟာ အဲဗားရက်ကင်းရဲ့ စံအိမ်တော်ကြီးကို အလည်အပတ် ရောက်နေတဲ့ အချိန် ပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဗားရက်ကင်းဟာ လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ အရိုက်အရာနဲ့ အမွေအနှစ်ကို လောလောလတ်လတ် ဆက်ခံရမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ အရှင် ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့အခါမှ ဆက်ခံရမှာ ဆိုတာကို သိထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလိုသိနေရက်နဲ့ လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ နောက် ဆုံးသတင်းကို သိရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့တာဟာ မထူးဆန်းဘူးလား အရှင်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

“သိပ်ထူးဆန်းတာပေါ့”

ဟု ဖြေလိုက်ပြီးမှ . . .

“ကိုင်း၊ ဆမ်းမားရေ။ ကျုပ်ဆပ်ရမယ့် အကြွေးစာရင်းတွေလည်း ယူခဲ့တော့ဗျာ။ ပြီးတော့ ချက်လက်မှတ် စာအုပ်အသစ်လည်း ယူခဲ့ပေတော့။ အခြေအနေအရပ်ရပ် ပြီးပြေသွားအောင် ကျုပ်တို့ ဆောင်ရွက်လိုက်ကြပါစို့။”

ဟု ပြောကြားလိုက်ပါသတည်း။ ။

အောင် ခန့်

နှလုံးသည်း နှင့် နှလုံးဖြူ ဝတ္ထုမှာ ၁၈၇၉ ခုနှစ်တစ်စိတ်တစ်စုလှူပြည်နယ်၌ ခြိမ်းပွားခဲ့သော
တဖြောင့်အမှတ်တစ်ရပ်ကို အခြေတည်ပြီးရေသားထောင့်သော ဆွတ်ပဲ့လွှမ်းမောစွယ် အဆစ်နှင့် ရွန်
စားခန်း ဝတ္ထုတစ်ခုကိုဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ဆားဖျက်မိဟက်ကတ် သည် တာဝရာလောဘာ ဓမ္မကံမိတို့ တည်တံ့ပြီး တာဖြောင့်
ဖြောင့်တောက်တောက်နေသော လှူသားတစ်ယောက်၏ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး သုံးပါးသောအမှတ်ကို
အနုစိတ်ခြယ်ပျဉ်းရင်း မကောင်းသောအမှတ်ကိုပြသောသူသည် နောက်ဆုံး၌ အတိစုကျ
ရောက်ရန်၊ ကောင်းသောအမှတ်ကိုပြသောသူသည် နောက်ဆုံး၌ ဆုံးသောသူကို ခံစားရသည်
ဟူသော ဘဝအသိပေါ်လာအောင် ရေးဖွဲ့ထားသည်ဟုဆိုနိုင်ပါသည်။

